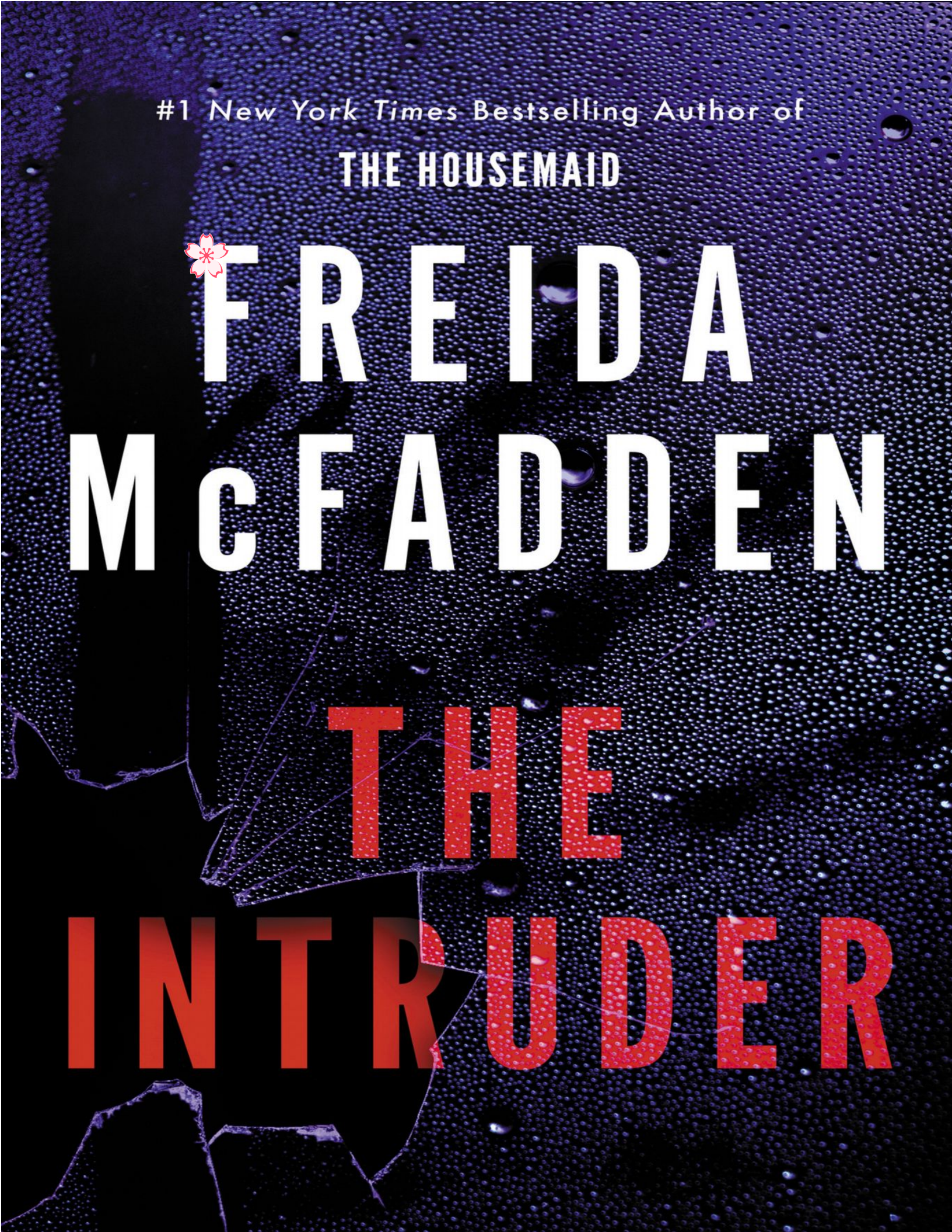

#1 New York Times Bestselling Author of
THE HOUSEMAID
FREIDA McFADDEN
THE INTRUDER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

İZİNSİZ GİREN

FREIDA MCFADDEN

Telif hakkı © 2025 Freida McFadden

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz — kısa alıntılar hariç alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Çocuklarım için,
Benim hiç olmadığım ve asla olamayacağım kadar havalı olan

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60 Son Söz

Teşekkürler Son
Söz
Kiracı
Freida McFadden'ın Diğer
Eserleri Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Kitaplarım geleneksel olarak karanlık unsurlar içeren bir tür olan gerilim romanları olsa da, onları mümkün olduğunca aile dostu tutmak için elimden geleni yapıyorum. Kitaplarımda şiddet veya S-E-X içeren açık sahnelerle karşılaşmayacaksınız. (Çoğunlukla ailemdeki üyelerimin okuyacağını bildiğim için!)

Ancak, insanlar farklı şeylere farklı duygusal tepkiler gösterir ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara değinir. Bu nedenle, tüm gerilim romanlarım için bir içerik uyarıları listesi oluşturdum. Bu listeye web sitemin üst kısmındaki bağlantıdan ulaşabilirsiniz:

https:/freidamcfadden.com/

Bu kaynak, zihinsel sağlıklarını korumaya ihtiyaç duyan okuyucuların yanı sıra, çocukları benim kitaplarımı okuyan yetişkinler tarafından da kullanılabilir. Ayrıca, bazı durumlarda bu içerik uyarılarının kitapta yer alan sürpriz gelişmeler için önemli spoiler niteliğinde olduğunu da lütfen unutmayın.

Bunu göz önünde bulundurarak, hayal gücümün dünyasına yaptığınız bu yolculuğun keyfini güvenle çıkarmanızı dilerim!

1

ŞİMDİ

CASEY

ÖNÜMÜZDEKI YIRMI SAAT IÇINDE, EN AZ YÜZDE ELLI IHTIMALLE kiraladığım kulübenin çatısının çöküp beni öldüreceği ihtimali en az yüzde elli.

Bu, hayatımın geri kalanı için uygun bir metafor.

Parçalanmış hayatım hakkında yapabileceğim pek bir şey yok, ama çatı sorunu daha aşılabilir. Son bir aydır ev sahibim Rudy'yi arayıp sorunu çözmeye çalışıyorum. Her gün kulübenin yanındaki yerde birkaç yeni kiremit buluyorum ve bir gün, oturma odamdaki kanepede oturup yukarıya bakarak ayı göreceğime eminim.

Ve birkaç gün önce, aramalarım daha acil hale geldi. Fırtına geliyor ve bu çatı bir an önce tamir edilmezse *ölebilirim*. Bu yüzden Rudy'ye hemen buraya gelmesi gerektiğini söyledim. Kibar davranmadım, ama söylemem gerekeni söyledim.

Şimdi, bir düzine mesajın ardından, Rudy nihayet buraya geldi.

Kulübenin dışında birlikte dururken, Rudy sarkık mavi gözleriyle çatımı yukarıya doğru kısarak bakıyor. Elli yaşlarının sonlarında, sıska bir adam ve günde sadece bir veya iki öğün sıvı olmayan yemek yiyormuş gibi görünüyor. Çenesindeki gri sakalları kaşıyor ve her zaman taktığı yıpranmış gri beyzbol şapkasını düzeltiyor. Her zamanki gibi sigara dumanı kokuyor. Kulübeye ilk taşındığımda koku çok yoğundu ve havalandırmak bir haftamı aldı. Aylardır bazı mobilyalarda hala koku var.

"Bana iyi görünüyor, Casey," diyor.

Öfkemi zorlukla bastırarak yumruklarımı sıkıyorum. "Nasıl? Nasıl iyi görünüyor? Yerde her yer kiremit parçalarıyla dolu!"

Aslında düz dikdörtgen kiremitleri küçük bir yığın halinde topladım ve şimdi öfkeyle onu işaret ediyorum. Çatının nasıl yapıldığını tam olarak anlamıyorum, ama çatıyı bir arada tutmak için bunların gerekli olduğunu biliyorum. Bunların düşüyor olması, çatım için iyiye işaret değil.

En azından bu sadece bir yağmur fırtınası. Bir ay kadar sonra kar yağarsa? Unut gitsin. Bir sabah kar yığınlarının içinde uyanacağım.

Keşke ormanda izole edilmiş *düzgün* bir kulübe alabilseydim. "Bu güvenli değil," diye ısrar ediyorum.

"Çok fazla endişeleniyorsun." Rudy arka cebinden bir paket sigara çıkarır ve ben ona yapmamasını söylemeden önce bir tane yakar ve derin bir nefes alır. Onun iki dakikadan fazla sigara içmeden kaldığını hiç görmedim. "Biraz rahatlamayı öğrenmelisin, Casey."

Biraz rahatlamayı öğrenmelisin. New Hampshire'ın ortasında, ıssız bir yerde bulunan bu kulübeye taşındığımda amacım buydu. Huzur ve sessizlik istiyordum, tam da istediğimi elde ettim. Kuşların cıvıltıları, cırcır böcekleri ve ağaçkakanlar olsa da, burası o kadar sessiz ki, hayatımı mahvettiğimi düşünmekten başka hiçbir şey dikkatimi dağıtmıyor.

Öğretmenlik işimi kaybettikten sonra buraya geldim. Bir süre şehirden uzak bir yerde yaşamak gibi bir fikrim vardı, ama sonra "şehirden uzak" yaşamın gerçekte ne anlama geldiğini keşfettim. Biraz zorlu yaşamayı sevmeme rağmen, kendi fosseptik sistemimi kurmak hiç istemiyordum. İşte buradayım, elektrik, sıcak ve soğuk su ve çalışan bir sabit telefonum var, ama televizyonum yok ve akıllı telefonum sağ elime yapışık olduğu günleri küçümseyerek geriye bakıyorum. Buraya gelmeden önce telefonumu sattım.

Şebekeden bağımsız yaşamak harika. Tuvaleti kullanabildiğiniz sürece. Oh, ve kesinlikle bir çatıya ihtiyacınız var.

Dişlerimi sıkıyorum. "Çatımı tamir etmeni istiyorum Rudy."

Keşke burada olmasaydım. Özellikle Boston'da, sınıfımın önünde olmayı diliyorum. Öğrencilerimi özlüyorum. O çocuklar için her şeyi yapardım.

Ama bu yüzden başım belaya girdi.

"Sakin ol, küçük hanım," diyor. "Şu anda çatıyı tamir edemem. Fırtına geliyor."

Yumruklarımı sıkıyorum. Bu gece fırtına geleceğini *biliyorum*. Yağmur yağacak ve rüzgar o kadar şiddetli olacak ki muhtemelen elektrikler kesilecek. Rudy'ye yaptığım her telefon görüşmesinde bunu ona söyledim.

"Evet," diyorum kesik bir sesle. "Bu yüzden tamir etmeni istiyorum." "Evet, ama aletlerim yok," diyor. "Ya da merdivenim." "Neden olmasın ki? Çatımın tamir edilmesi gerektiğini söyledim sana."

"Önce kontrol etmem gerekiyordu, değil mi?" Rudy sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Fırtına geçince tamir ederim, tamam mı? Haftaya."

Bana belirli bir gün veya saat vermiyor, ki bu normal. Şüphesiz, bir saat öncesinden arayacak ve eğer dışarıda olursam, o gün çatım tamir edilmeyecek. Bunun yapılmasını sağlamak için onu olabildiğince rahatsız etmem gerekecek.

"Bir şey daha var..." diye ekliyorum.

Rudy sabırsızca homurdanır. "*Başka mı* var?"

Ona bir bakış atıyorum. Birden ona kadar bir ölçekte, Rudy ev sahibi ölçeğinde iki puan alır. Mesajlarıma asla cevap vermez, ayrıca herhangi bir sorun olduğuna inanmayı reddeder. Birkaç ay önce buzdolabı aniden bozulduğunda, cevabı şuydu*: "Sen taşındığında çalışıyordu."*

"O ağaç beni endişelendiriyor," diyorum ona.

Rudy, işaret ettiğim yöne, mülkümün kenarındaki ağaca doğru başını eğdi. Ne tür bir ağaç olduğunu bilmiyorum, ama gövdesi benim üç katımdan daha geniş ve kulübenin üzerinde yükseliyor.

"Ağacın *nesi* var ki?" diye soruyor bana küçümseyen bir sesle.

Su geçirmez botlarımla suçluya doğru yürüdüm ve avucumu ağacın kabuğuna bastırdım. Basınca tepki olarak ağaç tehditkar bir şekilde gürledi ve yaklaşık beş santim kaydı.

Rudy kaşlarını çattı. "Ee?"

"Ağaçlar böyle hareket etmemeli." "Bazen ederler."

"Hayır, Rudy. Onlar *cansızdır*."

Sigara içiyor, sonra kocaman bir duman bulutu üflüyor. "Peki. Bahçıvan çağırayım. Mutlu oldun mu?"

Hayır. Ağaç gittiğinde mutlu olacağım. Son bir aydır bu konuda endişeleniyordum ve şimdi fırtına yaklaşırken *gerçekten* endişeliyim.

Evimin çatısına bakıyorum. Muhtemelen dayanacaktır. Ve ağaç muhtemelen devrilmeyecektir. Muhtemelen bu gece ölmeyeceğim.

Ölürsem de, iyi haber şu ki kimse beni özlemeyecek.

2

RUDY BU IŞIN BITTIĞINI DÜŞÜNÜYOR.

Geldi, çatımla ilgili beni rahatlattı ve görünüşe göre görevi bu kadar. Onu bacağından tekmelemek istiyorum ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Onun gelmeyeceğini anladığımda bunu kendim yapmalıydım ama çatı onarımı kolay bir iş değil. YouTube'da talimatları içeren videolar olabilir ama internet olmadan ne yapacağımı bilemiyorum.

Yüzümdeki endişeli ifade mi, yoksa sıkılmış yumruklarım mı bilmiyorum, ama Rudy ekliyor: "Kulübeye bir şey olmaz. Seni asla tehlikeye atmam, Casey."

Ona şüpheci bir bakış atıyorum.

"Öyle yapmam," diye ısrar ediyor. "Çöken çatı yüzünden ölürsen, ne tür bir dava ile karşı karşıya kalacağımı biliyor musun?"

"Vay canına, gururum okşandı."

O, böyle bir şey olursa onu dava edecek kimse olmayacağını bilmiyor.

"Söz veriyorum," diyor, "bu çatı bir fırtınaya dayanır. Ve o büyük yaşlı ağaç da hiçbir yere gitmez."

"Kendine güvenmene sevindim."

Maalesef, bu noktada büyük bir onarım için çok geç. Fırtına *bu gece* geliyor. Beklenen şiddetli rüzgarlara dayanacak kadar onarabileceğini düşünmüştüm, ama paltomu yırtan şiddetli rüzgar, çatı onarımının zamanının çoktan geçtiğini bana gösteriyor.

"Bak ne diyeceğim, tatlım." Rudy yüzüme bir duman halkası üfler. "Haftaya sen ve ben dışarı çıkıp bir şeyler içelim, sonra da çatı için ne yapabileceğime bakayım, ne dersin?"

Bunun nesi yanlış olduğunu ona nereden anlatacağımı bilmiyorum. Öncelikle, hangi aptal çatıya çıkmadan önce birkaç içki içer ki? Ayrıca, Rudy ile dışarı çıkmayacağım — o neredeyse babam yaşında ve onun elinin, köhne bir barda masanın altında bacağımın üzerine kayması düşüncesi midemi bulandırıyor.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

"Şöyle yapalım," diyorum, "kiralama sözleşmesinde yazdığı gibi lanet çatımı tamir etsen nasıl olur?"

Sarı dişleriyle bana gülümsüyor. Aslında çoğu sarı, bir kesici dişi siyah. "Benim fikrim daha eğlenceli."

Kışlık montum ve kot pantolonum her şeyi hayal gücüne bırakmasına rağmen, gözlerinin vücudumda gezintiye çıkması beni utandırıyor. Bu kulübede kira sözleşmesini incelerken, bana imzalamam gereken yeri göstermek için üzerime eğildi ve sıcak nefesi boynuma değdi. Bir kadının göğüslerine kazara o kadar çok dokunursan, bunun kazara olmadığı açıkça belli olur.

O anda kira sözleşmesini yırtıp atmalıydım. Ama kalacak bir yere ihtiyacım vardı ve fiyat da uyguntu. Sıfır dolarlık gelir grubumda pek fazla seçeneğim yoktu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim olabildiğince sakin bir şekilde.

Soğuk ses tonum, yüzündeki şehvetli gülümsemeyi silmeye yetmez. Burada yaşadığım yedi ay boyunca, Rudy ile bir kez bile etkileşime girmedim, o da bana asılmaya çalışmadı. Neyse ki onu nadiren görüyorum. Bu kulübe bu kadar ucuz olmasaydı, çoktan taşınmış olurdum.

"Dinle..." Beni baştan aşağı süzer, dudaklarında yine o açgözlü sırıtış. "Çatı konusunda gerçekten endişeleniyorsan, kasabadaki evimde kalabilirsin."

Tabii, ne demezsin. Rudy'nin bana sarkıntılık ettiği bir gece geçirmek istemem. Kasırga tarafından uçup gitmeyi tercih ederim. "Pas geçeceğim."

"Hadi ama Casey." Bakışları beni, kalın paltomun altında bile rahatsız edecek şekilde süzer. "Bahse girerim fırtınayı atlatacak kadar erzakın bile yoktur."

Yeterince erzakım var. Ufukta fırtına olmasa bile, konserve ürünler, ilk yardım malzemeleri, galonlarca su, düzinelerce mum ve o kadar parlak ki

doğrudan bakarsan gözlerine kalıcı hasar verecek kadar parlak bir el fenerim var. Her an ne olursa olsun hazırlıklıyım.

"Hazırım," diyorum sertçe.

"Yine de." Orada sert bir şekilde duruyor, kulübemi tamir etmiyor ve gitmeye de niyetli değil, bu da beni rahatsız ediyor. "Benimle daha güvende olursun. Ve elektrik kesilirse..." Bana göz kırpıyor. "Birbirimizi sıcak tutabiliriz."

Ona, çatının kafamın üzerine düşmesini tercih edeceğimi söylemek istiyorum, ama bu noktada, sadece gitmesini istiyorum. Çatıyı tamir etmeyeceksen, sadece beni rahatsız etmek için buradasın.

"Hadi ama." Sağ kolunu omuzlarıma, boktan bir ev sahibi için fazla samimi bir şekilde atıyor. "Hayır cevabını kabul etmiyorum, Casey."

Üniversiteye gitmeden önce, babam bana verdiği derslerde öğrendiği bazı savunma hareketlerini öğretmekte ısrar etmişti. Bana tam da bu pozisyonu göstermişti ve hala söylediklerini hatırlıyorum: *Bir adam sana yaklaşmak için kolunu omzuna atarsa, onu çok kolay bir şekilde uzaklaştırabilirsin.*

Onun tavsiyesi neydi? *Onu itmek yerine, ona karşı kullan.*

Sol kolumu onun sol omzunun üzerinden geçirip ona doğru itiyorum. Sonra sağ elimle onun sağ kolunu tutup kolunu arkasına doğru çeviriyorum. Sonraki hamlem, dizinin arkasını tekmelemek, böylece acı içinde yere düşüyor. Sigara havaya uçuyor.

Babam bana bu durumda yapmam gerekenin, ondan uzaklaşıp kaçmak olduğunu söylemişti. Ama nereye kaçacağım? Burası *benim* evim.

Bunun yerine, onun üzerine tırmanıp kolunu arkasında tutuyorum. Dizimi beline dayayıp yüzünü toprağa bastırıyorum ve sağ koluna daha fazla baskı uygulayarak omuz eklemini büküyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Casey?" Rudy, muhtemelen ağzına toprak dolmuş halde bağırır. "Aklını mı kaçırdın?"

Kolunu birkaç milimetre daha büküyorum ve bu sefer çığlık atıyor.

"Kolumu kıracaksın!" diye bağırıyor.

Bu sefer *nefesimin* kokusunu hissedebilmesi için kulağına eğildim, ama benim nefesim onunki gibi kokmuyordu. "Bir daha bana dokunmaya cüret etme. *Asla*. Anladın mı?"

"Tanrım, neden bu kadar gerginsin?"

Daha da sertçe büküyorum, tendonların gerildiğini, kopmak üzere olduğunu hissediyorum. "Anladın mı?"

"Evet!" Bu sefer bağırırken yüzü kıpkırmızı olur, yapışkan saçlarında çamur vardır. "Tanrı aşkına, evet! Bırak beni!"

"Ve çatımı tamir edeceksin," diye ekliyorum. "Fırtına diner dinmez, ilk iş olarak gelip çatımı tamir edeceksin." Hiçbir şey söylemeyince, kolunu tekrar sıkıca tutuyorum. "*Değil mi?*"

"Tamam! Ne derseniz!"

Birkaç saniye daha bekledim, elim omzunda baskı yaparken, yüzü yumuşak toprağa bastırılmıştı. Kolunu kırarsam çatımı tamir edemeyeceğini kendime hatırlattım. Ayrıca, bir damla yağmur hissettim. Bu yüzden iç çekerek sırtından indim ve onu serbest bıraktım.

Nefesini toparlamak için bir saniye bekledikten sonra, dikkatlice ayağa kalkmaya çalışır. Su dolu mavi gözleriyle bana dik dik bakar, ağrıyan omzunu ovuşturur. "Senin neyin var, seni çılgın kaltak?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum.

"Çatımı tamir etmek için iki gün sonra görüşürüz," diyorum sert bir sesle.

Reddetmesini bekledim. Ya da bana tekrar saldırmasını, ki bunu zevkle karşılardım çünkü onu alt edebileceğime emindim. Benden yirmi yaş büyüktü, sadece birkaç santim daha uzundu, kasları zayıflamıştı ve şimdi de omuzu sakatlanmıştı. *Gel bakalım.*

Ama gözlerimdeki bakışı görmüş olmalı ki, gözlerini indirip başını salladı. "Peki. Fırtına dinince geri gelirim." Sonra da ekledi: "Eğer hayatta kalırsan."

Bunun bir tehdit mi yoksa sadece rüzgârın şiddetli ve çatısı güvenilmez küçük bir kulübede geceyi geçireceğim gerçeğinin bir gözlemi mi olduğunu anlayamıyorum. Rudy'nin gergin yüz hatlarını inceleyerek, yüzünü yere bastırdığım için bir ara bana öç almak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. O, kindar bir tip gibi görünüyor.

Eh, silahım bunun için var.

3

KULÜBEYE GERI DÖNDÜĞÜMDE RADYOYU AÇTIM.
yerel haberler fırtınayla ilgili.

Gök gürültüsü ve şimşek. Saatte 60 mil hıza ulaşan rüzgarlar. Acil durumlar dışında yollardan uzak durun.

Nedense, durumun düzeleceğini umuyordum. Belki fırtına yön değiştirmiş ya da şiddeti azalmıştı. Bazen böyle olur — felaket olacak sanırsınız, ama sonunda sadece yağmur yağar. Ancak haber spikerinin sesindeki aciliyete bakılırsa, bu seferki oldukça şiddetli olacak.

Pencereden dışarı bakıyorum. Rudy'nin kamyoneti garaj yolumda yok, yani gitmiş olmalı. Dışarı çıkıp gökyüzüne bakmak ve kulübenin dışının güvenli olduğundan emin olmak için dışarı çıkıyorum.

Bulutlar koyulaşmış, sabahın erken saatlerinde parıldayan güneşin izini silmiş. Tam başımın üstündeki büyük bulut, bana kötü gözle bakan karanlık ve tehlikeli bir şey gibi görünüyor.

Sonra keskin bir rüzgar esiyor. Kahverengi at kuyruğumdaki saç tellerini boynumdan kaldırıyor ve sanki hiçbir şeyden yapılmamış gibi kabarık kışlık montumu delip geçiyor. Titriyorum. Her an, o korkutucu görünümlü bulutlar açılacak ve yağmur yağmaya başlayacak.

Neyse ki, halletmem gereken çok fazla şey kalmadı. Etrafta tehlikeli olabilecek birkaç büyük dal ve taşındığımda satın aldığım çok ucuz çim biçme makinesi buluyorum. Dalları ve çim biçme makinesini alıp, arazimin kenarındaki alet kulübesine taşıyorum.

O alet kulübesini nadiren kullanırım. Küçük alanın bir köşesine sıkıştırılmış paslı eski bir tırmık dışında çoğunlukla boştur. Çatısı evimin çatısından bile daha şüpheli, bu yüzden en iyisi oradan uzak durmak. Ama çim biçme makinesinin rüzgârla mutfak penceremden içeri uçup kafamı biçmesini önlemek için işimi görecektir. (Umarım.)

Kulübenin içi karanlık çünkü tek bir küçük penceresi var ve çalışan ışığı yok. Dalları ve çim biçme makinesini içeri atıyorum. Kapıyı kapatmadan önce, kulübenin köşesinde bir şeyin parladığını görüyorum, muhtemelen eski bir bahçe aleti. Fırtına geçtikten sonra içeriğini daha yakından incelemem gerekecek, ama şimdi bunun sırası değil. Kapıyı olabildiğince sıkı kapatıyorum, çünkü saatte 60 mil hızla esen rüzgâr başladığında kapının kopma ihtimalinin yüzde elli olduğunu biliyorum.

Kulübeye geri dönerken, çatımı son bir kez daha gözden geçiriyorum. Gece boyunca bir ara uçup gidebileceğini düşünüyorum. Bana yeterince sağlam görünüyor, ama kulübe oldukça eski ve harap durumda. Kapı kolları sık sık elimde kalıyor, bu da çatı konusunda beni pek iyimser hissettirmiyor.

Yukarıya doğru gözlerimi kısarken, buz gibi bir su damlası alnıma çarptı. Bir başka ani rüzgar esintisi yüzüme çarptı, gözlerimi yakıp yaşarttı. Artık bir şey yapmak için çok geç, fırtına geliyor ve Rudy'nin bunu zamanında tamir etmesi imkansız. En iyisini ummaktan başka çarem yok. Elimden geleni yaptım.

İçeri girdiğimde, ilk yaptığım şey arkamdan kapıyı kilitlemek oldu, sanki taktığım sürgü kilit beni fırtınadan koruyacakmış gibi. Burada tek bir komşum var ve o da bana zorla girmez, ama güvenlik konusunda riske girmiyorum.

Kilerimde bir rulo koli bandı buldum ve pencerelerin üzerine X şeklinde bant yapıştırdım, umarım bu pencereleri desteklemeye yardımcı olur. Fırtına kepenkleri ideal olurdu, ama önümüzdeki yarım saat içinde bunları bulmam mümkün değil, umarım bu da biraz koruma sağlar. Babam her zaman koli bandının her şeyi tamir etmek için kullanılabileceğini söylerdi, bu gece bunu test edeceğiz.

Pencereleri güvenli bir şekilde bantladıktan sonra, dolabımdaki bir dizi mumun bulunduğu büyük kutuyu çıkarırım. Bir mum dükkanından daha fazla mumum var. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, herhangi bir fırtınada elektriğin kesileceğini bilerek bu büyük mumları satın aldım. Tüm kulübeyi aydınlatmaya yetecek kadar mumum var.

Kutudan bir mum çıkarıyorum. Sedir ağacı kokuyor, en sevdiğim koku.

Kulübede dolaşarak mumları stratejik yerlere yerleştiriyorum, çünkü elektrik kesildiğinde onları başka yere taşıyamayacağım. Birkaçını mutfağa, daha fazlasını oturma odasına ve bir büyük mum da banyoya koyuyorum. Sonra üç mumla yatak odama gidiyorum.

Yatak odam küçük, kraliçe yatak, komodin ve kısıtlı gardırobumun sığdığı bir şifonyer için yeterli alan var. Hayatımdaki her şey gibi, bu da en temel unsurlarına indirgenmiş durumda. Ben böyle seviyorum.

Yedi aydır burada yaşıyorum ve bu süre boyunca yatak odama hiç misafir gelmedi. Şey, bir keresinde Rudy, kıvılcım çıkaran lamba duyunu tamir etmek için gelmişti, ama hepsi o kadar. Kraliçe yatakta uyuyan tek kişi benim, kendim ve ben.

Eğer arkadaşlık isteseydim, birkaç istekli aday vardı. Rudy, mesela, ama kolunu kırmak üzere olduğum için artık pek istemiyor olabilir. Geçen hafta market kuyruğunda tanıştığım bir adam vardı, benden numaramı istedi, ben de son anda kasten iki rakamı değiştirerek verdim. Bir de, benim yatağımda geceyi geçirmekten mutluluk duyacağını düşündüğüm bir kişi daha var.

Ama ben ilgilenmiyorum. Yalnız uyumayı seviyorum, her zaman sevmişimdir. Yatağın tamamını kaplayıp, yatakta küçük melekler yapmayı seviyorum. Kimsenin yorganı kaplamasına veya horlamasına ihtiyacım yok. Her gece yataklarını paylaşmak zorunda kalan zavallı ruhlara acıyorum.

Mumları yerleştirmek için en uygun yerleri düşünmek için bir dakika ayırıyorum. Sonunda, bir mumu şifonyerin üzerine, ikincisini ise komodinin üzerine koyuyorum. Üçüncü ve son mumu pencere pervazına götürüyorum. Ama tam sağ köşeye koymak üzereyken, bir şey beni durduruyor.

Penceremin dışından solgun bir yüz bana bakıyor.

4

ÖNCE

ELLA

OKUL YILI HENÜZ YARIDAN BIRAZ FAZLA GEÇTI VE BU bu, müdürün odasına altıncı ziyaretim.

Müdür Garber benden pek hoşnut görünmüyor. Haklı da. Çok sayıda öğrencisi var, bütün bir ortaokulu düşünmesi gerekiyor, bu yüzden tekrar tekrar sorun çıkaran öğrenciler başının belası oluyor. Ama ben de burada olmak istemiyorum. Bunu *planlamadım*. Okul gününe başladığımda, "*Hey, hadi beni müdürün odasına gönderin de, onun aptal masasının önündeki o küçük plastik sandalyeye oturayım"* diye düşünmedim.

Ama yine yakalandım.

"Ella," diyor sert bir sesle. "Bu bir sorun haline geliyor."

Konuşurken, terli alnından bir tutam saç yavaşça aşağı kayıyor. Hipnotik bir etki yaratıyor.

Yastığı olmayan ve popomu acıtan bebek boyu sandalyede kıvranıyorum. "Özür dilerim," diyorum, olabildiğince içten.

Özürüm onu etkilememiş gibi görünüyor. "Bu, başka bir öğrenciden hırsızlık yaparken yakalandığın ilk sefer değil," diyor, sanki diğer seferleri unutmuşum gibi.

"Çalmıyordum," diyorum. "Dediğim gibi, sadece kafam karıştı. Masum bir hataydı."

Şu anda müdürün odasındaki cehennemde olmamın sebebi, başka bir çocuğun öğle yemeğini almam. Yakalandığımda verdiğim mazeret, onun benim yemeğim olduğunu sandığımdı. Masum bir hata. Ama aslında değil. Onun benim öğle yemeğim olmadığını biliyordum, çünkü bugün kendiminkini getirmedim. Neredeyse hiç bir şey getirmiyorum. Ama Garber bunu bilmiyor.

Bana ne yapacağını bilemiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Yetişkin erkeklerin benden hayal kırıklığına uğraması konusunda pek tecrübem yok, çünkü babam yok. Yani, tabii ki bir babam var, ama onu hiç görmedim, bu yüzden benden hayal kırıklığına uğrama şansı hiç olmadı.

Garber bana bakarken, ağzının köşesinde küçük bir ekmek veya kek kırıntısı olduğunu fark ettim. Muhtemelen öğle yemeğinden kalma. O kırıntı beni acıktırıyor. Yani, *daha da acıktırıyor*. Kahverengi kağıt torbada fıstık ezmeli ve reçelli sandviç çalmak için oldukça çaresiz olmalısın.

"Biliyor musun," diyor, "kafeterya her gün sıcak yemek veriyor."

Dünyanın en bariz bilgisini bana söyledikten sonra hak ettiği alaycı bir yorum yapmaktan kendimi alıkoyuyorum.

"Ayrıca indirimli veya ücretsiz öğle yemeği için başvurabilirsin," diye ekliyor.

Tabii. Annem buna asla izin vermez. Yoksul çocuklar için olan bir programa başvurmamı, yürüyen bir iskelete dönüşene kadar hiç yemek yememi tercih eder. *Evde bol bol yiyeceğimiz var.* "Biliyorum," diyorum. "Ama öğle yemeğimi getirdim, o yüzden..."

Garber sakallı çenesini okşar. Ağzının köşesindeki kırıntı hâlâ durmaktadır. "Evde yeterince yiyeceğin var mı, Ella?"

"Evet, tabii ki." Kollarımı göğsüme sarıyorum. Sınıfımdaki diğer kızların çoğunun göğüsleri var, ama benim yok. Sadece minicik sivrisinek ısırıkları var. "Buzdolabım tamamen dolu. Yani, içine başka bir şey sığdıramazsın bile."

Bu odaya girdiğimden beri söylediğim ilk doğru cümle.

Garber evimdeki buzdolabını gerçekten açsaydı, anlardı. "Bu gerçekten bir hataydı," diyorum tekrar. "Gerçekten."

Garber uzun uzun bana bakarken, ben yine kıvranıyorum. Başka bir çocuk olsaydı, onu affedebilirdi. Yani, bu sadece fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç, neredeyse hiçbir değeri yok. Ama ben bu ofise çok kez geldim. "Sorun çıkaran" olarak etiketlendim. Bu ne anlama geliyorsa.

Kararı beklerken, titremeye başlamamak için kendimi kucaklamaya devam ediyorum. Ama korkmuyorum. Gerçekten, sadece üşüyorum. Ofisi çok soğuk. Neden bilmiyorum. Müdür ısıtma masrafını karşılayamıyor mu?

Sonunda kararını veriyor. "Bir hafta ceza, Ella."

Harika, bir haftalık çocuk hapishanesi. Ama sorun değil. Okuldan sonra yapacak daha iyi bir işim yok zaten. Ve genellikle atıştırmalıklar da verirler.

Müdürün odasından çıktığımda, ön ofisteki sandalyelerden birinde bir çocuk bekliyor. Anton Peterson, başka bir sekizinci sınıf öğrencisi. Anton'un yeşil renkli diken diken saçları var — yeşil rengin ensesine sızdığına bakılırsa, eczaneden aldığı malzemelerle evde boyadığı belli — ve mavi kot pantolonunun dizindeki kocaman deliği karıştırıyor. Gergin görünmüyor, çünkü okuldaki herkes arasında Anton, bu yıl benden daha fazla kez müdürün odasına çağrılan tek çocuk. Muhtemelen iki kat daha fazla.

Herkesin düşündüğünün aksine, ben kötü bir çocuk değilim. Anton ise tamamen farklı bir hikaye. Herkes onun iyi biri olmadığını bilir.

"Neden yordun?" diye soruyorum ona.

Anton kahverengi gözlerini kaldırıp bana bakar. "Seni ilgilendirmez."

Başını kaldırdığı için, sağ elmacık kemiğinin koyu kırmızı olduğunu fark ettim. Bu, sorumun cevabını veriyordu: yumruk yumruğa kavga etmişlerdi. Ama kavga ettiği diğer çocuk burada değildi. Sadece Anton vardı.

"Kavga," diyorum.

Bana alaycı bir şekilde gülümser. "Sen neden buradasın? Çok çirkin olduğun için müdüre gönderildiğini bilmiyordum."

Müdürün sekreteri görmeden Anton Peterson'a orta parmak göstermeyi başarmak zor, ama ben bunu başarırım. Tecrübem var. Aynı derecede tecrübeli olan Anton da aynı hareketi yapar.

Bir sonraki dersimin başlamasına sadece iki dakika var, yani geç kalmak istemiyorsam acele etmeliyim. Dersin ortasında gelmeyi ve herkesin müdürün odasında olduğumu bilmesini hiç sevmiyorum. Zaten herkes dedikodu yapmıyor değil. Bayan Kahill elimden almadan önce *yemediğim* aptal fıstık ezmeli ve reçelli sandviçin nesi bu kadar ilginç, bilmiyorum.

Çıkarken, müdürün odasında neredeyse hiç görmediğim birine çarpmak üzereydim. Brittany Carter.

Okuldaki herhangi biriyle hayatımı değiştirebilseydim, bu Brittany Carter olurdu. Tonlarca arkadaşı var, çok güzel ve tüm öğretmenler onu seviyor. Ayrıca, büyük bir inek olmadan da tüm derslerden A alıyor. Brittany temelde mükemmel.

"Merhaba," diyorum Brittany'ye.

Brittany, parlak siyah saçlarının bir tutamını omzunun üzerinden atar. Koyu saçları, berrak mavi gözleri ve çok soluk teniyle keskin bir kontrast oluşturur ve dudakları, dudak parlatıcısı sürmese bile her zaman mükemmel bir kırmızı renktedir. Brittany, adeta canlanmış Pamuk Prenses gibidir. "Selam, Ella."

Brittany ve ben anaokulundan beri aynı sınıftayız, ama o beni tanıdığında her zaman şaşırırım. Sanki bir ünlü benim adımı biliyormuş gibi. Genelde bana merhaba demez. Brittany popüler olabilir, ama Anton gibi kötü değildir. Tabii, dördüncü sınıftaki doğum günü partisine tüm sınıfı davet edip beni davet etmediği zaman hariç. O zaman çok kırılmıştım.

"Buraya neden geldin?" diye soruyorum. Küçük Bayan Mükemmel'in müdürün odasına gönderilmek için ne yapmış olabileceğini çok merak ediyorum. "Müdüre gönderildiğine inanamıyorum."

"Yöneticiye *gönderilmedim*," diyor Brittany burnunu çekerek. "Annem beni dişçiye götürmek için erken alacak."

Oh. Sanırım bu mantıklı. Sonuçta, bir öğretmen neden Brittany'yi müdüre göndersin ki? Hepsi onu seviyor.

Başımı kaldırıp Anton'un bizim konuşmamızı izlediğini fark ettim. Bir an için gözlerimiz buluştu, ama sonra o ağrıyan sağ elmacık kemiğini ovuşturup başka yere baktı. En azından burada sorun çıkaran tek kişi ben değilim.

5

ŞİMDİ

CASEY

ÇIĞLIK ATIYORUM.

Tabii ki çığlık atarım. Kim atmaz ki? Kendim de söylemeliyim ki, oldukça tüyler ürpertici bir çığlık attım. Birkaç adım geri çekildim, neredeyse yatağıma takılıp düşüyordum. Mum parmaklarımdan kaydı ve hemen yuvarlanmaya başladı. Silahımı sakladığım şifonyere baktım ve sonra tekrar yukarı baktığımda...

Yüz yok olmuş.

Kalbim çarparken pencereye koşuyorum. Karanlıklaşan ormana bakarak, yatak odama bakan kişiyi arıyorum. Ama kimseyi görmüyorum. Hiçbir yüz, hiçbir hareket bile yok.

Hiçbir şey.

Pencerenin yanında kalıp, uzaktaki ağaçları arıyorum. Orman geceleri çok ürkütücü görünüyor — karanlık bastıktan sonra oraya gitmiyorum, her ne kadar büyük olasılıkla güvenli olsa da. Sonuçta, beş dakika uzaklıktaki tek bir komşum dışında, burada yaşayan tek kişi benim. Burası ana yoldan çok uzak.

Peki pencereme bakan kimdi?

Rudy olabilir mi? Tabii ki ilk aklıma gelen bu oldu. Omzunu incitmekle kalmadım, onu yere yatırıp toprak yedirerek küçük düşürdüm.

Bu benim için tatmin edici olsa da, bir hataydı. Rudy kin tutan türden bir adamdır.

Ama Rudy aptal biri değildir. Benden nefret etse bile, sırf bana eziyet etmek için tehlikeli bir fırtınada hayatını tehlikeye atmazdı.

Öyle mi?

Hayır, sanmıyorum. Bahse girecek olsam, Rudy evinde, çoraplarını sehpaya uzatmış, ayak başparmağı kumaştaki büyük delikten dışarı çıkmış halde oturuyor. (Kanıtım yok, ama her bir çorabında en az bir delik olduğunu sanıyorum.) Başka bir kişi daha olabilir, ama onun kulübemin arkasında gizlendiğini sanmıyorum.

Belki de hayal ettim.

Penceremden dışarı bakarken kesinlikle gerçek gibi görünüyordu, ama itiraf etmeliyim ki, dikkatim mumdaydı. Ve dışarısı çok karanlık oluyor, pek bir şey görmek zor. Yağmur henüz ciddi bir şekilde başlamadı, ama şiddetli bir çiseleyen yağmur var. Bu, bana bakan beyaz bir yüz illüzyonu yaratmış olabilir mi?

Titrek bir nefes alıyorum. Düşündükçe, hayal gördüğüme daha çok inanıyorum. Hiçbir yerin ortasında yaşıyorum ve fırtına yaklaşıyor. Neden bir yabancı, tam da bu gece kulübemin dışında gizleniyor olsun ki? Olmaz. Ay ışığının pencereye tuhaf bir şekilde vurması ve aslında kimse olmamasına rağmen bir anlığına bir yüz görüntüsü yaratması çok daha olası. Bu yüzden ona ay adamı diyorlar, değil mi?

Bu lanet fırtına beni halüsinasyon görmeye zorluyor.

Yere çöküp yatağımın altından mumu çıkarmaya çalışıyorum. Birkaç dakika etrafı yokladıktan sonra, parmaklarım silindirik bir nesneyi kavrıyor. Mumumu ve epeyce toz topunu çıkarıyorum. Tozu üflemek için elimden geleni yapıyorum, sonra mumu pencere pervazına koyuyorum.

İşte. Hazırım.

Şimdi tek yapmam gereken, bu sözde korkunç fırtınanın gelmesini beklemek. Her gece yaptığım şeyi yapacağım, yani birçok kitabımdan birini okuyacağım. Birkaç raf dolusu kitabım var, ama birkaç haftada bir, arabayla kasabaya gidip genel mağazanın karşısındaki yerel kütüphaneye gidip, bir düzine kadar kitap değiştiriyorum. Her gün bir kitap okuyabiliyorum. Televizyonum varken, okumayı ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Bu, kendi kendime dayattığım izolasyonun birçok avantajından biri.

Buzdolabımdaki filtreden kendime bir bardak soğuk su dolduruyorum. (Buradaki suya güvenmiyorum, bu da elektrik şebekesinden bağımsız yaşayamamamın bir başka nedeni.) Kitabımı almak için oturma odasına gitmeye hazırlanırken bir şey dikkatimi çekiyor:

Evimin dışında bir hareket.

Yatak odasında bastırmayı başardığım korku, tüm gücüyle geri geliyor. Ama paniğe kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. *Burası* orman. Kulübemin hemen dışında bir tür canlının koşturduğunu görmek hiç de olağandışı değil. Sonuçta burada hayvanlar var. Bir sürü tavşan ve geyik. Bir keresinde, bir tavşanın bir geyikle *burun buruna* olduğunu gördüm ve hemen onlara Bambi ve Thumper adını verdim, ama ne yazık ki, ikisi de kaçmadan önce fotoğraflarını çekemedim. Demek istediğim, etrafta bir sürü hayvan var ve teorik olarak, penceremin dışında hareket eden bir şey görmekte endişelenecek bir şey yok.

Hareket, mülkümün kenarındaki alet kulübesinin çevresindeydi. Kulübenin etrafında birçok tavşan koştururken gördüm, ama bu kesinlikle tavşan ya da geyik değildi. Bu, açıkça insan gibi bir şeydi. Yatak odamın penceresinde bir yüz gibi görünen şeyi gördükten sonra, bu özellikle rahatsız edici.

Alet kulübemin içinde ne var? Orada bir *insan* saklanıyor olabilir mi?

Soğuk bir his ensemden aşağı kayarak tüm tüylerimi diken diken etti. Pencereye daha yakın eğildim ve kararan bahçeme baktım. Camdaki yansımamdan dolayı pek bir şey göremiyordum, ama ellerimi yüzüme kapatınca kulübeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Tam da kulübenin kapısının kapanışını görmek için.

Pencereden geri atlayıp lavabonun kenarına tutunuyorum. Dışarıda biri var. Alet kulübemde saklanan bir davetsiz misafir var, ben yatağıma girip uykuya dalar dalmaz evime girmek için bekliyor.

Kalbim güm güm atarken pencereden bir kez daha dışarıya bakıyorum. Tek penceresi olan mutfağımdan kulübeyi iyi görebiliyorum ve içeriden herhangi bir hareket gelmiyor. Kapı, şiddetini artıran rüzgarda sallanıyor; ne kapalı ne de açık.

Bu benim hayal gücümün bir ürünü olmalı. Belki de tesadüfen bir insana benzeyen bir grup uçan yapraktı. Ve o yüz sadece ay ışığıydı, bundan eminim. Alet kulübesinin kapısı ise, hızlanan rüzgârla açılıp kapanması şaşırtıcı değil.

Dışarıda kimse yok. Olamaz. Ölmek istemeleri gerekir.

Tam rahatlamaya başlamışken, tiz, gürültülü bir ses beni neredeyse yerimden sıçratıyor. Kulübenin yanındaki hareketten emin değildim, ama bu ses açıkça gerçek ve insana ait. Burada biri var.

Ve kapımı çalıyor.

6

O KADAR HIZLI DÖNDÜM KI, LAVABONUN KENARINA KOYDUĞUM SU BARDAĞINI DEVIRDIM. Yere düşer ve doğal olarak binlerce parçaya ayrılır, ki bu tam da elektrik kesilmeden önce olmasını isteyeceğiniz bir şeydir. İyi ki hala botlarımı giyiyorum.

Kendi kendime küfürler ederken kapıya doğru aceleyle yöneliyorum. Hiçbir yerin ortasında yaşıyorsanız, ziyaretçilerin nadir olacağını düşünürsünüz. İlk birkaç ay boyunca da öyleydi, tamamen izoleydim. Ama kapıyı açtığımda, orada kimin durduğunu tam olarak biliyorum.

"Merhaba Lee," diyorum.

Lee Traynor buradaki en yakın komşum. Yaklaşık altı ay önce yolun aşağısındaki kulübeye taşındı ve evinden benim evime gelmek için ciddi bir çalılıkla mücadele etmek zorunda olduğunu düşünürsek, beklediğimden çok daha sık buraya geliyor. Haftada en az bir kez, kapımı çalmak için bir bahane buluyor. Ve evde yokmuşum gibi davranırsam, o günün ilerleyen saatlerinde geri geliyor.

"Selam, Casey." Hafif nemli şapkasını çıkararak dağınık kahverengi saçlarını ortaya çıkarır. Şapkasını tutmayan elinde bir el feneri vardır. "Fırtına başlamadan önce seni kontrol etmek istedim."

Onu içeri almak için geri adım atarken vücudum gerginleşiyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Lee oturma odama girer, ama şişkin su geçirmez ceketini çıkarmaz. Yine de fermuarını yarıya kadar açar.

"Büyük bir fırtına olacak." Mavi gözleri, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluşan endişeli bakışıyla yüzüme odaklanır. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Herkesin bana çaresizmişim gibi davranmasından bıktım. Sanki büyük bir fırtına öncesinde gerekli malzemeleri toplayamayacakmışım gibi. Lee özellikle benim için çok *endişeleniyor*, oysa biz aslında yabancıyız ve neden bu kadar önemsediğini anlayamıyorum.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "İhtiyacım olan her şey var."

Lee, stoklarımla ilgili soru sormak üzere gibi görünüyor, ama son anda vazgeçiyor. İyi ki de öyle yapmış, çünkü Rudy'nin yüzünü toprağa bastırmanın heyecanı hâlâ üzerimde. Beni kızdırmak için kötü bir zaman.

Yakılmaya hazır olarak dizdiğim mumları inceliyor. "Onları yakmalısın. Rüzgar şiddetleniyor, bir saat içinde elektrikler kesilecek."

"Yakacağım Lee. Benim için endişelenme."

Beni kontrol etmek için buraya gelme ihtiyacı hissetmesi beni biraz kırdı. O taşınmadan önce bir aydır burada yaşıyordum ve gayet iyi idare ediyordum, çok teşekkürler. Tabii, tuvaletim banyoya kahverengi su fışkırmaya başladığında bir olay olmuştu ve ben de sinirlerimi kaybetmiştim, ama onun dışında her şey yolundaydı.

Babam öldüğünden beri kimse bana bakmıyordu ve ilk başta onun bu kadar endişelenmesi hoşuma gitmişti. Oldukça iyi birine benziyordu. Karısı ya da çocukları yoktu; yalnız olduğunu düşündüm. Kalın kahverengi saçları, sıcak gülümsemesi ve bir kez kırılmış gibi görünen burnu ile de fena görünmüyordu, hatta ona yakışıyordu.

Ama sonra düşünmeye başladım. Neden otuzlu yaşlarında normal görünümlü bir adam birdenbire ıssız bir yerde bir kulübeye taşınmaya karar versin ki? Ona bunu sorduğumda, doğaya yakın olmak istediğini mırıldanarak beni başından savdı. Bu apaçık bir yalandı, yüzünden okunuyordu. Artık her kapıma geldiğinde tek bir şey düşünebiliyorum:

Neden hep buradasın? Benden ne istiyorsun?

Lee'nin bakışları oturma odasında dolaştı ve pencerelerden birinde durdu. "Pencerelere koli bandı mı yapıştırdın?"

Gururla başımı salladım. "Güvenlik için."

"Hayır." Sesi keskin. "Fırtına sırasında pencerelere *asla* bant yapıştırılmaz."

Sesindeki kesinlik rağmen, Lee'nin bu konudaki bilgeliğini sorguluyorum. Babamın pencereleri bantladığını hatırlıyorum ve o *her şeyi* bilirdi.

"Kırılırlarsa," Lee, ne dediğini bildiğini düşündüren ama yine de beni sinirlendiren otoriter bir tavırla, "daha büyük parçalara ayrılırlar ve bu daha tehlikeli olur. Büyük bir cam parçası sana doğru uçmasını istemezsin."

"Hayır, istemem." Hatalı olduğum için utanarak başka yere bakıyorum. "Peki. Sen gider gitmez bandı çıkaracağım."

Sözlerim ince bir ima: *Gitmen gerekiyor.*

Ama Lee buradaki işini henüz bitirmemişti. Bakışları şimdi tavanıma yöneldi. "Çatın ne durumda? Dışarıdan pek iyi görünmüyor, Casey. Rudy baktı mı?"

"Baktı." Onu kir yedirttiğim kısmı atlıyorum. "Haftaya tamir edecek."

O burun kıvırdı. "Tabii, tabii. Rudy işe yaramaz. *Bana* tamir ettirmelisin."

Lee çatılardan anlar. Müteahhit olarak çalışır, her gün kamyonuyla çeşitli işlere gider. Aslında birkaç kez çatımı ücretsiz olarak tamir etmeyi teklif etti. Ama ona hayır deyip duruyorum, çünkü ona borçlu kalmak istemiyorum. Bu Rudy'nin *işi* ve onun yapmasını bekliyorum. Henüz tamir etmemiş olsa da ve fırtına yaklaşıyor olsa da, Lee'nin yardım etmesine izin vermediğim için *hala* memnunum.

"Çatı yeterince iyi," diyorum, kısa bir süre önce aynı şeyi düşünmeme rağmen.

"Uçabilir."

"Uçmayacak," diyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle.

"Biliyor musun," diyor, "istersen gelip benim evimde kalabilirsin. Çatımı yeniledim ve çok sağlam. Uçma ihtimali yok. Ayrıca fırtına kepenklerim ve kuyu pompasını çalıştırmaya yetecek küçük bir jeneratörüm var."

Bu fikir aklına yeni gelmiş gibi konuşuyor, ama ben onun buraya gelme amacının bu olduğunu düşünüyorum. Buraya gelip beni bu ölüm tuzağı kulübeden kurtarmak için geldi.

"Lee," diyorum.

"Benim yatak odamı kullanabilirsin," diyor. "Ben kanepede yatacağım. Komik bir şey olmayacak, yemin ederim. Sadece senin için endişeleniyorum."

Kabul etmek gerekirse, altı aydır buraya geliyor ve her zaman mükemmel bir beyefendi oldu. Bana karşı romantik bir ilgisi olduğunu ima eden hiçbir şey söylemedi ve bana asla dokunmadı. İlk bir ay kadar, onun eşcinsel olabileceğini düşündüm. Ama sonra bir gün yazın, minik bir şort ve tişört giyerek kapıyı açtım ve gözlerini benden ayıramadı. Hatta bir iki kez sözleri ağzında takıldı. Muhtemelen eşcinsel değil.

Bu keşif beni daha da tedirgin etti. Kadınların yanında utangaç davranacak birine benzemiyor, bu yüzden bana ilgi duyuyorsa şimdiye kadar bir hamle yapmış olması gerektiğini düşünüyorum. Ama bana olan ilgisi romantik değilse, ne? Neden sürekli kapımı çalıyor?

Bu adamda güvenmediğim bir şey var.

Rudy'de, gördüğünüz neyse odur. Eğer onun evine gitmek kadar aptal olsaydım, bütün akşam bana asılır ve muhtemelen gece çöktükten sonra yatağıma girmeye çalışırdı. Akşamın bir noktasında neredeyse kesin olarak onun hayalarına tekme atmak zorunda kalırdım. Lee asla böyle bir şey yapmaz. Bundan eminim.

Hayır, o kesinlikle cinsel tacizci biri değil. Ama nedense, yolun yarım mil aşağısındaki diğer kulübede çok daha kötü bir şeyin gizlendiğini hissediyorum. Ve oraya gidersem, pişman olacağım.

"Ben iyiyim, Lee," diye onu sakinleştiriyorum, çatı uçabilir ya da pencereler kırılabilir gibi küçük bir ihtimal olduğunu bilsem de. Ama bu riski almaya hazırım. Hayatımda daha kötülerini de gördüm. "Bantları çıkaracağım. Söz veriyorum."

Daha fazla tartışacak gibi görünüyor, ama sonra kollarımı kavuşturduğumu fark ediyor ve hiçbir yere gitmeyeceğimi anlıyor. Buraya taşındığından beri giderek daha fazla uzattığı sakalını okşuyor, ama yine de bakımlı tutuyor. O düşünürken, istem dışı bir esneme yapıyorum.

"Şimdiden yoruldun mu?" diye şaka yapıyor. "Daha akşam yemeği vakti bile gelmedi." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Dün gece pek iyi uyuyamadım."

"Kötü rüya mı gördün?"

Bir gece aptalca ona biraz açıldığımda, Lee'ye tekrar tekrar yandığımı gördüğüm bir rüya gördüğümü itiraf etmiştim. Bu beni gerçekten çok korkutuyor ve uyandığımda ter içinde kalıyorum ve genellikle gece boyunca tekrar uyuyamıyorum.

Nasıl ortaya çıktığını hatırlamıyorum, ama ona söylediğim için hemen pişman oldum. Onunla konuşmak kolaydır ve ağzımdan birdenbire çıkıverdi. Bir şeyi söylediğinizde, geri alamazsınız. Ve birine güvenmiyorsanız, yapmak isteyeceğiniz son şey, diri diri yandığınızı gördüğünüzü itiraf etmektir.

"Ben iyiyim," diyorum. "Fırtınada hep iyi uyurum. O ses beni uykuya daldırıyor."

"Emin misin, ihtiyacın olan bir şey yok mu?" diye ısrar ediyor. "Çünkü fırtına başladığında buraya kolayca gelemeyeceğim. Ve telefon hatları muhtemelen kesilecek, bu yüzden beni arayamayacaksın."

Telefon hatları konusunda haklı. Fırtına sırasında telefon hatlarının korunması gerekse de, telefon kablolarımızın bakır tellerinde bir sorun olmalı, çünkü sadece yağmur yağdığında bile telefonlar kesiliyor. Rudy her zaman birini çağırıp tamir ettirmek zorunda kalıyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman telefonun orada olduğunu bile fark etmiyorum. Çok fazla arama almıyorum.

Lee tereddütümü fark etti. "Söyle bana. Ne olursa olsun, halletmeye çalışabilirim."

"Şey..." Her zaman boynumda taktığım gümüş zinciri parmaklarımla okşuyorum. "Sen... on dakika önce evimin arkasında dolaşmıyordu, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, tabii ki yok. Neden?"

"Boş ver," diyorum çabucak. "Muhtemelen sadece bir geyikti."

Kahretsin, onunla ilgili bir şey olmasını ve her şey için bir açıklaması olmasını umuyordum, ama önümdeki sakallı adamın solgun yüzünün ona ait olmasının imkansız olduğunu biliyordum. Bir an için, pencerede gördüğüm yüz ve alet kulübesinin yanında gördüğüm hareketi ona anlatmayı düşündüm. Neredeyse insan gibi görünen ama aslında bir tavşan ya da sadece kuvvetli bir rüzgar da olabilecek olan o figür. O zaten buradaydı, el fenerini alıp kulübenin etrafına bakması çok kolay olurdu. Bunu benim için yapmaktan büyük mutluluk duyardı ve o yaparsa geceleri daha rahat uyurdum. Belki de biraz destek almak iyi olurdu.

Ama yine de, ondan bunu yapmasını isteme fikri hoşuma gitmiyor. Tanrı aşkına, kulübemde bir öcü saklanmadığından emin olmak için bir *erkeğe* ihtiyacım yok. Endişelenirsem kendim bakabilirim. Bunu yapabilecek kadar yetenekliyim.

Ayrıca, sürgülü kilit var. Kimse buraya o kadar kolay giremez.

"Peki o zaman." Lee şapkasını başına geri takar. "Eğer kararlıysan, sana şans dilerim. Ve telefonlar

çalışıyorsa, bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Herhangi bir şey için, ciddiyim."

Eminim öyle yapacaktır.

Kulübenin kapısı sıkışıyor ve zorla açtığımda, yağmur çoktan başlamış gibi görünüyor. Bir iki saat sonra olacağı kadar şiddetli yağmıyor ama Lee'nin kendi kulübesine beş dakikalık yürüyüşte sırılsıklam olacağı kadar yağıyor.

"Şemsiyen var mı?" diye soruyorum.

Gökyüzüne bakar, sonra Workman botlarının altında oluşan çamura bakar. "Kahretsin," der.

"Sana bir tane ödünç veririm. Bir sürü var."

Kulübeye koşarak geri dönerim ve dolabımın arkasında düzenli bir şekilde duran yarım düzine şemsiyeden birini çıkarırım. Kapımda, başlığı takmış halde bekleyen Lee'ye götürürüm.

"Teşekkürler, Casey." Mavi gözlerini bana dikti. "Bu gece dikkatli ol."

"Sana da."

Lee, yağmur giderek yatay hale gelmesine rağmen, bordo renkli şemsiyem onu sağanak yağmurdan korurken, gecenin karanlığına doğru koşar. Onun kulübesine giden ormandaki açıklığa doğru kayboluşunu izlerken, omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer. Berbat çatım olsa da, onun gitmesine sevindim.

Kulübeme geri dönüp pencerelerimdeki koli bandını çıkarıyorum ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum. Evet, buraya taşındığımdan beri ilk büyük fırtına. Ama ben hazırlıklıyım. Yani, *kar* bile yağmıyor. Burası New England, burada yağmur fırtınası neredeyse hiç önemsenmez.

Öyleyse neden bu gece korkunç bir şey olacağı hissini bir türlü atamıyorum?

7

ÖNCE

ELLA

MASAMDA BIR AKVARYUM VAR.

Keşke abarttığımı söyleyebilseydim, ama böyle bir şeyi nasıl abartabilirim ki? Her neyse, abartmıyorum. Ödevlerimi yapmam gereken odamdaki masanın üzerinde lanet olası *bir akvaryum* var. Ama söz konusu akvaryum yüzünden ödevlerimi yapamıyorum.

Ayrıca, bu sadece bir akvaryum değil. Bir sürü *şeyle* dolu. Bir sürü tava. Muffin pişirmek için bir teneke kutu. Ve bir sürü servis kaşığı.

Kötü olan kısmı, buna hiç şaşırmamış olmam. Yani, akvaryum kısmı biraz şaşırtıcı. Ama annem sürekli masama bir şeyler koyuyor. Genelde sabah evden çıkarken, annemin masayı depo olarak görmemesi için kitaplarımı yayarım, bazen açık bırakırım, ama bu sefer, bu kocaman akvaryuma yer açmak için Amerikan tarihi kitabımı kenara itti.

Ödevimi yapabilmek için onu masadan kaldırmak istiyorum, ama nereye koyacağımı bilmiyorum. Ayrıca, onu kaldırabileceğimden bile emin değilim — benden daha ağır görünüyor. Annemin yardımına ihtiyacım var.

Sırt çantamı, odadaki tek nispeten boş alan olan ikiz yatağımın üzerine atıyorum; sonra merdivenlerden aşağı inip oturma odasına gidiyorum. Annem ve ben Medford'da küçük bir şehir evi kiralıyoruz. Bu ev, bir konut topluluğunun parçası ve belirli sayıda mülkleri olduğu için

sayıda mülkleri olduğu için, bazılarını düşük gelirli ailelere kiralamak zorundalar. Aksi takdirde, burada asla yaşayamazdık. Burası çok güzel.

Bu evin güzel bir yanı olduğu için değil. En azından artık değil.

Evimizin merdivenleri tehlikeli. Merdivenlerden inerken her zaman dikkatliyim, çünkü masam gibi merdivenler de depolama alanı olarak kullanılıyor. Kırmızı metal korkuluğa tutunmak bile imkansız, çünkü her santimetrekaresi plastik askılarla giysilerle dolu. Bir de kenara itilmiş kağıt yığınları var. Kağıtlar ve korkuluk arasında geçebileceğim belki 30 santimetre kadar bir boşluk var.

Bu yüzden, her gün bunu yapmama rağmen, aşağıya, oturma odasına indiğimde kendimi bir tür mucize gibi hissediyorum.

"Anne," diyorum.

Annem kanepede televizyon izliyor. Aslında kanepe denilebilecek bir şey değil, yerde bir yatak ve arkasına yaslanabilmek için arkasına dayanan başka bir yatak. *Temelde* bir kanepe. Annemin elinde sigara var; evimizin birinci katı her zaman Lucky Strikes sigarasının kokusuyla doludur. Artık bunu pek fark etmiyorum, bütün gün dışarıda kaldıktan sonra eve ilk geldiğimde hariç. Annem günde elli sigara falan içiyor olmalı.

"Anne," diyorum yine.

Kömür gibi siyah kirpikleri titriyor. Annem çok güzel. Herkes öyle diyor. Saçlarını altın sarısı bir renge boyuyor ve makyaj yapmada neredeyse profesyonel, ama bence makyaj yapmasa da çok güzel. Ona benzemiyorum. Babama benziyor olmalıyım, ama onu hiç görmediğim ve fotoğrafını bile görmediğim için bilemiyorum.

"Bir şey izliyorum," diyor uzak bir sesle.

Annem her gün bunu yapar. Marketten işten eve gelir, genellikle işten ya da yanındaki ikinci el dükkanından aldığı eşyalarla dolu birkaç alışveriş çantasıyla. Sonra gecenin çoğunu televizyon izleyerek geçirir. Randevusu olmadığı sürece, ama uzun zamandır randevusu olmadı.

Küçükken, okula başlamadan önce, birlikte televizyon izlerdik. Kanepede yanına sokulur, bir programdan diğerine geçer ve annem bana aktrislerin giydikleri kıyafetler ve hangi film yıldızının hangi film yıldızıyla çıktığına dair dedikodular hakkında ne düşündüğünü anlatırdı.

ve hangi film yıldızının hangi film yıldızıyla çıktığına dair dedikoduları anlatırdı. Annem bu tür şeyleri çok iyi bilir.

Ellerimi sıkıştırarak, onu üzmeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Masamda bir akvaryum var," diyorum sonunda.

"Oh." Yüzü biraz aydınlanır, hatta televizyondan gözlerini ayırır. "Onu sana ikinci el mağazasından aldım. Onunla bir şeyler yapabileceğini düşündüm. Ayrıca neredeyse yeni gibi görünen bir sürü fırın malzemesi de vardı."

Aptal bir akvaryumla ne yapacağım ki? Ya da mutfakta pişirme için yer yokken pişirme malzemeleriyle ne yapacağım? Ama onu üzmeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. "Ödevimi yapmak için alana ihtiyacım var," diye açıklıyorum.

"Ödevlerini yatağında yapamaz mısın? Neden masaya ihtiyacın var?"

Rahatsız yatağımda yatarken ödevlerime odaklanmak zaten yeterince zor. "Masamı seviyorum."

"Okulu umursamadığın bile belli," diye devam ediyor. "Okulda benden daha iyi değilsin."

"Aslında," diyorum, "dün matematik sınavından A aldım."

Sesimdeki gururu gizleyemiyorum. Bütün gece çalıştım ve sınavda tam puan aldım. Küçükken annem çizimlerimi övüyor, hatta buzdolabına asıyordu, ama şimdi A aldığım için kızgın görünüyor.

"Ne istiyorsun?" diye homurdanıyor. "Madalya mı?"

"Sadece masamı temizlemek istiyorum. Lütfen anne?"

"Vay canına." Annem sigarasından bir nefes alır. "Biliyor musun, ben çocukken neredeyse hiçbir şeyimiz yoktu. Ailem bana hiçbir şey almazdı. Havalı bir akvaryum alsalardı çok sevinirdim."

Bunu sık sık anlatır. Çocukken çok fakirdi ve benim gibi yeni kıyafetler almazdı, hep başkalarının eski kıyafetlerini giyerdi.

"Ben büyürken mutfağımız hep boştu," diye hatırlatıyor bana. "Bizimki gibi yiyeceklerle dolu bir buzdolabı için her şeyi yapardım."

Şu anda buzdolabımızdan bahsetmek bile istemiyorum. Bu onu sadece kızdırır. “Anne…”

“Ve tüm bunları babanın desteği olmadan yapıyorum,” diye devam ediyor. “Sen ise burada şikayet ediyorsun. Seni düşündüğüm için biraz teşekkür etsen nasıl olur?”

Dişlerimi sıkıyorum. Annem o akvaryumu alırken beni düşünmüyordu. Asla düşünmez. Beğendiği bir şey görür ve alır. Eve geldiğinde koyacak yer bulamayınca, birdenbire masam depo haline gelir ve bu, benim hiç istemediğim bir "hediye" olur.

"Ee?" diye ısrar ediyor, sesinde bir keskinlik var. "Bana teşekkür edecek misin, etmeyecek misin?"

Parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan dumanlar yükselirken bana bakar. Masamı mahvettiği için ona teşekkür etmemi bekliyor. Ve bunu yapmazsam sonuçlarının ne olacağını biliyorum.

"Teşekkür ederim anne," diyorum yumuşak bir sesle.

Keşke bu konuda bir şey söylemeseydim, çünkü şimdi onun dikkatini çektim ve bu benim istediğim bir şey değil. Kahverengi gözleri beni süzerken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "O gömleği nereden aldın?"

Yatak odamdaki çekmecelerin derinliklerinden çıkardığım beyaz tişörtümü çekiştiriyorum. "Bilmiyorum. Odamdan mı?"

"Ukala davranma, Ella," diye bağırıyor bana. "O gömlek seni fahişe gibi gösteriyor. Herkes seninle dalga geçecek ve erkekler sana saygı duymayacak. İstediğin bu mu?"

Gömleğin birkaç beden küçük olduğunu biliyorum, ama bedenime uygun tüm giysiler bodrumda kirli bir yığın halinde duruyor. Ya bana uymayan giysiler giyeceğim, ya gözle görülür şekilde kirli giysiler giyeceğim ya da okula çıplak gideceğim. Ama bu, annemi ikna edecek bir argüman değil.

"Bir daha giymeyeceğim," diye söz veriyorum.

Annem memnuniyetle başını sallar. Küçükken olduğu gibi kanepede birlikte televizyon izlememi istemiyor, ama sorun değil. Kanepede artık sadece bir kişi oturabilir, çünkü diğer yarısı kağıtlarla dolu. En üstteki kağıdın okulun anneme gönderdiği bir e-posta olduğunu fark ettim. Annem e-postalarını yazdırmayı seviyor, çünkü *her şeyi* kaybetmesine rağmen bu şekilde kaybetmeyeceğini düşünüyor.

"En azından akvaryumu taşımama yardım eder misin?" diye soruyorum ona.

"Sonra." Dikkatini tekrar televizyon ekranına veriyor. "Şimdilik oraya koy. Bir kullanım alanı bulurum."

Sonunda pes edip yukarı, odama geri dönüyorum. Bu aptal akvaryumla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana balık almayı teklif etseydi, o başka olurdu. Bu hoş olabilirdi. Ama bunu yapmadı. Ve ben istesem bile, muhtemelen almazdı. Ayrıca, akvaryum çöp dolu. Muffin kalıbıyla ne yapacağım ki?

Odama geri dönüp akvaryumu kaldırmaya çalışıyorum ama çok ağır. İçindeki ıvır zıvırı çıkarsam bile, yine de kaldırmam için çok ağır. Annem onu buraya nasıl çıkardı bilmiyorum. Muhtemelen iş arkadaşı Wally'den yardım istemiştir, çünkü Wally ona aşık. Ve şimdi ikimiz de onu kaldıramıyoruz. Bu aptal akvaryum muhtemelen liseden mezun olana kadar masamda kalacak.

O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. On sekiz yaşına girip diplomamı aldığım anda, bir daha buraya asla dönmeyeceğim.

8

ŞİMDİ

CASEY

KIRIK CAMLARI TEMIZLEDIKTEN SONRA, OCAK HALA ÇALIŞIRKEN KENDIME biraz akşam yemeği pişirmeye karar verdim. Konserve yemek yemekte bir sorunum yok, ama tercih ettiğim bir şey değil.

Bir tencerede makarna için su kaynatırken, diğerine doğranmış domates, domates salçası, fesleğen ve sarımsak ekliyorum. Tam olarak gurme yemekleri sayılmaz, ama en azından domates sosu taze olacak.

Sosu karıştırırken pencereden dışarı bakıyorum. Yağmur şimdi çok şiddetli yağıyor, umarım Lee eve sağ salim varmıştır. (Eminim varmıştır.) Onu öyle reddetmiş olmamdan dolayı biraz suçluluk duyuyorum. Buraya kadar gelip iyi olup olmadığımı kontrol etmişken, ona daha nazik davranabilirdim. Kaba davrandığımdan değil, ama o gerçekten bana yardım etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Ve yardım etti de. Üçüncü denememde başarısız olunca, düşen kapı kolumu tamir etmesine izin verdim. Yani öyle.

Lee mükemmel bir beyefendi olmasına rağmen, ona hala güvenmiyorum. Nedenini tam olarak bilemiyorum. Sadece onun *etrafımda* olmasını sevmiyorum.

Bir terapistim olsaydı, Lee mükemmel bir adam gibi *görünse* de neden onu uzak tutmaya bu kadar kararlı olduğumu muhtemelen sorgulardı. Ayrıca, neden beş yıldan fazla bir süredir hiçbir erkekle ilişki kurmadığımı da sorgulardı - ve o da

nispeten yüzeysel bir ilişkiydi ve o, benim "kimseyi kendime yaklaştırmadığım" için öfkeyle ellerini havaya kaldırarak ilişkiyi bitirmişti. Ve bunu hallettikten sonra, terapist muhtemelen neredeyse hiç arkadaşım olmadığı gerçeğini de irdelemeye başlayacaktı. En son gerçekten yakın olduğum kişi babamdı ve o da artık yok.

Ama benim terapistim yok. Nedeni bu. İçgüdülerim, yolun aşağısındaki kulübede yaşayan adama fazla yaklaşmamamı söylüyor ve bu, herhangi bir şarlatanın tavsiyesinden daha iyidir.

Domates ve fesleğen kokusu mutfağı doldururken sosu tekrar karıştırıyorum. Mum ışığında yemek zorunda kalsam bile bu çok lezzetli olacak. Bir parça alıp

—sos güzelce kıvam alıyor. Sadece bir iki tutam tuz daha eklemem gerekiyor.

Tuzluk uzanırken telefon çalmaya başlıyor.

Buraya taşınmadan önce, ülkedeki herkes gibi benim de cep telefonum vardı. Ama buraya geldiğimde, ondan kurtuldum. Öncelikle, buradaki ormanda telefon çekmiyor. Ayrıca, işim olmadığı için karşılayamayacağım bir masraftı, özellikle de neredeyse hiç arama almadığım için.

Ellerimi mutfak havlusuyla silip, beşinci çalınışta telefona uzanıyorum. Karşı tarafta parazit var ama yine de Rudy'nin derin sesini duyabiliyorum. Harika.

"Casey?" diyor.

"Evet?" diyorum, sesimdeki sinirimi gizlemeye çalışarak. Bu gece bana yardım etme şansı vardı, ama yapmadı.

"Fırtına nasıl gidiyor?"

"Hâlâ kuru." Yatak odama doğru bakıyorum. Yağmurun şiddetle vurduğu pencereyi zar zor görebiliyorum. Cam, amansız rüzgârın saldırısı altında titriyor. "Konuştuktan sonra evimin arkasına gidip çatıyı kontrol etmedin, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

Demek Lee değildi, Rudy de değildi. Peki yatak odamın penceresinin yanında gizlenen kimdi? "Boş ver."

"Dinle, Casey," diyor. "Radyo dinliyordum ve bu fırtına tahmin edilenden çok daha şiddetli olacak. Saatte 60 mil hıza ulaşan rüzgarlar olacak. Düşündüm de... Çatının güvenli olmayabileceği konusunda sana hak vermeye başladım. Tanrı aşkına, bu gece ölmeni istemiyorum."

Evet, ben de istemem. Ama Rudy'nin umurunda değil. Sadece kendi ihmali yüzünden benim ölümümden sorumlu tutulmak istemiyor.

"Bu yüzden etrafı aradım," diye devam ediyor, "ve sonunda bu gece için boş odası olan bir oda ve kahvaltı yeri buldum. Sana bir oda ayırttım."

"Harika." Yağmurda koşmak zorunda kalmak beni pek heyecanlandırmıyor, ama gece boyunca hava daha da kötüleşecek ve buradan çıkmak daha güvenli olacak. "Adresi nedir?"

Rudy'nin cevabı uzun bir parazit sesinden ibaret.

"Rudy?" diyorum. "Sesin kesiliyor..."

"Casey?" Sesi milyonlarca kilometre uzaktan geliyor. "Beni... duyabiliyor musun?"

Telefonu kulağıma bastırarak, sözlerini anlamaya çalışıyorum. "Biraz. Sadece yatak ve kahvaltı adresini söyle."

"Adresi..."

Ve sonra telefon hattı kesildi.

Ahizeyi bırakıp bir saniye bekledikten sonra tekrar kaldırıyorum. Çevir sesi yok. Telefon hatları kesik, muhtemelen gece boyunca.

Telefon hatlarının kesileceğini bekliyor olsam da, bu mümkün olan en kötü andı. Rudy endişeli biri değildir ve benim burada kalmamın güvenli olmadığını düşünüyorsa, ciddi bir tehlike altında olabilirim. Ama şimdi ne yapmam gerekiyor? Evim güvenli değilse, sel basmış yollarda dolaşıp otel arayarak kamyonumda kalmak daha da tehlikeli. Kaygan toprak yollarda kamyonun kontrolünü kolayca kaybedebilir ve ya sıkışabilir ya da kaza yapabilirim.

Diğer seçenek ise Lee'nin kulübesine gitmeye çalışmak. Biraz fazla yarım mil uzaklıkta, ama şehirdeki yarım mil gibi değil. Yarım mil boyunca ormandaki bir yoldan geçmek gerekiyor, ağaçlar tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve sabitlenmemiş her şey havada uçuyor.

Hayır, bu noktada yerinde kalmak daha

iyi. Umarım bu geceyi atlatabilirim.

9

MAKARNA SOSUM NEREDEYSE HAZIR.

Kokusu çok lezzetli ve midem guruldıyor. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmadım, ama burada yaşamaya başladığımdan beri, biraz zaman ve sevgi gerektiren lezzetli soslar yapmayı öğrendim. Bu gece çatı başıma düşerse ve ölürsem, bu harika bir son yemek olacak.

Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyor. Yağmur damlaları birleşerek sanki biri evimin üzerine kova kova su döküyormuş gibi görünüyor. Tahta kaşığımı sosun içine daldırıp tadına bakarken büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Neredeyse mükemmel, ama *bir şey* eksik.

Belki kekik. Babam, İtalyan soslarına ekstra bir şey gerektiğinde genellikle kekik işin işini gördüğünü söylerdi. Baharat rafımdaki küçük baharatlıkta kekik ararken, pencerenin dışında bir şey gözüme çarptı.

Akşamın erken saatlerinde, yatak odamın penceresinde bir yüz gördüğümü sandım, ama bunun ay olduğunu kendime inandırdım. Ben her zaman arkamı kollayan türden bir insanım, bu yüzden bu tür şüphelerimi abartmamaya çalışırım. Sonra alet kulübemin dışında bir hareket gördüm ve bunun bir tavşan ya da rüzgarda sallanan dallar olduğuna kendimi inandırdım. Ama şimdi, çok yanlış bir varsayımda bulunduğumu fark etmemi sağlayan bir şey görüyorum.

Dışarıda bir ışık parlıyor. Işık kulübemden geliyor.

Tahta karıştırma kaşığını tezgahın üzerine düşürdüm ve iki metre çapında domates sosu sıçradı. Diğer iki şeyi gözlerimin bana oyun oynadığına ikna etmiştim, ama şiddetli yağmur görüşümü engellese de, bu ışık çok açık. Neden alet kulübemde ışık yanıyor? Orada ampulüm ya da herhangi bir güç kaynağım bile yok, nasıl ışık olabilir? Tek bir olasılık var.

İçeride biri var. Ve elinde bir el feneri var.

Bacaklarım titriyor. Alet kulübemde biri var. Bunun bir tavşan olabileceğini... ya da bir tavşan ve bir geyiğin birbirine sarılmış olabileceğini bile iddia edemem. Orada bir *kişi* var. Ve neden orada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum.

Neden Lee'den kulübeye bakmasını istemedim? Neden aptal gururumun önüme geçmesine izin verdim? Yağmur şiddetli yağıyor ve rüzgar esiyor, onun şimdi buraya geri gelme şansı yok.

Pencereden dışarıya gözlerimi kısarak, içerideki birinin siluetini görmeye çalışıyorum. Sadece o küçük pencere var, ışığı oradan görebiliyorum, ama içeride hareket eden birinin gölgesini göremiyorum.

Ama içeride biri var. Olmalı.

Polisi aramam lazım. Büyük bir fırtına sırasında daha önemli işleri olduğu düşünülürse, bu biraz abartılı görünebilir, ama mülküme izinsiz giren biri varsa, polisi aramaya hakkım var. İzinsiz giren kişinin ne istediğini veya bana ne yapacağını bilmiyorum, özellikle de elektrikler kesildiğinde, bu yüzden tedbirli olmakta fayda var.

Hayır, kesinlikle polisi aramam gerekiyor.

Ama durun. Arayamam. Telefonlar çalışmıyor. Bu da Lee'yi arayamayacağım ve polisi arayamayacağım anlamına geliyor. Kimseyi arayamam.

Omuzlarımı dikleştirip odanın diğer ucundaki ışık anahtarına doğru ilerlerken, bir gözüm pencerede. Mutfak aydınlatıldığında pek bir şey görmek zor, ama ışıkları kapatırsam kulübeyi daha iyi görebilirim.

Işıkları kapatıp mutfağı karanlığa gömdüm, sonra pencereye geri döndüm. Görüş mesafesi arttığı için, kulübenin içinden bir ışık parladığına hiç şüphe yoktu. Ama tabii ki bu, davetsiz misafirin hâlâ orada olduğunun garantisi değildi. Bildiğim kadarıyla, şu anda ön kapımda duruyor olabilirlerdi. Kapıda, elinde baltayla bekleyen iri yarı bir adam hayal ediyorum. (Görünüşe göre, Paul Bunyan benim alet kulübemde saklanıyor.)

Ama burada kapana kısılmış değilim. Kamyonetim var. Bir an için kaçıp en yakın kasabaya doğru sürmeye başlamak istiyorum. Evet, yollar felaket durumda olacak, ama oturup beklemekten iyidir. Zaten çatım şüpheli durumda ve şimdi de kulübemin dışında bir hırsız pusuda bekliyor. Bir otel aramam daha iyi olabilir
—boş odası olan bir yer mutlaka vardır. Ya da belki lobideki kanepede uyumama izin verirler.

Sabahleyin de orada saklanan kişiyle ilgilenirim. Kulübeme girmeye karar verirlerse, olsun. Burada değerli hiçbir şeyim yok.

Ama neden olsun ki? Burası *benim* evim. *Benim* mülküm. Neden birinin izinsiz girmesinden dolayı evimden çıkmak zorunda kalayım?

Bununla birlikte, dışarıda bir yabancı olduğunu bilerek gece boyunca uyuyamam.

Bildiğim kadarıyla, tamamen zararsızlar. Belki de sadece fırtına sırasında kamp kuracak bir yer arayan bir serseri. Belki de... Işık ve diğer şeylerden dolayı tavşan ya da geyik olamayacağına karar verdim bile. Ama demek istediğim, bir balta katili olması gerekmiyor.

Bir karar verdim.

Alet kulübesine gidip içinde ne olduğunu göreceğim.

10

ÖNCE

ELLA

SMELLA! HEY, SMELLA!"

Kafeteryada Anton Peterson'ın yanından geçerken, benim için uydurduğu süper zekice lakabı duyuyorum. *Smella*. Bilirsin, adım Ella olduğu için mi? Gerçekten, komedi programında çalışması lazım. Yeteneği burada boşa gidiyor.

En azından şimdi elimde hava yerine bir torba öğle yemeği var.

"Hey, Smella." Anton, ezik arkadaşlarıyla birlikte oturduğu uzun masadan kalkıyor. Gitmek istediğim boş masaya giden yolu kapatıyor. "Acelen ne?"

Omuz silkiyorum, bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Anton bir pislik, ama beni korkutmuyor. "Sadece merak ediyorduk..." Arkadaşlarına bakıyor, onlar da

kıkırdayan arkadaşlarına bakıyor. "Hiç duş alır mısın?"

Anton'un haklı olma ihtimali - gerçekten kokuyorum ve bu sadece zekice bir kelime oyunu değil - kafamdan geçer. Dürüst olmak gerekirse, her gece duş alıyorum. Ama sorun şu ki, bodrumdaki çamaşır makinemiz neredeyse bir yıl önce bozuldu ve annem kimseye bozulduğunu söylemiyor çünkü tamir için evimize gelmelerini istemiyor. Kendisi tamir edeceğini söyleyip duruyor ama nasıl yapacağını bilmiyorum çünkü alet kullanmakta pek iyi değildir. Bir süre yeni kıyafetler almaya devam etti ama bu kalıcı bir çözüm değil.

Bir çamaşırhane var ama çok yakın değil. Belki iki mil yürüme mesafesinde. Yine de birkaç kez bir çuvala bir sürü giysi doldurup çamaşırhanede iki saat oturdum, giysilerim temizlenene kadar. Oraya daha sık giderdim ama makineler için param yok.

Tüm bunlar yüzünden, giydiğim kot pantolon ve uzun kollu gömlek yıkanmadan giyildi. Dört kez. Onları havalandırmak için elimden geleni yaptım, ama evimde havalandırmak o kadar kolay değil.

Her neyse, Anton'un sorusuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Ona bakarken, kendimi koklama dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

"Bir ara kendini yıkamayı denemelisin, *Smella*," diyor. Gözleri gömleğimdeki logoya düşüyor. "Yıkayacak göğüslerin olmadığı için çok uzun sürmez."

Kafamı onun kot pantolonunun fermuarının üzerine eğiyorum. "O zaman senin de çok uzun sürmez herhalde."

Doğru şeyi söylemişim, çünkü Anton'un arkadaşları kahkahalara boğuluyor ve yüzü pembeye dönüyor. Ayrılmak için mükemmel bir an gibi görünüyor, bu yüzden onu itip boş masaya doğru ilerliyorum. Anton benim yönüme bakmaya devam ediyor ve bir an için beni takip edip eziyet etmeye devam edeceğinden eminim, ama sonra koltuğuna geri oturuyor. Onu iyice kızdırdım, ama umursamıyorum.

Kendimi bildim bileli yalnız yemek yiyorum. Küçükken, ikinci veya üçüncü sınıftayken arkadaşlarım vardı, ama artık yok. Diğer çocuklar beni sevmiyor. Zaten arkadaşım olmasa daha iyi, çünkü olsaydı, evime gelmek isteyebilirlerdi.

Bugünkü öğle yemeğim hindi sandviçi. Hazırlamak sandığınız kadar kolay olmadı. Çok fazla ekmeğimiz var, aslında mutfaktaki tezgahın tamamı ekmeklerle dolu, ama hepsi oldukça bayat. Bazılarını atmak istiyorum, ama annem çılgına döner. Yemekleri atacak kadar zengin olmadığımızı söylüyor. Evimizdeki kural, yiyecekler plastiği şişiren tehlikeli gazlar üretmedikçe, yenilebilecekleri yönünde.

Ekmek bayat ve hindi de tadı biraz garip, ama hiçbiri şişkin değil, o yüzden sanırım yiyeceğim.

Brittany Carter ve arkadaşları yan masada oturuyorlar. Onları orada fark etmemiştim bile. Brittany okul öğle yemeğini yiyor, bugün menüde sosisli sandviç ve fasulye var. Sosisli sandviçlerin kokusu çok güzel. Keşke bu iğrenç hindi sandviç yerine onu yiyebilseydim.

Brittany eğilip arkadaşlarından birine bir şey fısıldıyor. Arkadaşı başını çeyrek tur çevirip bana bakıyor, sonra hızla Brittany'ye dönüyor. Sonra ikisi de histerik bir şekilde kıkırdamaya başlıyor.

Acaba bana mı gülüyorlar? Belki de bana Smella diyorlardır. Neyse, umurumda değil. Yüzüme karşı söylemedikleri sürece.

Boşluğa bakarak kendimi bir ezik gibi hissetmemek için, İngilizce dersinde geri aldığım kompozisyonu çıkarırım. Kompozisyonumdan D aldım, ki bu şaşırtıcı değil, çünkü onu yarısı pislikle kaplı yatağımda yatarken yazdım. Kesinlikle bir şaheser değil, daha çok bir felaket. Masam olsaydı A alacağımı söylemiyorum, ama belki daha saygın bir C alabilirdim.

Bayan Hecker, kompozisyonumdaki hataları düzeltirsem bana ekstra puan vereceğini söyledi ve ben de bunu yapardım, ama kompozisyonumdaki hatalar ne? O söylemedi. Kompozisyonumdaki hataları bilseydim, ilk seferinde doğru yazmaz mıydım? Şimdi burada oturmuş, arkamdaki kıkırdamaları görmezden gelerek, kompozisyonumdaki hataları bulmaya ve bir şekilde düzeltmeye çalışıyorum.

Kompozisyonumu masanın üzerine koydum ve tekrar Brittany'ye baktım. Onun kompozisyonundan A+ aldığını fark ettim. Sadece A değil, A+. Bu sadece gösteriş yapmak, cidden. Ama yine de, babası yerel üniversitede bir tür profesör ve eminim ona yardım etmese bile, muhtemelen onun dahi zekasını miras almıştır. Babamın kim olduğunu bilmiyor olabilirim, ama onun bir dahi olmadığına oldukça eminim.

Bazen babam hakkında hayal kurarım. Annem bana onun kim olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyor, ama kesinlikle bir babam var. Geçen yıl yaşam bilimlerinde A- eksi aldım, bu yüzden dünyadaki her insanın var olabilmesi için bir anne ve bir babaya sahip olması gerektiğini biliyorum. Bu da demek oluyor ki, annem ne derse desin, benim bir babam var.

Onun da benim gibi kırmızımsı kahverengi saçları olduğunu hayal ediyorum. Ve bankada çalışmak gibi iyi bir işi var. Belki de makineyi kullanmadan para çektiğinizde size para veren adamdır. Ayrıca nedenini bilmesem de bıyığı olduğunu hayal ediyorum.

Muhtemelen benim varlığımdan haberi bile yoktur. Annem ona hamile olduğunu hiç söylemedi, o da bir kızı olduğunu bilmiyor. Bir gün onu bulup kim olduğumu söylediğimde yüzünde bir gülümseme yayıldığını hayal ediyorum. Sonra bana onunla yaşamak isteyip istemediğimi soracak ve ben de evet diyeceğim, kesinlikle evet.

Keşke babamın kim olduğunu bilseydim. Hayatım tamamen farklı olabilirdi.

11

ŞİMDİ

CASEY

RADYOYA GÖRE, RÜZGAR ŞU ANDA SAATTE 30 MIL HIZLA ESIYOR
, bu yüzden evden çıkacaksam uygun giyinmem gerekiyor.

Su geçirmez ceketimi ve botlarımı giyiyorum. Bunlar, apartman dairesinde yaşarken ve iyi bir işim varken giydiğim DSW marka kız botları değil; ayaklarım suya batmadan kulübeye kadar yürüyebileceğim ağır lastik çizme. Şemsiye almayı düşünüyorum, ama kulübemden çıktığım anda şemsiyenin ters dönüp uçup gideceğini hissediyorum. Ceketim ve botlarım sayesinde, tamamen *kuru* kalamayabilirim*,* ama en azından sırılsıklam olmazdım.

Ve getirmek istediğim bir şey daha var.

Küçük yatak odama giriyorum, yatak örtüleri düzgünce yatağın altına sıkıştırılmış. Her sabah, ormandaki uzak kulübemde misafir bekliyormuşum gibi yatağımı yapıyorum. Ancak şu anda, şifonyerimin içindekilerle daha çok ilgileniyorum. En üst çekmeceyi açıyorum ve katlanmış gömlekleri karıştırıyorum, ta ki parmaklarım yığının altındaki soğuk metal nesneyi kavrayana kadar.

Bu bir silah.

Bu bir Glock G43X, mağazadaki kişi bana bunun şu anda dünyadaki en popüler silah olduğunu söyledi. Hafif ve kompakt,

ceketimin cebine kolayca sığıyor. Hiçliğin ortasına taşındığımda, ya bir silaha ya da bir köpeğe ihtiyacım olduğunu düşündüm. Köpeğe bakacak durumda hissetmediğim için Glock'u satın aldım.

Ateş etmeyi biliyorum. Babam öğretti. Ben gençken bana, "*Bir kız ateş etmeyi bilmeli*" demişti. Sonra beni atış poligonuna götürdü ve onun tüfeğiyle pratik yapmamızı sağladı.

Silahı ilk kez elime aldığımda, yaprak gibi titriyordum. Kırmızı hedefi vuramadım. Hedefi tamamen ıskaladım. Ama babam sabırlı davrandı. Doğru duruşu, silahı yüksek ve sıkı tutmayı ve nişan almayı anlattı. Birkaç ay atış poligonuna gittikten sonra, her seferinde kırmızı hedefi vurabiliyordum.

Atışta iyi olduğumda beni ava götüreceğini düşünmüştüm. Ama babam avlanmakla hiç ilgilenmiyordu.

Şimdi, yıllar sonra, o yıllar süren eğitimim işime yarıyor. Mülküme bir davetsiz misafir girerse, babamın bana öğrettikleri sayesinde kendimi savunabilirim. Bir şeyi araştırmaya gideceksem, onu cebimde taşımak bana güven veriyor.

Ve şimdi gitmeye hazırım.

Rüzgâr oldukça şiddetlendi. Ağaçlar sallanıyor ve pencere çerçevesinin çatlaklarından geçen rüzgârın ıslığını duyuyorum. Umarım beni uçuracak kadar şiddetli değildir.

Kapıyı açar açmaz fırtınanın tüm şiddetini hissediyorum. Rüzgar bana sertçe çarpıyor, yüzüme soğuk su damlaları çarpıyor. Şemsiye kesinlikle işe yaramaz. Böyle bir fırtınada dışarıda olan tek aptal benim, ama başka seçeneğim yok. Ya bunu yapacağım ya da geceyi uyanık geçireceğim, pencereden alet kulübesine bakarak, yastığımın altında bir silahla.

Beni tedirgin eden başka bir şey daha var.

Kulübenin hemen yanına dikilmiş olan, Rudy'ye gösterdiğim o büyük ağaç, korkutucu derecede sallanıyor. Hiçbir zaman sağlam değildi, ama her rüzgâr estiğinde yaklaşık kırk beş derece eğiliyor gibi görünüyor. Ama şu anda bunu düşünemem. Her seferinde tek bir sorunla ilgilenmeliyim.

Işığı ilk gördüğüm andan şu ana kadar, ışık sönmüş. Umarım bu, alet kulübesinde olan kişinin artık gitmiş olduğu anlamına gelir, ama daha büyük olasılıkla, varlığını gizlemek için ışığı kapattığı anlamına gelir. Neyse ki, benim de bir el fenerim var.

Ancak, bahçemden kulübeye doğru ilerlerken, her adımda şiddetli rüzgârla mücadele ederken, el fenerini kapatmaya karar veriyorum. Karanlık beni gizleyecek ve belki de bana sürpriz unsuru sağlayacaktır. Tabii ki, alet kulübemde baltalı bir manyak varsa, sürpriz unsuru bana pek yardımcı olmayabilir.

Bu yüzden silahım var.

Her adımımda botlarım çamurda çamurluyor. Kulübeye birkaç metre yaklaştığımda, sağ cebime uzanıp silahın kabzasını avucumun içine alıyorum, kendimi sakinleştirmek için. Hareket belirtisi var mı diye dikkatle bakınıyorum.

Çıngıraklı kapı dışında, her şey tamamen sessiz ve hareketsiz.

Kulübenin kapı kolunu tutmak için uzanıyorum. Bu akşamın erken saatlerinde, çim biçme makinesini ve o kopmuş dalları buraya attım. İçeriye baktığımda, sadece bunları göreceğimi umuyorum.

Kapı koluna uzanamadan, rüzgar kapıyı tamamen açar. Kısa bir mücadelenin ardından, rüzgarın kapıyı menteşelerinden koparmasını şaşkınlıkla izlerim. Menteşeler zaten son demlerinde olmasaydı, doğanın müthiş gücünün daha korkutucu bir göstergesi olurdu. Ama rüzgar kapıyı kesin olarak ele geçirir ve onu rastgele çimlerin üzerine fırlatır.

Tamam o zaman.

Alet kulübesine giriyorum, botlarımın ağırlığı altında döşeme tahtaları gıcırdıyor. Kapı olmamasına rağmen, içerisi karanlık. Gözlerimin alışması için birkaç kez göz kırpıyorum. Burada kimseyi görmüyorum, ama pek bir şey göremiyorum. El fenerine ihtiyacım olacak.

Burada biri varsa, gözleri karanlığa çoktan alışmış olacağı aklıma geliyor. Bu da, ben neredeyse körken, onların beni mükemmel görebileceği anlamına geliyor. Ben cebimdeki silaha uzanma şansı bile bulamadan, istedikleri her şeyi yapabilirler. Tanrıya şükür, kendini savunma eğitimi almıştım — bir saldırgan bana saldırmaya kalkışırsa, ne yapacağımı biliyorum. Yine de, bu küçük alanda kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

"Merhaba?" diye fısıldıyorum.

Cevap yok. Gerçi, sert bir erkek sesi cevap verseydi, altıma işerdim.

Cebimdeki el fenerini arıyorum. İşte başlıyoruz.

Düğmeye basarak onu açtım ve sonunda kulübe rahatlatıcı bir ışıkla aydınlandı. Kulübenin köşesindeki çim biçme makinesinin gölgeli görüntüsünü

ve paslı eski kürek. Ve bir şey daha. Kulübenin köşesinde, ince bir battaniyeyle örtülmüş bir yumru.

El fenerini sol elime alıp sağ elimle cebimdeki silahı çıkardım. O yumru bir sürpriz yaparsa, silahı çekeceğim. "Merhaba?" diye tekrar daha sert bir sesle seslendim. Bu *benim* kulübem ve onu savunacağım.

Ama yine cevap yok.

Bu sefer, el fenerimin ışığını doğrudan battaniyenin üzerine tutuyorum. Altında bir şey hareket ediyor. "Orada olduğunu biliyorum," diyorum.

Topluğa bakarken, ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Battaniyenin altında yatan kişi, balta sallayan bir dev değildi. Alet kulübemde saklanan kişi küçüktü. Silahımı sıkıca tutan elimi gevşettim.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, bu sefer daha nazik bir sesle, doğrudan yumruğa hitap ederek. "Ama bu kulübe şu anda birinin kalması için güvenli bir yer değil. Konuşabilmemiz için dışarı çıkabilir misin? Lütfen?"

Cevap yok. Yığın şimdi çok hareketsiz.

"Lütfen," diyorum tekrar. "Burası güvenli değil. Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece endişeleniyorum."

Neredeyse ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi görünüyor, ama çok yavaşça battaniye alçalıyor ve bana bakan bir çift mavi göz görebiliyorum. Bir saniye sonra, kızıl saçları, sonra da paltoyu ve gri kapüşonlu sweatshirt'ü görebiliyorum. Neye baktığımı anlamam bir saniye daha sürüyor.

Bu bir kız.

Ve elinde bir bıçak tutuyor.

12

ALET KULÜBEMIN KÖŞESINDE KIVRILMIŞ KIZA BAKIYORUM, BIÇAK sağ elinde tutuyor. Ve bu bir tereyağı bıçağı ya da ona benzer bir şey değil. Bir tür *sustalı* bı*çak*.

Kız dokuz ya da on yaşlarında gibi görünüyor, ama gözlerinde ve ifadesinde beni onun daha büyük olduğunu düşündüren bir şey var — daha çok on iki ya da on üç yaşında gibi. El fenerinin loş ışığında bile, acı verici derecede zayıf olduğunu anlayabiliyordum. Omuzlarına kadar uzanan ince kırmızı saçları kafa derisine yapışmıştı ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu. Titriyordu, bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum, ama her halükarda, o bıçağı canı pahasına tutuyordu.

Cebimdeki silahı bıraktım. Bu kızın bıçağı olsa da, on iki yaşındaki bir çocuğu tehdit etmeyeceğim.

"Merhaba," diyorum, elimden geldiğince dostça bir sesle. Onun gözlerini kamaştırmamak için el fenerinin ışığını başka yöne çeviriyorum. "Benim adım Casey. Şuradaki kulübede yaşıyorum."

Kız sadece bana bakıyor.

"Adın ne?" diye soruyorum.

Cevap yok.

Bir yanım onu burada bırakmam gerektiğini düşünüyor. Sonuçta, bıçaklanmak istemiyorum. Sabah, telefon hatları tekrar çalışmaya başladığında polisi arayıp mülkümde bir kız bulduğumu bildirebilirim. Eminim onu arayan biri vardır.

Ama gerçekte bu kızın bana zarar vereceğini sanmıyorum. Sadece korkmuş. Ve bu alet kulübesi güvenli bir yer değil. Kapısı çoktan uçmuş ve şimdi içerisi çok soğuk ve ıslak hale geliyor. Gece boyunca kulübenin tamamı çökse bile şaşırmam. Ya sabah kalktığımda onu ağır yaralı ya da hatta ölü bulursam? Onu bırakıp gittiğim için kendimi asla affetmem.

Babam da aynıydı. Ne zaman birlikte yola çıksak, annem tüm otostopçuların katil olduğunu düşündüğü için benim için çok korkutucu olsa da, o her zaman otostopçuları alırdı. Bana şöyle derdi: *Otostop çeken herkes şanssızdır. Bir gün aynı durumda sen de olabilirsin.*

Babam artık aramızda olmayabilir, ama onun hayat derslerinden hala öğrenebileceğim şeyler var. Pencerelere yapıştırılan bant konusunda yanılmış olsa bile.

"Dinle," diyorum, "Şu anda korktuğunu biliyorum, ama bu alet kulübesi sağlam değil. Burada kalamazsın. Ama istersen, bu gece benim evimde kalabilirsin."

Orada durup, kızın evet ya da hayır demesini ya da beni bıçaklamasını bekliyorum. Ama o sadece orada oturup bıçağı sıkıca tutuyor.

"İstersen bıçağını saklayabilirsin." Bu tavizden pek memnun değilim, ama kız korkuyorsa bıçağı bırakacağını sanmıyorum. "Ama bu alet kulübesinde kalmaman gerektiğini düşünüyorum. Eve gelmelisin."

Belki hayal gücümdür, ama yüzündeki ifade biraz yumuşadı.
Yine de konuşmuyor.

"Burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim." Yabancı birinin alet kulübesinde saklanan birinin bulunmak isteyeceğini sanmıyorum. "Söz veriyorum."

Başını yana eğiyor.

"Ayrıca," diyorum, "yemeğim var. Az önce akşam yemeği hazırladım."

Kızın ifadesi anında değişiyor. Bana güvenmiyor olabilir, ama aç. Bunu yüzünden okuyabiliyorum.

"Ve kurabiyem de var," diye ekliyorum.

Sihirli kelimeleri söylemiştim. Kız gözlerini benden ayırmıyor, ama çok yavaşça ayağa kalkıyor. Hala el fenerini tutuyorum ve ayağa kalktığında paltosu açılıyor, kıyafetlerini ilk kez görüyorum. Bir çığlık atıyorum.

Bu kız kanlar içinde.

13

BIR ADIM GERI ÇEKILIP, ELIMLE AĞZIMI KAPATIYORUM.

Bu kadar çok kan gördüğümü sanmıyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sweatshirt'ünün önü tamamen kanla kaplı. Mavi kot pantolonunda da kan var. Ellerinde de kan var. Yine de yaralı gibi görünmüyor. En azından görünür bir yara görmüyorum ve acı çekiyor gibi de görünmüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Kız bana sert bir bakış attı. Boyuna rağmen, kesinlikle ilkokul çocuğu *değildi*. O bakış *çok* gençti. Zayıftı, ama en azından ortaokul çağındaydı.

"Burnum kanıyor," diyor sonunda, rüzgârın sesinden zar zor duyabildiğim bir sesle.

Eski bir öğretmen olarak, kanayan burunlara pek çok kez şahit oldum. Evet, oldukça fazla kan olabilir. Gömleğine, pantolonuna ve hatta ellerine bulaşabilir. Büyük bir karışıklığa neden olabilir.

Ama yüzünde hiç kan olmayan bir burun kanaması gördüğümü sanmıyorum.

Kız ayaklarının yanındaki sırt çantasını alır ve bana umutla bakar, evime giden yolu göstermemi bekler. Sonuçta onu benimle kalmaya davet ettim. Ve onun kanla kaplı olması nedeniyle onu soğukta bırakmak doğru gelmiyor, çünkü bu kanın ona ait olmadığına giderek daha fazla emin oluyorum.

"Tamam," diyorum. "Gidelim."

Rüzgâr, kulübeye giderken hissettiğimden daha da şiddetli. Daha da kötüsü, ters yönden esiyor, sanki dev bir el beni itiyor, kulübeye dönmemi engelliyor gibi. Bunun kötü bir işaret olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bahçede beni takip eden, tamamen yetersiz bir paltoyla kendine sıkıca sarılan kıza bakıyorum. O kadar zayıf ki, dev bir rüzgar onu uçurabilir gibi görünüyor.

Kulübeye yaklaştıkça, ağacın bir tarafa daha da eğildiğini fark ediyorum. Gerilimden köklerinin inlediğini neredeyse duyabiliyorum. Ağaç devrilirse, çatının üzerine düşme ihtimali yüksek. Ve bu olursa, ikimizi de öldürebilir.

Durumu hızlıca değerlendiriyorum: Dışarıda şiddetli bir fırtına var, bir ağaç evimin üzerine düşmek üzere ve ben de bıçaklı bir kızı geceyi geçirmek için davet ettim. Tek ihtiyacım olan şey, et yiyen bir virüse yakalanmak, o zaman gecem tam anlamıyla mükemmel olacak.

Kulübenin kapısını açtım ve kızın benden önce girmesi için geri çekildim. Bir an tereddüt etti, sonra içeri koştu. Kapıyı arkamızdan kapatırken, onu içeri davet ederek büyük bir hata yaptığım hissini bir türlü atamadım.

14

ÖNCE

ELLA

PARAYA IHTIYACIM VAR.

Okulda öğle yemeği alabilmek için paraya ihtiyacım var. Giysilerimi çamaşırhaneye götürüp temizletebilmek için paraya ihtiyacım var. Ne yazık ki annem bana harçlık vermiyor. Bununla sorumlu davranmayacağımı söylüyor, ne demekse.

Okuldan eve dönerken, sokağın sonundaki evde duruyorum. Orada Bayan Fleming yaşıyor. O, sanki bir milyon yaşında ve geçmişte, bulaşık yıkamak veya çöpü çıkarmak gibi ev işleri yaptığım için bana para verirdi. Temizlik yapmayı seviyorum, ortalığı düzenli ve organize etmek kendimi daha iyi hissettiriyor. Her neyse, belki bugün bana yapacak bir iş verir. Neredeyse her şeyi yaparım.

Bayan Fleming'in ön kapısına bir rampa var, çünkü dediğim gibi, o çok yaşlı. Rampadan yukarı çıkıp kapısını çalıyorum. Her zaman cevap vermesi çok uzun sürüyor, ama birkaç dakika sonra kapının arkasından ayak seslerini duyuyorum. Evde olacağını biliyordum. Hiç dışarı çıkmaz.

Kapıyı açar ve her zamanki gibi, üzerinde ince bir sabahlık olan bir gecelik giymektedir — onu gecelik dışında başka bir şey giyerken hiç görmedim. Ama beyaz saçları düzgünce taranmıştır. Oldukça zayıftır ve boyu benimki kadar, yani bir yetişkin için gerçekten çok kısadır. Ben sınıfımdaki en kısa çocuklardan biriyim.

"Merhaba Bayan Fleming," diyorum neşeyle. "Bana yapabileceğim bir iş var mı diye merak ediyordum."

Bir anlığına gözlerini kısarak bana bakar, sonra sonunda başını sallar. "Çöpü dışarı çıkarabilirsin."

"Ücretimi biraz artırdım," diyorum ona. "Çöpü çıkarmak için artık üç dolar alıyorum." Sanki bu benim işimmiş ve onun dışında başka insanlar da beni işe almak istiyormuş gibi.

Bayan Fleming tekrar başını sallar ve içeri girmem için kenara çekilir. Evi benimkinin düzeniyle tamamen aynıdır, ama içi tamamen farklı görünür. Her şey çok düzenli ve mobilyaları antika gibi eski. Kesinlikle iki yatağı bir araya getirerek yapılmış olmayan, eski görünümlü bir kanepesi var, ama daha rahat mı bilmiyorum. Evin tamamında naftalin gibi garip, keskin bir koku var. Ama yine de benim evimdeki duman kokusundan daha iyi.

Bayan Fleming, mutfağındaki çöpü bulurken peşimden geliyor. Çöp oldukça dolu ve yanında henüz çıkarmadığı ikinci bir torba var. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama çöpü atmayı seviyorum. Üretken hissettiriyor. Annem gelip ne attığımı sorgulamadan çöpü atabilmek çok güzel, çünkü onun onayı olmadan bunu yapamıyorum.

Çöp torbasını yepyeni bir torba ile değiştiriyorum ve hatta oturma odasındaki küçük çöp sepetini de değiştiriyorum. Bayan Fleming, iki çöp torbasını evinden çıkarıp çöp kutusuna attığımda da beni takip etmeye devam ediyor.

"Üç dolar olacak," diyorum ona, ellerimi kot pantolonuma silerek.

Bayan Fleming kırışık dudaklarını büzüyor. "Sanmıyorum."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Çıkarmamı istediği başka çöp var mıydı? "Anlamıyorum."

"Bence geçen sefer yeterince ödeme aldın," diyor Bayan Fleming, "çantamdan para çaldığında."

Ağzım açık kalır. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Bana yalan söyleme, genç bayan," diye bağırır. "Çantamı karıştırdığını gördüm ve sen gittikten sonra paranın kaybolduğunu fark ettim."

Kalbim sıkışır. "Bu doğru değil Bayan Fleming. Sizin paranızı asla çalmazdım."

"Annen, sürekli müdürün odasına gönderildiğini söyledi." Kemikli kollarını göğsünde kavuşturur ve

"*O da* daha iyi değil."

Bu, bana ödeme yapmayacağı anlamına mı geliyor?

Hiç mi? Harika.

Bayan Fleming parmağını yüzüme doğru salladı. "Sizi Sağlık Kurulu'na şikayet etmeliyim. İkinizi de okuldan attırmalıyım."

"Ama Bayan Fleming..."

"Mülkümden çık, Ella." Bana sert bir şekilde bakarak orada dikilir. "Yoksa polisi ararım."

Bayan Fleming'i yeterince iyi tanıyorum, bunun blöf olmadığını biliyorum. Bu yüzden, *bana* üç dolar borcu olan o olsa da, polisle başım belaya girmesin diye mülkünden çıkıyorum. Çok kızgın olmadığımı söyleyemem, ama ne yapabilirim ki? Çantasını alıp kaçayım mı? Nerede yaşadığımı biliyor.

Bunun yerine, eve kadar kalan yolu ağır adımlarla yürüdüm. Belki mahallemizde bana ev işleri için para ödeyecek başka biri vardır. Ama herkes bizi tanıyor ve annemin deli olduğunu düşünüyor. Bu yüzden şansımın yaver gideceğini sanmıyorum.

Ama bir dahaki sefere önceden ödeme alacağım.

Evimizin kapısını açtığımda, içi boş bir çarpma sesi duydum ve donakaldım. Yavaşça, yavaşça, kafamı içeri sokacak kadar kapıyı açtım. Zemine baktığımda, annemin arkaya bir sürü boş plastik şişe yığdığını gördüm ve şimdi hepsi devrilmiş ve büyük bir yığın oluşturmuştu, bu da kapıyı tamamen açmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Sağ elim yumruk oluyor. Annemin neden buraya bir şeyler bıraktığını anlamıyorum. İçeri nasıl gireceğiz? İçeri giremeyecekseniz evin ne anlamı var ki? Yoksa bizi tüm ıvır zıvırlarıyla birlikte içeride kilitli bırakmak mı istiyor?

Oturma odasında olmadığı için mutfağa girip kiler dolabını açıyorum. Bu biraz tehlikeli, çünkü her şey o kadar üst üste yığılmış ki, bir şeyi almaya çalıştığınızda her şey düşebilir. Ama riski göze almalıyım. Çöp torbasına ihtiyacım var.

Garip bir şekilde, aslında her biri yüz çöp torbası ile dolu üç adet açılmamış kutu var. Garip çünkü annem hiçbir şeyi atmaz, ama *çok* fazla çöp torbası var. Kutulardan birini alıyorum ve bir sürü makarna ve peynir kabı yere düşüyor.

Kutudan bir çöp torbasını çekip çıkardıktan sonra, makarna ve peyniri içine atıyorum. Son kullanma tarihine bile bakmıyorum, çünkü zaten on milyonlarca var. Sadece ortadan kalkmalarını istiyorum. Hepsinin ortadan kalkmasını istiyorum. Sonra koridora çıkıp, ne olduklarına bakmadan plastik şişeleri ve buruşuk kağıtları çöp torbasına tıkıştırmaya başlıyorum. Ama hızlı olmalıyım ve o geri dönmeden her şeyi ortadan kaldırmalıyım. Çöp torbasını başka birinin çöpüne atmam gerekecek. Eğer onu kaldırımda görürse, geri eve getirecek ve her şey boşa gidecek.

boşa gider.

Bunu yapmak çok iyi geliyor. Bayan Fleming'in çöpünü çıkarmak hoşuma gidiyordu, ama bu çok daha tatmin edici. Çöp torbası neredeyse dolmuşken, kalbimi sıkıştıran bir ses duyuyorum.

"Ella! Ne yapıyorsun?"

Annem. Olamaz. Eve geldiğini fark etmemişim bile.

Yüksek topuklu ayakkabılarla merdivenlerden olabildiğince hızlı iniyor, merdivenlerin çok dar olduğunu düşünürsek. Bir an için kağıtlardan birine basıp kayıyor ve içimden onun merdivenlerden aşağı düşüp boynunu kırmasını diliyorum. Böyle olursa, bağırılmadan bu çöp torbalarını atabilirim. *İstediğim her* şeyi atabilirim. Bir saniye sonra, böyle bir şey düşündüğüm için kendimden korkuyorum. Annemin yaralanmasını ya da ölmesini gerçekten istemiyorum. Onu seviyorum. Ayrıca, o benim tek sahip olduğum şey ve o korkunç koruyucu ailelerin yanına gitmek istemiyorum. O yerler hakkında korkunç hikayeler duydum.

Neyse, kendini toparlayıp merdivenlerden aşağı inmeyi başardı. Felaket önlendi.

"Ella!" Sesi tiz ve cırtlak, neredeyse panik içinde. "O çantada ne var? Ne yapıyorsun?"

"Yerde bir sürü şişe vardı..."

Annem topuklu ayakkabılarıyla bana doğru gelip çöp torbasını elimden kaptı. Daha fazla çöp toplamaya çalışmak yerine, fırsatım varken buradan çıkmalıydım. Açgözlü davrandım.

"Bu çöp *değil*." Kahverengi gözleri bana doğru parladı. Benim gözlerim mavi ve A- eksi aldığım yaşam bilimleri dersinde, onun gözleri kahverengi olduğu için babamın gözlerinin mavi olması gerektiğini öğrendim. Bir keresinde ona sordum, ama hatırlamadığını söyledi. "Bu şişeleri *saklıyordum*."

"Ne için?"

"Birçok şey için," diye karşılık verdi. "Saklamak istediğim için onları yıkadım bile. Onları atmak üzere olduğuna inanamıyorum!"

Annem çöp torbasını karıştırırken, makyaj yaptığını fark ettim. Her zamankinden daha fazla. Aslında, biraz süslenmiş gibi. Genelde market üniformasını giyer, ama şimdi daracık mavi kot pantolon ve vücuda yapışan bir bluz giyiyor.

"Aman Tanrım, Ella!" diye bağırıyor, makarna ve peynir kutularından birini çıkarırken. "Bunu attığına inanamıyorum. Bu gayet iyi durumda!"

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kilerimizde bir insanın ömür boyu yiyebileceğinden daha fazla makarna ve peynir var. Ayrıca ocak o kadar kirli ki, yemek pişiremiyoruz, yani işe yaramaz. "Son kullanma tarihi geçmiş. Bir yıldan fazla."

"Makarna ve peynirin son kullanma tarihi olmaz!" Ona göre hiçbir şeyin son kullanma tarihi olmaz. Üzerinde küf oluşsa bile. "O tarihler, mükemmel durumda olan yiyecekleri değiştirmek için para harcamanızı sağlamak için sizi kandırmak için konulmuş."

Kişisel deneyimlerime dayanarak, makarna ve peynirin kesinlikle son kullanma tarihi olduğunu söylemenin bir faydası olmaz. Sonunda, toz peynir kaya gibi sert bir blok haline gelir.

"Sence ben para babası mıyım, Ella?" Son kullanma tarihi geçmiş kutuyu yüzüme doğru sallıyor. "Eğer bunu yemek için fazla iyisin, yani *mükemmel durumda* olan yiyecekleri çöpe atıyorsan, o zaman belki de akşam yemeği yememelisin."

Midemdeki boşluk hissi beni ürpertir. Bugün neredeyse hiç öğle yemeği yemedim, çünkü buzdolabındaki hindi yeşilimsi bir renk almıştı ve onu yiyemedim. Bu yüzden öğle yemeğinde sadece ekmek yedim.

"Özür dilerim," diyorum yumuşak bir sesle. "Yanlışlıkla attım."

"Yanlışlıkla mı?" diye patladı. "Ella, yalanlarından bıktım artık. Neden eve bu kadar geç geldin?"

"Ceza aldım."

"Tabii ya. Sorun çıkarmamanı istemek çok mu zor?" Gözlerini devirir. "Neyse, bu akşam dışarı çıkacağım."

Dışarı mı çıkıyor? Bu, annemin randevusu olduğu anlamına geliyor olmalı, ki bu neredeyse bir yıldır ilk randevusu. Bu, neden bu kadar süslenip bu kadar makyaj yaptığı açıklıyor.

Annemin randevusu olmasına sevindim. Çok güzel olmasına rağmen, neredeyse hiç dışarı çıkmaz, belki de benim hiç arkadaşım olmaması —ikimiz d e eve birini getirmekten korkuyoruz. Ama annem

erkek arkadaşı olduğunda daha mutlu oluyor. Ben küçükken, Chip adında bir adam bizimle yaşıyordu ve o zamanlar her şey daha iyiydi. Ev biraz dağınıktı, ama şimdi olduğu gibi değildi, özellikle de Chip annemin arkasını topladığı için. Hatta yemek bile yapardı ve tabakları ve tencereleri günlerce lavaboda bekletmek yerine, hep birlikte bulaşıkları yıkamayı bir oyun haline getirirdik. Ayrıca, Chip market alışverişi ve benzin gibi masrafları karşıladığı için annem para konusunda çok endişelenmiyordu. Ben yedi ya da sekiz yaşındayken Chip evden ayrıldı ve o zaman işler kötüye gitti. Annem her zaman parasının bitmesinden endişe duyuyordu, bu yüzden eşyaları atmayı reddediyordu, çünkü ya yeni birine ihtiyacımız olursa ve paramız yetmezse ne yapardık?

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyorum ona.

Saatine bakar. "Yirmi dakika sonra onunla buluşacağım. Yakında çıkmalıyım."

Bana bakıyor, ilk başta nedenini anlamıyorum, ama sonra benden ne istediğini anlıyorum.

Olamaz. *Hayır.*

15

KARNIMDA BIR KORKU TOPU OLUŞUR. ANNEMIN RANDEVUSU OLDUĞUNDAN BU YANA ÇOK UZUN ZAMAN GEÇMIŞTIR, KURALLARI UNUTMUŞUMDUR.

“Hayır,” diyorum. *“Hayır*, anne.

Lütfen.”

"Kuralları biliyorsun Ella," diye hatırlatıyor bana. "Her seferinde bunu yapıyoruz."

Evet, ama son randevusundan bu yana çok uzun zaman geçti. Artık on üç yaşındayım. Belki de işler değişmiştir diye düşündüm.

"Hadi." Kafasını koridor dolabının yönüne doğru salladı. "Gidelim."

"Yemin ederim uslu duracağım." Sesim yine küçük bir çocukmuşum gibi tiz ve mızmız çıkıyor, boğazımı temizleyip daha yetişkin bir ses çıkarmaya çalışıyorum. "Yemin ederim. Bana güvenebilirsin. Lütfen anne. *Lütfen*."

"Sana güvenebilir miyim?" Annem inanamayan bir sesle tekrarlar. "Az önce eşyalarımı attığını gördüm. Seni bütün akşam burada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Ya reddedersem? Küçükken, beni kaldırıp istemediğim halde dolaba atması çok kolaydı. Ama artık büyüdüm. Onu tepeden tırnağa, topuklarından sallanan küpelerine kadar süzdüm... Hala benden çok daha büyük. Ama mücadele edebilirim.

Bazen kimseden korkmuyormuşum gibi hissediyorum. Anton'dan korkmuyorum, orası kesin. O sadece aptal bir zorba. Müdür Garber'dan ya da cezaya kalmaktan korkmuyorum. Ama annemden korkuyorum.

"Oraya girmek istemiyorum," diyorum kararlı bir şekilde. "Ben... Yapmayacağım."

Annemin dudakları düz bir çizgiye dönüşür. Ben tepki veremeden, beni ön kolumdan yakalar, uzun tırnakları derimi kanatacak kadar derine batırır. Kendimi kurtarmaya çalışırım, ama nafile. Belki sınıfımdaki en küçük çocuk olmasaydım, direnebilirdim. Ama o beni kilitlemek istediğinde yapabileceğim hiçbir şey yok. Beni kolumdan tutup koridordaki dolaba doğru savurur.

Burada istiflenmiş bir *sürü* şişeye takılıp tökezledim. Tanrım, annemin kaç tane şişesi var böyle? Dengemi sağlamaya çalıştım ama ayağımın altında gizemli bir şey ezildi ve neredeyse tekrar kayıyordum. O anda kapı kapandı. Karanlıkta el yordamıyla kapı kolunu aradım ama çok geçti. Kilit döndü, yani dışarı çıkamayacaktım.

"Üzgünüm, Ella." Annemin sesi kapının diğer tarafında boş geliyor. "Uzun sürmeyecek."

Sinirlenerek kapıyı yumruklarım. "Çıkar beni! Lütfen anne!"

"Üzgünüm, Ella," diyor yine aynı düz sesle, sanki hiç üzülmemiş gibi.

Daha sert vuruyorum. "Lütfen! Yemin ederim hiçbir şeye dokunmayacağım. Hayatım üzerine yemin ederim!"

Cevap vermez.

"Lütfen!" diye bağırırım, sesim kısılır. "Lütfen beni dışarı çıkar, anne! Uslu duracağım! *Lütfen*!"

Tek ses, evin kapısının çarpması. O gitmiş.

Uzun zamandır bu dolaba kilitlenmemiştim. Bir dönem, annem beni haftada en az bir kez buraya kilitliyordu, ama şimdi bir yıl ya da daha uzun bir süredir kilitlenmemiştim. Buranın ne kadar klostrofobik olduğunu unutmuşum. Alan yeterince küçük, ama içinde çok fazla *eşya* olduğu için durum daha da kötü.

Kapıdan bir adım uzaklaşıyorum ve muhtemelen plastik şişelere çarpıyorum. Burada en az birkaç düzine şişe olmalı. Bunlarla ne yapacağımızı sanıyor ki? Şişe kalesi mi inşa edeceğiz? Hayal bile edemiyorum.

Karanlıkta el yordamıyla ışığın ipini arıyorum. Yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyorum ve yaklaşık bir dakika aradıktan sonra parmaklarım ip ile temas ediyor. Ama buraya kilitleneli epey zaman oldu. Ya ışık sönmüşse?

Derin bir nefes alıp ipi çekerim.

Hiçbir şey olmuyor.

Nefesim hızlanmaya başlıyor. Bu dolapta mahsur kalmış olmam yeterince kötü, ama burada hiç ışık olmadan mahsur kalmış olmam çok daha kötü. Hiçbir şey göremiyorum. Ayrıca, burada bir koku var. Çok kötü bir koku. Evimiz genel olarak pek iyi kokmuyor, ama bu dolapta koku çok daha kötü. Sanki burada biri *ölmüş* gibi. Ve aptal ışık yanmadığı için, neyin bu kadar kötü koktuğunu bile bilmiyorum. Ne olabileceğini sadece hayal etmek zorundayım.

Lütfen, lütfen, lütfen yan.

Parmaklarımla çekme ipini sıkıca kavrayıp bir kez daha kuvvetlice çektim. Bu sefer ampul titreyerek yandı. Ömrü bitmek üzereymiş gibi loş bir ışık, ama en azından artık kör değilim.

Ve aman Tanrım, bu *koku* da ne?

Koridor dolabının içindekileri hızlıca gözden geçiriyorum. Aslında bu bir mont dolabı ve muhtemelen içinde montlar vardır. Ama şu anda, boş şişeler ve kalın kağıt yığınları dolabın çoğunu kaplıyor. Annem boş bir şişeyi, bir kağıt parçasını, hatta ucu bitmiş bir kalemi bile hiç atmaz, abartmıyorum. Bazen kullanılmış tuvalet kağıtlarını bir yere sakladığını merak ediyorum.

Koku neredeyse daha da kötüleşiyor. Koku molekülleri çoğalıyor, ciğerlerimi dolduruyor ve neredeyse boğuyor. Bir koku sizi boğarak öldürebilir mi? Bu dolapta dururken bu mümkün gibi görünüyor. Annem geri dönüp beni dolapta ölü bulursa çok üzülecek. Yoksa farkına bile varır mı?

Ne olabilir? Ceset gibi bir koku değil. Cesetlerin nasıl koktuğunu bilmiyorum ama daha çok çöp kokusu gibi. Ama aynı zamanda biraz da tatlı, ve en kötüsü de bu. Tatlı çöp kokusu.

Yapacak başka bir şeyim yok, bu yüzden elimden geldiğince dönüp boynumu uzatarak dolabı arıyorum. Sağ tarafta çoğunlukla kağıtlar var, üstüne de boş soda şişeleri yığılmış. Kötü kokan bir şey görmüyorum. Eşyaları kokluyorum ama koku o kadar güçlü ki, bir yerin diğerinden daha mı koktuğunu anlamak çok zor. Ama kağıtlar genelde böyle kokmaz. Kağıtlar çürümez.

Sonunda dolabın sol tarafını kontrol ediyorum. Yine bir sürü kağıt var. Ama bir dergi yığınının üstünde bir market poşeti görüyorum. Ve

içine baktığımda, şeftaliler var. Çok çok fazla şeftali.

Annemin marketin şeftali indiriminden bahsettiğini hatırlıyorum, çok ucuz oldukları için çok fazla almış. Neredeyse bedavaya. Ne zamandı bu? Kesinlikle bir aydan fazla önce. İki ay mı? Üç ay mı? Yüzümü şeftali torbasına yaklaştırır yaklaştırmaz, kokunun oradan geldiğini anlıyorum. Bu şeftaliler çürüyor. Neredeyse sıvı hale gelmişler. Daha da kötüsü, kokuşmuş meyve suyunun içinde kıvranan küçük kurtçukları kokuşmuş meyve suyunun içinde kıvrıldıklarını zar zor seçebiliyorum.

Hay aksi. Torbanın içi larva ile dolmuş.

Torba'dan uzaklaşıyorum, midem bulanıyor. Sanırım kusacağım. Çürümüş ve kurtçuklar üreyen şeftalilerle bu dolapta sıkışıp kaldım. Torbanın içeriği kenarlardan dökülürse, yemin ederim kendimi kaybedeceğim. Bu *hiç* hoş değil. Bunu yapamam.

Önceden kapıya avucumla vurmuştum, ama bu sefer iki yumruğumu da kullanıyorum. Annem henüz evden çıkmamış olmasını umarak, tüm gücümle kapıya vuruyorum. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırıyorum. "Çıkarın! Beni! Dışarı!"

Gözlerimden yaşlar akıyor. Bu olamaz. Önümüzdeki birkaç saati burada geçiremem. Nefes alamıyorum.

"Lütfen beni dışarı çıkarın!" diye bağırıyorum. "Lütfen! *Lütfen*!"

On dakika daha bağırıp kapıyı yumrukluyorum. Sonunda boğazım ağrıyor ve yumruklarım zonkluyor. Ve tüm bu süre boyunca hiçbir ses duymuyorum. Annem gitmiş ve beni duyacak başka kimse yok.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Annem gittiyse, tek şansım bir şekilde komşuların dikkatini çekmek, ama dolabın kağıtlarla ve annemin diğer ıvır zıvırlarıyla kaplı olması nedeniyle çığlıklarımın duyulması pek olası değil. Duyulsa bile, diyelim ki polis gelip beni burada buldu, sonra ne olacak? Polis bu eve girer girmez beni annemden alacak.

Ve bunu istemiyorum. Annem dünyadaki en iyi anne değil, ama ondan uzaklaştırılmak istemiyorum. Sürekli bana sarkıntılık eden sapık bir üvey babayla yaşamak istemiyorum. Ya da beni gerçekten döven biriyle.

Bunun yerine, dolabın köşesine çöküyorum. Yatma vaktinden önce geri dönecektir. Bu arada, sadece ağzımdan nefes alacağım. Bir koku beni öldüremez. Eninde sonunda çıkacağım.

16

ŞİMDİ

CASEY

İÇERI GIRDIĞIMIZDE, KIZ ORADA DURMUŞ, KENDINI KUCAKLAYARAK yerime yağmur damlaları damlatıyor. Ceketini çıkarmak için hiçbir hareket yapmıyor. Yüzünün yarısını kaplayan büyük mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Ben Casey," diyorum ona, kendi paltomu çıkarırken, onun da bana adını söylemesini ya da en azından ceketini çıkarmasını umarak.

Bana bir bakış attı. Evet, kesinlikle bir genç kız. "Biliyorum. Bana söyledin."

Kendi adını söylemiyor. Peki, onu zorlayamam. Sırılsıklam olan saçlarını sallıyor. Ayrıca, daha önce hiç fark etmediğim, burnunun köprüsüne yayılmış bir sürü çili var, ama bunun dışında yüzü ölümcül derecede solgun.

Kabinin ışığında, giysilerindeki kan daha da korkutucu görünüyor. Koyu kırmızı lekeler gömleğinin önünü kaplıyor ve mavi kot pantolonunun her yerine sıçramış. Avuç içlerinde de var, muhtemelen çatlak ve yarıklarına yapışmış.

Ama yüzünde hiçbir şey yok.

Üstelik sırılsıklam. Ceketi dikişlerinden sarkmış, birçok düğmesi eksik ve tamamen kapanmıyor gibi görünüyor. Bot giymediği için spor ayakkabıları tamamen

su dolu ve kot pantolonu dizlerinden aşağısı sırılsıklam. Altında pembe renkli büyük bir su birikintisi oluşuyor.

"Giysilerini değiştirmek ister misin?" diye soruyorum.

Bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama sonra hayır anlamında başını sallıyor. Hala paltosunu çıkarmak için bir hareket yapmıyor. Ama bıçağının bıçağını geri çekip cebine koyuyor, bu da benim rahat nefes almamı sağlıyor.

"En azından sana terlik getireyim," diyorum, "böylece ıslak spor ayakkabılarını çıkarabilirsin."

O itiraz etmeden, dolabıma gidip en yumuşak, en rahat görünümlü terliklerimi çıkarırım. Onları kızın önüne koyarım ve bir an düşündükten sonra, kız yere oturur ve sırılsıklam spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır. Ayakları çok küçük ve narindir, benim 7 numara terliklerimin yanında çok küçük kalırlar.

Ona bakıyorum, teşekkür etmesini ya da buna benzer bir şey söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor. Ama sorun değil. Spor ayakkabılarını alıp dolabıma koyuyorum. Keşke kıyafetlerini atabileceğim bir kurutma makinem olsaydı, ama kıyafetlerimi çamaşır ipine asarak kurutuyorum.

Oturma odasına girip, orada bıraktığım terliklerimi alıyorum (rüzgarlı bir kulübede yaşarken bu bir zorunluluktur). Telefonuma dokunduğumda, kızın yüzünde panik dolu bir ifade belirir. "Burada olduğumu kimseye söylemeyeceksin demiştin!"

"Söylemeyeceğim," diye onu sakinleştiriyorum. Sanki vahşi bir hayvanla konuşuyormuşum gibi hissediyorum. "Sadece kendi terliklerimi alıyorum. Söz veriyorum." Bana inanmamış gibi görünüyor. Benim tüylü terliklerimle evden kaçmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor, bu yüzden ekliyorum: "Zaten telefon hatları kesik."

Sonunda rahatlar. Burada ne yaptığını veya vücudundaki kanın kime ait olduğunu bilmiyorum, ama bulunmak istemediği çok açık. Onun sırrını saklayacağım — şimdilik.

Ama düşündüğüm kadar genç olmasa da, açıkça reşit değil. Onunla ilgilenen bir ebeveyni veya vasisi olmalı. Ancak tüm öğleden sonra radyoda fırtına haberlerini dinledim ve Amber Alert uyarısı duymadım. Onunla ilgilenenler henüz kaybolduğunu fark etmemiş olabilir mi? Şiddetli bir fırtına sırasında onun nerede olduğunu merak etmemeleri pek olası görünmüyor.

Peki, tüm bu kan kime ait?

"Şey," diyor küçük bir sesle, "yemek var demiştiniz?"

"Evet," diye onaylıyorum. "Bu tarafta. Makarnayı kaynatmam gerekiyor."

Kızın oturma odamda bıraktığı su birikintisini temizlemek için bir an durup paspas alıyorum. Bunu hallettikten sonra onu mutfağıma götürüyorum. Mutfakta iki sandalyeyle donatılmış küçük bir masa var. Bugüne kadar bu iki sandalyeden sadece birini kullandım. Lee bile burada hiç yemek yemedi.

Lavaboyu işaret ettim. "Ellerini yıkamak isteyebilirsin."

İtaatkar bir şekilde ellerini musluğun altına tuttu ve parmaklarını ve avuçlarını lekeleyen kan, giderden aşağı akıp gitti. Biraz sabun kullandı ve işini bitirdiğinde elleri pembe ve temizdi.

Ön kapıya bakan sandalyeye oturur, sanki her an kaçmak için kalkması gerekebilirmiş gibi koltuğun kenarına oturur.

Suyu kaynatıp makarnayı pişirmeye başladıktan sonra, kızı bırakıp yatak odama gittim. Glock'umu, katlanmış gömleklerimin altına, şifonyerin dibine koydum. Bu gece ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Sonra dar dolabıma girip, kızın giymesi için en sıcak, en yumuşak bej renkli süveterimi çıkardım.

Yatak odasından çıkarken, oturma odamın ortasında duran sırt çantasına takılıp neredeyse düşüyordum. Açık pembe renkli çanta, Walmart'ta satılan indirimli sırt çantalarına benziyordu. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama o kadar sıkı doldurulmuş ki fermuar zorlanıyor. Ve sonra sırt çantasının yanında onu görüyorum:

Ucuz kumaştan sızan kan.

17

KALBIM DUR DURUYOR. NE IÇINDE O SIRT ÇANTASINDA YA BIR DAHA IYI soru: O sırt çantasının içindeki *kan* nereden *akıyor*?

"Casey? Casey, su kaynıyor!"

Gözlerimi ondan ayırıp mide bulantısını bastırıyorum. Mutfağa dönüp tencerenin kaynamasını durdurmak için ocağın ateşini hızla kısıyorum. Durum kontrol altına alındıktan sonra, çıkardığım tüylü kazağı hatırlıyorum. Hiçbir şey söylemeden, onu yanındaki sandalyeye koyuyorum.

Kaşlarını çattı. Bana ve o sıcak süveter arasında bakışlarını gezdirdi. Islak paltosuyla inanılmaz derecede rahatsız olmalı. Çok cazip gelmiş olmalı.

Dikkatimi tekrar spagettiye veriyorum. Kutunun üzerindeki talimatlara göre on dakikadır kaynıyor, ama babam kutunun üzerindeki talimatların asla doğru olmadığını söylerdi. *Spagettinin piştiğini anlamanın tek yolu onu duvara atmak*, derdi.

Biz de öyle yapardık. O kaynar sudan bir makarna teli çıkarır, ben de onu duvara atardım. Yapışırsa spagetti pişmiş demektir. Yapışmazsa da, yemek atmak yine de eğlenceliydi. Babam küçük anları özel kılmanın bir yolunu bulmuştu.

Şimdi ben de öyle yapıyorum. Tek bir spagetti telini mutfak dolabına atıyorum ve hemen yüzeye yapışıyor. Omzuma baktığımda, kız sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Acaba ona makarnanın ne zaman piştiğini ya da biraz aptalca davranmayı kimse öğretmiş mi diye merak ediyorum.

Ben makarnayı lavaboda süzürken, o paltosunu çıkarıyor. Onu dikkatlice sandalyenin arkasına asıyor ve sonra kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıyor

. Bakmıyormuş gibi yapıyorum ama kapüşonlu sweatshirtinin altında sadece bir tişört giydiğini fark ediyorum. Ve çıplak kollarında küçük beyaz daireler şeklinde yara izleri var.

Eski sigara yanıkları.

Çenem gerilir, ama bir şey söylemem. Artık bu kızın neden bulunmak istemediğini anlıyorum. Ama bu, neden kimsenin onu aramadığını tam olarak açıklamıyor.

Ama kan bunu açıklayabilir.

Misafirim için büyük bir tabağa spagetti ve sos koyuyorum ve kendime çok daha küçük bir porsiyon hazırlıyorum. Tabağı önüne koyuyorum ve daha masaya değmeden, makarnayı ağzına tıkıştırmaya başlıyor. Çiğnemek için zaman ayırdığını hayal etmek bile zor. Kaşığımla biraz makarna çevirip, onun yemek yemesini izliyorum.

"Peki," diyorum, "buraya ne getirdi seni?"

Tabağından başını bile kaldırmıyor. Cevap vermekten hiç de heyecanlı görünmüyor ve ben henüz aklımdaki en önemli soruları sormadım bile. Mesela, neden kanlar içinde? Bu kan kimin? Ve *sırt çantasında ne var*? Ama her şeyi sırayla yapmalıyım. Güven oluşturmam gerekiyor, küçük adımlarla.

"New Hampshire'daki ormanda pek fazla insan görmezsin," diye devam ediyorum. "Ana yoldan oldukça uzaktayız, biliyorsun."

Cevap yok. Sanırım bu kız, onu kulübede bulduğumdan beri bana on kelimeden az konuştu.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye tekrar deniyorum.

Makarnasını bitirir, son birkaç spagettiyi höpürdeterek yer.
Özlemle tabağına bakıyor. "Biraz daha
ister misin?" diye soruyorum. Hızla
başını sallıyor.

Tencerede birkaç kaşık daha var, onu da tabağına döküyorum ve buzdolabından biraz ekmek alıp fazla sosu silip süpürüyorum. Onu önüne koyuyorum ve o da iştahla yemeye devam ediyor.

"Beğendiğine sevindim," diyorum sessizliği doldurmak için.

Yemek yerken onu rahatsız etmemeye karar veriyorum. Birçok hayvan yemek yerken rahatsız edilmekten hoşlanmaz ve şu anda bu kızı da o kategoriye koyacağım. Yemesine izin vereceğim, açıkça açlıktan ölüyor.

Ama aynı zamanda, bu konuyu da bırakamam. Açıkça istismara uğramış ve bu kız, kocasından kaçan dövülmüş bir kadın değil. Bu bir

çocuk. Yetişkin gözetimi olmadan buradan tek başına ayrılmasına izin veremem. Öğretmen olarak, istismar belirtilerini bildirmekle yükümlüydüm, ama artık o görevde olmasam da, hala aynı sorumluluk duygusunu hissediyorum. Karşılaştığı bir sonraki rastgele yetişkin o kadar iyi olmayabilir ve o, para kazanma imkanı olmayan avcıların hedefi olabilir. Bu kızın yardıma ihtiyacı var. Yetkili bir kişiye ona yapılanlara dikkat çekilmeli.

Ayrıca, o kanın kime ait olduğunu gerçekten bilmek istiyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, kız çıkardığı ceketinin cebine uzanıp sustalı bıçağı çıkarır. Bıçağı tekrar açmaz, ancak parmaklarını bıçağın etrafına dolayarak kucağında tutar ve diğer eliyle yemeğe devam eder.

Bıçağın sapında kalıcı kalemle yazılmış bir kelime olduğunu fark ettim. Sapı kavrayan parmaklarının arasından bakmaya çalıştım, ama zordu. Bir *E*, sonra bir *L*, sonra...

Sanırım bu onun adı olabilir.

Çenesini silmek için bıçağın sapını bir anlığına bırakıyor ve bu, üzerinde yazanları görmem için yeterli bir süre. *E-L-E-A-N-O-R*.

"Adın Eleanor mu?" diye soruyorum.

Rumpelstiltskin'in adının ortaya çıktığı anda yaptığı gibi bana sert bir bakış atıyor. Ama inkar etmiyor. "Kimse bana tam adımla hitap etmez," diyor acı bir şekilde. "O isimden nefret ediyorum."

"Peki, sana ne diyorlar?"

Cevap vermez, ama en azından bir şey öğrenmiş oldum. Telefon hatları tekrar çalışmaya başladığında polise verebileceğim bir isimim var.

18

KIZ, ELEANOR, SPAGETTISINI BITIRIRKEN, BEN MUTFAĞA DÖNÜP
kilerime gidip çikolata parçacıklı kurabiye dolu bir kutu alıyorum. Onları masanın üzerine, onun önüne koyuyorum. İkinci tabağındaki son lokmayı bitirirken bana bakıyor, sonra bir kurabiye alıyor.

"Çikolata parçacıklı kurabiyeler en sevdiğimdir," diyorum ona. "Seninki ne?"

Kurabiyeyi çiğnerken omzunu kaldırır, diğer eliyle bıçağı sıkarken parmak eklemleri beyazlaşır.

"Oreo mu?" diye soruyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Çift çikolata parçacıklı kurabiyeleri çok severim" diyor.

Bana söylediği kelimelerin sayısına altı kelime daha ekledik. Bu bir mucize gibi geliyor. "Ben de onları çok severim!"

Dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirir. "Sende var mı?"

"Hayır, ama yarın fırtına dinince sana alabilirim."

Duvarların tekrar kapanmaya başladığını görebiliyorum. Sonunda onu biraz açılmaya ikna etmiştim, ama şimdi yine savunmaya geçiyor. "Hayır. Sabah ayrılıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

Çenesini kaldırıyor, üzerinde kırmızı sos lekesi var. "Bu seni ilgilendirmez."

Evet, kesinlikle bir genç.

Teneke kutunun etrafına bir kurdele bağlanmış ve üzerinde küçük bir kart asılı. Kartı parmağıyla açıp içindeki mesajı okuyor: "*Sevgili Casey, doğum günün kutlu olsun. Lee*." Lee kim?

"Bir arkadaş."

Kız kaşlarını kaldırır. "Erkek arkadaşın

mı?" "Hayır, erkek arkadaşım değil."

"O zaman neden sana bir kutu kurabiye aldı?"

"Çünkü arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerine doğum günü hediyeleri alırlar."

Rüzgar mutfak pencerelerini sallarken, düşünceli bir şekilde kurabiyelerden birini ısırır. "Bunlar gerçekten çok lezzetli. Pahalı bir tadı var."

"Belki." Lee'nin bunlara ne kadar ödediğini bilmiyorum, ama gerçekten çok kaliteli görünüyorlar. Ama mücevher gibi bir şey değil ki. Sadece kurabiye! Ne kadar pahalı olabilir ki?

Eleanor bir tane daha yiyip parmaklarındaki kırıntıları yaladı. "Annem, bir erkek sana ilgi duymadıkça senin için asla iyi bir şey yapmaz derdi."

Demek bir anne *de* işin içinde. Görünüşe göre onu aramayan bir anne. "Bu doğru değil."

"Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Evet. Yolun yukarısında. Ormandan geçen bir patika var, onun evine çıkıyor."

"Evli mi?" "Hayır."

"Çocuğu var mı?"

"Hayır." Şimdi düşününce, Lee'nin çocuğu olmadığını kesin olarak bilmiyorum. Hiç sormadım. "Yani, hiç bahsetmedi."

"İğrenç biri mi?"

"Hayır!"

"Nasıl biri?"

"O, şey..." Neden bu sohbete kendimi kaptırdığımı bilmiyorum, ama aşk hayatımla ilgili beni kızdırsa bile, onun konuşmasını istiyorum. Umurumda değil. Öğretmenlik yaparken, öğrencilerim bana erkek arkadaşım olup olmadığını sorarlardı. "Boyu yaklaşık 1,80 metre."

"Bıyığı mı var, sakalı mı?" "Sakalı."

"Kaba sakal mı?"

"Hayır, bakımlı."

Eleanor kutudan bir kurabiye daha alıyor. "Gözleri ne renk?"

"Mavi."

"Duygulu mu?"

"Duygulu mu?" Gülmeme engel oluyorum.

"Bilmiyorum. Belki?" "Akıllı mı?"

Akıllı mı? Bunu söylemek zor. Ama konuşması düzgün. Eğitim geçmişini konuşmadık ama eğitimli gibi görünüyor. "Sanırım öyle."

"İyi biri mi, yoksa pisliğin teki mi?"

"İyi biri," diyorum. "Bana kurabiye aldı, değil mi?"

Kurabiyeler daha büyük bir jestin parçasıydı. Bu, burada yaşadığım ilk doğum günümdü, babamın ölümünden ve işimi kaybetmemden sonraki ilk doğum günümdü. Moralim bozuktu ve o günün yaklaştığını ağzımdan kaçırdım. Lee beni kulübesine davet etti ve ben çok isteksiz olmama rağmen sonunda kabul ettim. Bana biftek ve patatesli harika bir yemek pişirdi. Tamamen "erkek" yemeğiydi, ama çok lezzetliydi. Ciddi soruları atlatmayı başarmış olsam da, benden biraz sohbet etmemi bile sağladı.

O gece gerçekten çok yakışıklıydı, hala hatırlıyorum. Güzel bir kareli gömlek giymişti ve gülümsediğinde yüzünde bir açıklık vardı. Ona her şeyi anlatmak istedim. Mavi gözleri ise... *ruh doluydular*.

Yemeğimizi bitirmek üzereyken Lee mutfağa koştu ve bir şişe şarap getirdi. *"Neredeyse unutuyordum*," dedi. *"Açmak ister misin?"*

Neredeyse evet diyecektim. O şarabı açarsak, her şeyin önü açılacaktı. Akşam, onun beni öpmesiyle sona erecekti ve başlangıçta bu olasılık beni biraz heyecanlandırsa da, düşündükçe daha da endişelenmeye başladım. Bu yüzden bir bahane uydurup oradan olabildiğince çabuk çıktım. Lee, bana aldığı hediyeyi alıp eve götürmemi sağlamak için zar zor zaman buldu. Bu, birlikte yediğimiz ilk ve tek yemekti.

"Peki neden onun erkek arkadaşın olmasını istemiyorsun?" diye soruyor

Eleanor. "Şu anda erkek arkadaş istemiyorum," diyorum. "Erkek

arkadaşım olmadan daha mutluyum." "Neden?"

Ona bir bakış attım. "*Senin* erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır, ama sen yaşlısın." Tenekeyi sallayıp başka bir kurabiye alıyor. O kadar minik ki, tüm bu yiyecekleri nereye koyuyor acaba? Fiziksel olarak bu imkansız görünüyor. "Her neyse, annem izin vermez."

Kulaklarım dikilir. Bir başka küçük kişisel bilgi. "Erkek arkadaşın ya da kız arkadaşın olmasını istediğin biri var mı?"

Biraz aşağılayıcı olsa da hoş bir sohbet ediyor gibiydik, ama kişisel soruya hemen kapandı. "Hayır. Artık yok." Ağzına bir kurabiye daha tıkıştırdı.

"Artık yok mu? Yani senin için biri var..."

Dışarıdan gelen bir şimşek, yüzünü kısa bir süre aydınlatır. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama bana söyleyebilirsin, eğer..."

"*Bunun hakkında konuşmak istemiyorum* dedim," diye tısladı, evin tamamı beni sıçratacak kadar yüksek bir gök gürültüsüyle sarsılırken. Fırtına çok yakın olmalı.

Şimdi bana öfkeyle bakıyor. Annesi veya bu potansiyel aşkı hakkında ondan daha fazla bilgi alamayacağım. Herhangi bir ipucu için çaresizim. Nereli olduğu, kaç yaşında olduğu... bana söylemek istediği her şey.

"Yarın seni arabayla götürebilirim," diyorum. "Seni bırakmamı istediğin bir yer var mı?"

"Hayır, teşekkürler," diyor. "Neredeyse vardım."

Bu çok garip. Hiçbir yerin ortasında olduğumuz halde nasıl "neredeyse varmış" olabilir? Onun burada olması bile mantıklı değil. Otostop yapıyorsa, onu ana yoldan bu kadar uzakta bir yere bırakmazlardı.

Buraya kasıtlı olarak gelmiş, bir şey ya da birini arıyor. Ve bana hiçbir şey anlatmak istemiyor.

Ama elbette söylemez. Bu kız, yetişkinler tarafından - kelimenin tam anlamıyla - yanmış bir kız. Ben de onlardan biri olduğum için bana güvenmiyor. Ve onu suçlayamam bile. Çocuklar çok savunmasızdır ve hayatındaki en önemli yetişkin sana ihanet ettiğinde, bundan kurtulmak çok zordur.

Onun bana güvenmesini sağlayacak bir yol bulmalıyım.

"Dinle," diyorum, "eğer istemiyorsan, burada olduğunu veya nereye gittiğini kimseye söylemeyeceğim."

Eleanor yüksek sesle burun kıvırıyor.

"Tamam, peki." Yağmur pencereye vururken parmak uçlarımla masaya hafifçe vuruyorum. "Ben çocukken, babamla aramızda sonsuzluk sözü denen bir şey vardı."

Gözlerini devirdi, ama bana bir miktar ilgiyle bakıyordu. "O nedir?"

"Sonsuzluk sözü," diyorum, "asla bozamayacağın bir sözdür. Asla. Hiçbir koşulda." "Herkes sözünü tutmaz."

"Belki senin hayatında. Ama sana şunu söyleyeyim, otuz beş yıllık hayatımda bir kez bile sonsuzluk sözünü bozmadım. Asla."

Eleanor şüpheci görünüyor. Ama aynı zamanda, yüzünden buna inanmak istediğini görebiliyorum. Hayatında gerçekten güvenebileceği bir yetişkin olmasını çok istiyor. Çocuklar bunu *çok ister*.

"Sonsuzluk sözünü tutmazsan ne olur?" diye çekinerek sorar.

"Şey, emin değilim," diyorum. "Çünkü babam hiç bozmadı, ben de bozmadım. Ama sanırım anında ölürsün."

Kaşlarını kaldırır. "Dizanteri yüzünden," diye eklerim.

"Dizanteri nedir?"

"Ölene kadar ishal olursun demek. İshalden ölürsün. Oldukça korkunç bir şey."

Şaşırtıcı bir şekilde, Eleanor gülümser. Kaç yaşında kaka şakaları komik olmaktan çıkar bilmiyorum, ama o henüz o yaşa gelmemiş belli ki. Daha da önemlisi, gözlerinde güven kıvılcımları var.

"Peki," diyor, "burada olduğumu kimseye söylemeyeceğine sonsuza kadar söz veriyor musun?" "Şey," diyorum, "*izin vermeden* kimseye söylemem. , sana yardım edebilecek yetişkinler olduğunu düşünüyorum ve bunu seninle daha fazla tartışmak isterim. Ama evet, izin vermezsen burada olduğunu kimseye söylemeyeceğime sonsuza kadar söz veriyorum. Dizanteri yüzünden ölüm cezası altında." Bir süre durdum. "Tamam mı?"

"Tamam," diyor.

Hala elinde tuttuğu bıçağa bakıyorum. Belki hayal gücümdür, ama elini biraz gevşetmiş gibi görünüyor. Belki bana karşı daha rahat hissetmeye başlamıştır. Öyle de olmalı, çünkü ben sonsuz bir sözü hiç bozmamıştım ve bu gece de bozmak niyetinde değilim. Ne olursa olsun.

19

ÖNCE

ELLA

FEN DERSINDEN NEFRET EDIYORUM.

Çalıştığım için notlarım fena değil (masam hala akvaryumla dolu olsa da), ama bu ders en sevmediğim ders. Ve şu anda aldığımız yer bilimi dersi, çok sıkıcı olduğu için özellikle kötü. Kayalar hakkında ders alıyoruz. Cidden, *kayalar*.

Sınıfta herkesin komik bulduğu Bayan Bush, kaya sınıflandırmasıyla ilgili üzerinde çalışmamız gereken bir projeden bahsediyor. Zaten çok sıkıcı geldiği için sadece yarısı dinliyorum. İki tür kayayı karşılaştırmakla ilgili. Şaka yapmıyorum.

Sonra bunun bir grup projesi olduğunu söylüyor. Çünkü kayaları karşılaştırmak, tabii ki tek başına yapabileceğiniz bir şey değil. "Bu projeyi birlikte çalışmanız için size eşler atayacağım" diyor ve sınıf topluca inliyor.

Yine de, eşlerin atanması, kendimiz seçmekten daha iyidir. Ne zaman kendimiz seçsek, ben hep eş bulamam ve öğretmen bana bir eş atamak zorunda kalır, bu da çok utanç verici. Bu yüzden, eşleri alfabetik sırayla atamaya karar verdiğinde çok sevindim. Atamaların yaklaşık beşte birini tamamladığında sıra bana geldi.

"Ella," diyor, "Brittany ile birlikte çalışacaksın."

Rahat bir nefes alıyorum. Bu durumdan memnunum. Sınıfın en popüler kızıyla eşleştirilmek iyi bir şey, özellikle de Brittany her zaman en yüksek notları aldığı için. Her dersten A alıyor. Muhtemelen evindeki masasının üzerinde çöp yığını olmadığı için ders çalışabiliyor ve ayrıca akşamlarını dolapta kilitli geçmiyor. Bu durumun ödevleri zorlaştırması komik.

Ama Brittany bu durumdan pek memnun görünmüyor. Dolabımızda hala duran şeftalilerin üzerinde gezinen solucanlardan biriyle eşleştirilmiş gibi küçük burnunu kırıştırıyor ve sonra elini havaya kaldırıyor.

"Bayan Bush," diyor. "Crystal ve ben birlikte çalışmalıyız çünkü okuldan sonra aynı arabayla eve gidiyoruz."

Bu çok saçma bir bahane. Çok bariz. Sınıfta başka biri bunu söyleseydi, Bayan Bush kesinlikle hayır derdi. Ama tüm öğretmenler Brittany'yi seviyor, bu yüzden Bayan Bush elindeki ödevlerin yazılı olduğu kağıda bakar ve kırmızı kalemini çıkarır. "Peki o zaman. Ella, Crystal'a atadığım öğrenciyle birlikte olabilirsin. O da Anton."

Anton Peterson ile eşleştirilmek, Brittany ile eşleştirilmekten çok daha kötü. Birincisi, o benden nefret ediyor ve bana Smella diyor. İkincisi, sınıfın en kötü öğrencisi ve bu ödevle ilgili hiçbir şeyi yapmayacak. Ve odanın diğer ucunda ona baktığımda, benim kadar mutlu görünmüyor. Brittany gibi, eli havaya kalkıyor. Ama Brittany'den farklı olarak, Bayan Bush'un onu çağırmasını beklemiyor.

"Bayan Bush," diyor. "Ben de onunla ortak olamam."

Öğretmenimiz okuma gözlüklerinin üst kenarından ona bakar. "Neden?"

Anton kahverengi gözlerini kocaman açarak samimi bir şekilde cevap veriyor: "Çünkü buradan bile kokusunu alabiliyorum ve bu beni kusmak istememe neden oluyor."

Birkaç kişi buna gülüyor, ama bu Bayan Bush'un fikrini değiştirmiyor. Oysa ben gerçekten fikrini değiştirmesini istiyorum, çünkü açıkça birlikte çalışmak istemiyoruz.

Zil çalarak dersin bittiğini bildirir bildirmez, Anton'un masasına doğru yürüdüm. Sanki bir sonraki dersine gitmek için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi yavaşça eşyalarını topluyordu, ama aslında geç kalmayı umursamıyordu. Saçına sıktığı yeşil sprey bugün daha parlak görünüyordu, sanki bir kat daha sıkmış gibi. Onun gerçek saç rengini bile hatırlayamıyorum.

"Selam," diyorum. "Bu proje için ne zaman buluşmak istersin?"

Anton, ciltli defterini sırt çantasına atıyor. Sağ alt köşesinde bir delik var ve defterin alt kenarı dışarı çıkıyor. "Asla nasıl olur?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Senin tembelliğin yüzünden bu dersten kalmak istemiyorum." "Peki. O zaman aptal kaya projesini kendin yap."

İtiraz etmeye başlıyorum ama Anton sırt çantasını omzuna atmış ve sınıftan çıkıyor. Sanırım tek başıma çalışacağım, ki bu aptal Anton'la vakit geçirmekten daha iyidir. Neyse ki buna alışkınım.

20

EVE BIR MIL YÜRÜYÜŞ MESAFESI VAR.

Eskiden bir bisikletim vardı, ama zinciri kırıldı ve hiç değiştirmedik. Annemden yeni bir tane istedim, ama o, eskisinin gayet iyi olduğunu söyleyip durdu. Çamaşır makinemiz, kurutma makinemiz ve diğer tüm bozuk aletler gibi, o da hala bodrumda, tamir edilmeyi bekliyor. Umarım bir gün annem, tamir işlerinde iyi olan biriyle çıkmaya başlar ve ben de bisikletimi tekrar kullanabilirim.

Neyse, bu arada yürüyerek gidiyorum.

En azından tüm sokaklar asfaltlı ve genellikle oldukça boş olan bu parkın içinden kestirme bir yol kullanıyorum, bu da biraz zaman kazanmamı sağlıyor. Aslında yürümek benim için sorun değil, temiz havayı seviyorum. Ne kadar çok yürürsem, Anton'un tüm sınıfa koktuğumu söylemesi o kadar az canımı sıkıyor. Özellikle kış bittiğine göre, bahar havası mükemmel. Sigara kokan evimizde olmaktansa, burada parkta olmayı tercih ederim. Ve çürümüş şeftali kokusu.

Ayrıca, park baharda gerçekten çok güzel. Her şey çiçek açıyor. Okul kütüphanesinden bir kitap aldım ve bir sürü çiçeğin adını öğrendim, bu oldukça güzeldi, ama artık kütüphaneden kitap almama izin verilmiyor. Görünüşe göre, çok fazla kitap kaybetmişim, ki bu benim hatam değildi. Yemin ederim, kitaplarımı güvenli bir yerde bırakıyorum ama annem odama bir sürü şey attığında, eşyalar kayboluyor.

Parkın diğer ucuna geldiğimde, çocukların bazen sigara içmek için takıldıkları kalın çalı ve ağaçların arasından garip bir ses duyuyorum

sigara içmek için takıldıkları kalın çalı ve ağaçlardan gelen garip bir ses duydum. Sanki biri homurdanıyor, ayak sesleri gibi. Eve gitmek için acelem yoktu, bu yüzden araştırmak için oraya doğru yürüdüm.

Belki birkaç genç seks falan yapıyordur diye düşündüm, ama hiç de öyle değildi. Tam tersiydi. İki çocuk vardı ve biri diğerini fena halde dövüyordu.

Beni fark edemeyecek kadar meşguller, bu yüzden biraz daha yaklaşıyorum. İki çocuğu da tanıyorum, çünkü benim okulumdanlar. Çocuklardan biri Devin adında bir çocuk, şu anda üstün olan ve dayak atan kişi. Ve yerde yatan, dayak yiyen çocuk kim?

Anton.

Anton'un dayak yediğini görmek hoşuma gitmediğini söyleyemem. Anton'un benim hakkımda söylediği onca şeyden, bana çektirdiği onca eziyetten sonra, dudağı yarılmış ve burnundan kan akan halini görmek iyi geliyor. Devin'i kızdırmak için ne yaptığını bilmiyorum, Devin ondan çok daha popüler ve sevilen biri, ama görünüşe göre bedelini ödüyor. Devin onu karnına tekme attığında ve o iki büklüm olduğunda, kendime gülümsemeden edemiyorum. Bir kez olsun başka birinin acı çekmesini görmek güzel.

Al sana, pislik herif.

Ama sonra şok edici bir şey oluyor. Devin bol pantolonunun cebine elini sokup İsviçre çakısını çıkarıyor. Lanet olası bir *bıçak*. Bıçağı açıyor ve Anton'un bir gözü zaten şişip kapanmış olsa da, diğer gözü kocaman açılıyor. Devin ona doğru bir adım attığında daha da fazla.

Ne oluyor? Devin o bıçakla ne yapacak?

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyler Anton, dudaklarının köşesinden kan damlarken. Her zaman hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranır, ama şu anda gerçekten korkmuş görünüyor. "Siktir. Lütfen, yapma..."

Ne yapacağımı bilemeden orada durup izliyorum. Devin'in *bıçağı* var, ama Anton'un hiçbir şeyi yok. Bu *adil* değil. Bu, ikiye bir gibi, hatta daha da kötüsü. Anton, Devin'i kızdırmak için ne yaptıysa - ve Anton insanları kızdırmakla uğraşıyor sanki - bunu hak etmiyor.

Fazla düşünmeden, yerde duran dev bir taşı aldım. İlk başta, başımın üstüne kaldıramayacak kadar ağır olacağından endişelendim, ama aslında öyle değildi. Tam doğru boyuttaydı. Kaldırabileceğim kadar hafifti, ama Devin'in arkasına gizlice yaklaşıp kafasına vurduğumda, sert bir şekilde yere yığıldı.

O taşın onu bu kadar kolay yere sermesine şaşırıyorum. Devin bir ton tuğla gibi yere yığıldı ve şimdi Anton'un yanında, toprakta yatıyor. Anton ise ayağa kalkmaya çalışıyor ve zor nefes alıyor. Devin'in gözleri kapalı ve kıpırdamıyor. Hiç kıpırdamıyor.

"Kahretsin..." Anton, kolunun arkasıyla yüzündeki kanı siler. "Ella, onu *öldürdün*."

21

HAYIR. *HAYIR*.

Ben kimseyi öldürmedim. Böyle bir şey olmadı.

Devin'in cesedine ve kafatasının altında oluşan küçük kan gölüne bakıyorum, midemde korkunç bir his var. Ama sonra o inliyor ve yerde hafifçe kıpırdanıyor.

"Oh," diyor Anton. "Sanırım hala hayatta."

Hayal kırıklığına uğramış gibi ses tonu. Nike spor ayakkabısını geri çekip Devin'in kaburgalarına tüm gücüyle tekme atar. Devin daha yüksek sesle inler.

"Hadi," diyor Anton bana. "Buradan gidelim." "O sana

kızgın," diyorum.

Bana gözlerini devirir. "Evet, sen de ona taşla vurduktan sonra *sana* sevinir mi sanıyorsun? *Hadi*, Ella."

Kendi kendime hareket etmeye başlamayınca, beni kolumdan tutar ve koşmaya başlarız. Parktan çıkarız ve sonrasında bile Devin'den olabildiğince uzaklaşmak için koşmaya devam ederiz. Anton haklıydı, kaçmak akıllıcaydı. Devin ölmemiş olabilir, ama muhtemelen çok kızgındır ve ayrıca bir bıçağı vardır.

Sonunda koşmayı bıraktığımızda, Anton yan tarafını tutarak yüzünü buruşturur. Artık ışıkta olduğumuz için, ne kadar kötü yaralandığını görebiliyorum — Devin onu gerçekten fena hırpalamış. Sağ gözü şişmeye başlamış, burnu da öyle. Yüzünün alt kısmı, burnundan ve yarılmış dudağından akan kanla kaplı ve gri tişörtünün önü tamamen lekelenmiş.

İşaret parmağını ağzına sokuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sanırım dişlerimden birini kırdı."

"Bu çok kötü."

"Onun için daha kötü." Anton, dudağı öylece yarılmışken çok acıtmasına rağmen, kanlı dişleriyle bana sırıtıyor. "Harikaydın Ella. Teşekkürler."

Bugün, onu tanıdığımdan beri bana Smella dışında başka bir isimle hitap ettiği ilk gün.

"Bu adil değildi," diye mırıldandım. "Onun bıçağı vardı, senin yoktu."

"Evet, sen o adamı benim tanıdığım kadar iyi tanımıyorsun. O tam bir psikopat. Sen gelmeseydin ne yapardı bilmiyorum." Anton, kanlı burnunu kolunun arkasıyla silerken titrer. "Kahretsin, berbat durumdayım. Temizlenmem lazım. Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, düşünmeden, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini fark etmeden.

"Tamam," diyor. "Gidelim."

Ona bakıyorum. "Nereye?"

"Senin evine. Lavabonu falan kullanmak için."

Anton'un evime gelmesini istemiyorum. Bu söz konusu bile olamaz. Evime kimsenin gelmesini istemiyorum, ama kesinlikle onun gelmesini istemiyorum. "Üzgünüm, misafir kabul edemem."

"Hadi ama Ella." Kaşlarını çattı. "Babam beni bu halde görürse, beni *öldürür*. Lütfen, iki dakika lavabonu kullanabilir miyim?"

Söyleyişinden, sadece dramatik davranmadığını hissediyorum. Babası onu bu halde görürse, başı çok büyük belaya girecek. Bu hissi bilirim.

"Tamam," diyorum. "Ama sadece tuvaleti kullan ve sonra hemen gitmelisin. Tamam mı?"

"Evet, evet. Taşınmak gibi bir niyetim yok."

Anton, evime kalan birkaç bloğu yürürken yanımda yürüyor. Bu süre boyunca, midemdeki kötü hissi bir türlü atamıyorum. Evimi görünce ne diyecek? Okuldaki herkese koktuğumu söylediği için zaten yeterince kötü. Evimin içini görünce diğer çocuklara ne diyecek? Herkes öğrenecek.

Belki onu çabucak içeri alıp çıkarırsam fark etmez.

Ah, kimi kandırıyorum? Fark etmemesi için kör ve aptal olması gerekir. Onu bıçaklanmasına izin vermeliydim.

Sonunda benim sokağa geldiğimizde, Anton'un evime gireceği düşüncesiyle avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Ama ne yapabilirdim ki? Burnu ve dudağı hala kanıyordu ve ben buradayken o halde eve kadar yürüyemezdi.

Önce Bayan Fleming'in evinin önünden geçiyoruz. İçerisi karanlık. Çöpünü attıktan birkaç gün sonra, gece kayıp düşmüş ve kafasını çok kötü çarpmış. Şu anda hastanede ve iyileşip iyileşmeyeceği belli değil. Diğer haberler: bütün hafta öğle yemeği için param var.

Evimize vardığımızda "Burası benim evim" diyorum. Bu, mahalledeki en küçük ev ve düşük gelirli ailelere, yani bize kiralanmak üzere özel olarak inşa edilmiş. Dışarıdan bakıldığında gayet iyi görünüyor. Annem bu tür şeylere dikkat ediyor, çünkü dikkat çekmek istemiyor. Ama insanlar tamamen aptal değil. Bizim hakkımızda her şeyi biliyorlar.

Anton merdivenlerden beni takip ediyor. Ona gözlerini kapatmasını söylemek istiyorum, ama bunu yapmayacaktır. Planıma sadık kalıp onu içeri alıp çıkarmak daha iyi.

Annem şu anda evde olmamalı, ama neredeyse evde olmasını diliyorum, çünkü bu Anton'u içeri almamak için bir bahane olur. Bunun yerine, anahtarımı kilide sokup kapıyı yavaşça açıyorum. Tüm o plastik şişeler hala kapının arkasındaki çöp torbasında, bu yüzden kapıyı tamamen açamıyorum ama içinden geçebilmemiz için yeterli.

Anton giriş holüme adımını atar atmaz, aniden durur. Her şeyi gözleriyle tararken gözleri bir anlığına büyür. Yataklardan yapılmış kanepemiz ve "kanepenin" yanındaki duvara dayalı diğer yatak. Yerde ve hatta merdivenlerin tamamında yığılmış kağıtlar. Banyo yanında yığılmış tuvalet kağıdı ruloları. Sehpada, her biri kalem ve kurşun kalemlerle dolu yirmi kadar kalemlik. Sekiz kül tablası. Hiç açılmamış dört kutu Tupperware.

İçim içimi yiyor. Bu çok utanç verici.

"Banyo şurada," diye mırıldanarak genel yönü işaret ettim.
Eminim bulacaktır.

"Orada sabun var mı?"

Bu soruya neredeyse gülmek üzereydim. Banyomuzda o kadar çok sabun var ki, teorik olarak hayatımızın geri kalanında bir daha sabun almamız gerekmeyecek, ama eminim bir iki hafta içinde annem eve birkaç kalıp daha sabunla gelecektir. Lavabonun altındaki dolabın tamamı her türlü sabunla dolu. Ona sadece sıkıca başımı sallıyorum.

Anton banyoya doğru yolunu bulur. Ön kapıdan banyoya giden, kağıtlar ve annemin diğer ıvır zıvırlarının arasından geçen küçük patikayı bulması birkaç saniye sürer. Böyle küçük patikalarımız çoktur, yoksa hiçbir yere varamayız. Duvarın yanındaki bir elbise askısına takılıp neredeyse düşüyor, ama başarır. Kapı arkasından kapandığında, içimden bir nefes alırım.

Banyo kapısında durup içeriden gelen su sesini dinlerim. Anton muhtemelen yüzünü yıkıyordur, ama gömleğinin üzerinde hala yıkanmayacak kan lekeleri var. Muhtemelen kan lekesi olmayan temiz bir tişört isteyecektir, ama benim veya annemin tişörtleri ona küçük gelir. Ama annemin Chip'in bıraktığı kıyafetleri hiç atmadığından eminim ve tahmin etmek gerekirse, muhtemelen bodrumdadırlar.

Ama bu, evin en sevmediğim yeri olan bodruma inmem gerektiği anlamına geliyor.

Banyoda su hala akıyor ve Anton'u buradan bir an önce çıkarmak için tişörtü şimdi almamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Zemin çok dağınık olduğu için biraz uğraşarak bodrum kapısına giden yolu buluyorum. Çamaşır makinesi bozulduğundan beri uzun zamandır bodruma inmedim.

Bodrum kapısını aralıyorum. Korktuğum kadar kötü. Belki daha da kötü. Çamaşır makinesi bozulduğundan beri annem tüm giysileri buraya atıyor ve bir gün yıkamak için saklıyor ama o gün hiç gelmiyor. Sonuç olarak, zeminin her santimetrekaresi giysilerle kaplı, merdivenler bile.

Bu karmaşada tişörtümü nasıl bulacağım bilmiyorum. Ama denemeliyim.

Çoğu anneme ait olan, ama bazıları da bana ait olan giysi denizinde ilerliyorum. Bazıları ne anneme ne de bu evde yaşamış olan kimseye uygun bedenlerde ve neden burada olduklarını bilmiyorum. Annem, çamaşır makinesini "her an" tamir ettireceğimizi ve o zaman tüm giysileri burada tutmanın daha uygun olacağını ısrarla söylüyor. O böyle iyimser biridir. Ama tüm bunları nasıl yıkayabiliriz ki? Bu milyonlarca yıl sürer.

Bazen bodrumumuzla ilgili kabuslar görüyorum. Rüyamda buradayım ve giysiler beni aşağı çekiyor. Kafamı onların üzerinde tutmaya çalışıyorum ama batmaya devam ediyorum, kumaşlar ayak bileklerimin arasında dolanıyor ve hareket etmemi imkansız hale getiriyor. Sonunda kafam suya giriyor ve kirli çamaşırların okyanusu beni boğuyor.

Dediğim gibi, bodrum evin en sevmediğim odası.

Vazgeçmek üzereyken, iç çamaşırı gibi görünen bir şey buluyorum. Kime ait olduğunu bilmiyorum, ama Anton'a olacak kadar büyük görünüyor ve kokladığımda da çok kötü kokmuyor. Anton banyodan çıkarken, ben de merdivenlerden birinci kata çıkmayı başarıyorum.

"Selam," diyor. "Ne kadar kötü görünüyorum?"

Yüzündeki ve boynundaki kanı yıkamayı başarmış. Gözü ve burnu sandığım kadar şişmiş değil, ama dudağı sanki biri ona yumruk atmış gibi görünüyor. Sınıfımızdaki diğer çocuklara kıyasla Anton'un cildi sivilceye pek maruz kalmamış ve itiraf etmekten nefret etsem de, aslında hiç de fena görünmüyor. Yeşil saçları bile bir şekilde sevimli. Ne yazık ki o tam bir pislik ve muhtemelen yarın hayatımı mahvedecek.

Onun sorusuna cevap vermek yerine, tişörtü ona uzattım. "Al."

Gömleği incelemeye aldı, sonra onaylayarak başını salladı. "Bu babanın mı?"

Evet, onun olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Ama o zaten evimi görmüş. En büyük sırrımı biliyor. "Hayır. Babamı tanımıyorum."

Beni duyup duymadığından emin değilim, çünkü kanlı tişörtünü çıkarmakla meşgul. Gömleği çıkınca, onun da benim kadar zayıf olduğunu fark ettim. Kaburgalarını sayabiliyorum. Temiz iç çamaşırını giyiyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sorun değil," diyor rahat bir şekilde. "Babam olmasındansa hiç babam olmasın."

Aynı fikirde olduğumdan emin değilim, ama Anton'un babasını tanımıyorum.

Artık temizlenmiş ve tişörtünü giymiş olduğuna göre, gideceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine, gözleri oturma odamda dolaşıyor, her şeyi inceliyor. Yarın okulda herkese evimin ne kadar iğrenç olduğunu anlatacağını düşününce yüzüm kızarıyor: koku, lekeli şilteler, devrilmeye hazır çöp yığınları. Ağzını açtığında, bu tür bir şey söyleyeceğinden ya da aceleyle çekip gideceğinden eminim. Ama sonra birdenbire, "Bu senin *kanepen* mi*?*" diye soruyor.

İki yatağı kastediyor. Cidden ölmek üzereyim. "Şey, sayılır."

"Vay canına," diyor, sanki gerçekten öyle düşünüyormuş gibi. "Bu gerçekten harika." Tamam...

Kanepemizin küflü eski şiltelerden yapılmış olması tamamen normalmiş gibi yere serilmiş şilteye oturur. Sonra daha fazla yer açmak için

daha fazla yer açmak için bir yığın kağıdı kenara itiyor ve sanki oturmam gerektiğini düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Ben de oturuyorum.

"Hey..." Bakışları sehpadaki küllüğe takılır.

Küllük, odadaki en iğrenç şeylerden biri ve bu çok şey ifade ediyor. En az elli adet farklı uzunlukta sigara izmaritiyle dolu. Annem sigarayı hiç bitirmiyor gibi görünüyor ve sonra onları saklamak için küllüğe koyuyor, ama sonra onları hiç içmiyor ve sonsuza kadar orada kalıyorlar.

"Bunlar senin mi?"

"Annemin."

Küllükten büyük olan izmaritlerden birini alır. Sonra cebinden çakmağını çıkarır. "Sigaram bitmişti."

Anton annemin eski sigarasını yakarken, ben dehşet ve hayranlık karışımı bir duygu ile onu izliyorum. Bana uzatıp bir nefes almamı teklif ediyor, ama ben başımı sallıyorum. Sigara içme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. "Peki," diyor Anton, yarık dudağının derisi daha da açıldığında yüzünü buruşturarak, "O proje için ne yapacağız?"

Ağzım açık kalır. "Bana yardım etmek istemediğini söylediğini sanıyordum." "Sadece dalga geçiyordum."

"Hayır, şaka yapmıyordun."

"Senin sorunun ne biliyor musun Ella?" Bir duman halkası üfler. "Şaka kaldıramıyorsun."

Ona bakıyorum.

"*Tamam*. Aptalca davrandım." Birkaç beden büyük olan eski beyaz tişörtünü çekiştirir. "Ama şimdi yardım etmeyi teklif ediyorum, değil mi?"

Annemin kağıtları ve oturma odasındaki diğer ıvır zıvırlarla çevriliyken proje için işi bölüşmeye çalıştığımızı hayal ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Şu anda pislik gibi davranmasa da Anton'un buradan gitmesini istiyorum.

"Burada değil," diyorum. "Senin evinde çalışalım."

"Benim evim de pek iyi değil. Küçük kardeşim çok sinir bozucu."

"Burada olmaz," diyorum daha kararlı bir şekilde.

Yine tartışacak gibi görünüyor, ama sonunda anlıyor gibi. "Tamam, benim evimde."

Anton başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama sonra ön kapıda anahtarın döndüğü sesi duyunca sözü kesiliyor. Annem

bir saat sonra eve gelmesi gerekiyordu, ama nedense, burada.

Ve şimdi başım gerçekten, gerçekten büyük belada.

22

ELLA?

Annemin sesi ön kapıdan geliyor. Anton ile bakışıyoruz, o da benim paniğimi anlıyor gibi görünüyor. "Arka kapı?" diye soruyor.

Hızla arka kapıyı işaret ediyorum.

Anton kanepeden atlar ve oturma odasındaki dağınıklığa göre şaşırtıcı bir hızla mutfağa doğru kaybolur. Annem oturma odasına girerken arka kapının kapandığını duyarım.

Ucuz atlattık. Aramızda, eve misafir getirmemem gerektiği konusunda sözsüz bir anlaşma var ve annem, morluklar içinde, yeşil saçlı bir çocuğun benimle birlikte kanepede sigara içtiğini görseydi ne yapardı bilmiyorum.

Annem oturma odasına girer, dudakları büzülmüştür. Sanki burada kimse yokmuş gibi davranırım. İş üniformasını giymiştir, çirkin yeşil bir bluz ve haki renkli pantolon. Muhtemelen ikinci el dükkanından aldığı, ıvır zıvırla dolu bir alışveriş çantası tutmaktadır. Keşke biri orayı yakıp kül etse.

"Ella!" Sesinde beni gerçekten tedirgin eden keskin bir ton vardı. "Az önce ne yapıyordun?"

Arka kapıya doğru bir bakış attım, sonra tekrar anneme döndüm. Anton'un burada olduğunu biliyor mu? Gömleğini de yanına almıştı, yani gördüğüm kadarıyla ondan hiçbir iz yoktu. Ama...

Olamaz.

Sigara. Hala küllükte yanıyor. "*Sigara* mı *içiyordun*?" diye bağırıyor bana.

Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. O *sürekli* sigara içiyor. Neredeyse tek yaptığı şey bu. Hem ben *içmedim* ki. Ama gerçek çok daha kötü, bu yüzden kendimi korumak için yalan söylemek zorundayım. "Sadece denemek istedim," diyorum.

Alışveriş çantasını yere düşürdü. "Ve?"

"Beğenmedim," diyorum çabucak. "Ve bir daha asla yapmayacağım."

Annemin kahverengi gözleri hala o sigara izmaritine odaklanmış durumda. Sehpanın yanından dolaşıp onu alır. "Biliyorsun, bu sadece yetişkinler için."

"Biliyorum anne."

"Bir daha bunu yaptığını görmek istemiyorum." Gözleri parlar. "*Asla.*"

Bana sigara içmememi söylemesinin tek nedeninin beni sevdiği için olduğunu biliyorum, ama annem bazen korkutucu olabiliyor. Şu an da öyle bir an. "İçmeyeceğim. Yemin ederim anne."

"Hayır, içmeyeceksin," diye onaylar. "Bugün dersini alacaksın."

Annem kül tablasından sigara izmaritini alır ve diğer eliyle kolumu tutar. Kurtulmak için kıvranırım.

"Bu senin iyiliğin için, Ella," diyor sert bir sesle. "Bu kötü alışkanlığı edinmek istemezsin."

Sonra sigaranın yanan ucunu ön kolumun hassas derisine bastırır.

Acı anında ve kör ediciydi, kemiklerime kadar hissettim. İstemeden çığlık attım ve kolumu çekmeye çalıştım, ama annem beni bir saniye tuttu, sonra bıraktı. Sigara artık bana değmiyor olsa da, kolum hala yanıyormuş gibi hissediyordum. Farkında olmadan ağlamaya başlamıştım.

"Bir dahaki sefere," diyor, "yüzün olacak."

Gerçekten yüzümü yakmaz, değil mi? Çünkü yakarsa, herkes görür. Ama yine de, annemin bazen ne yapacağını bilemiyorum.

Tek bildiğim, bundan sonra sigaralarından uzak duracağım.

23

ŞİMDİ

CASEY

ELEANOR YARIM DÜZINE KURABIYE YEDIKTEN SONRA BANA SORAR "Televizyonun nerede?"

"Televizyonum yok."

Dehşete kapılmış gibi görünüyor. Ancak onu suçlamak zor, çünkü onun yaşındayken ben de benzer tepki verirdim. Ama o zamanlar anlamadığım şey, televizyonun olmaması ne kadar özgürleştirici olduğuydu. Zamanınızı daha iyi değerlendirebileceğiniz pek çok şey var. Televizyonlar yirminci yüzyılın başlarına kadar icat bile edilmemişti, ama bakın şimdi onlara ne kadar bağımlı hale geldik.

"Televizyon izlemek dışında yapılacak çok şey var," diyorum.

İkna olmuş gibi görünmüyor. Kabul ediyorum, televizyonsuz yaşamak tartışmalı bir karar. Lee'nin bile televizyonu var ve ona televizyonum olmadığını söylediğimde Eleanor kadar dehşete kapılmış görünüyordu.

"İstersen kart oynayabiliriz?"

Hafifçe yukarı doğru kıvrılan burnunu kırıştırıyor. Bu kadar zayıf olmasaydı, çok güzel bir kız olurdu. "Kart mı?"

Kendimi milyonlarca yaşında hissediyorum. "Evet. Genelde oynayacak kimsem olmaz. Ama şimdi sen varsın."

"Harika."

"İstediğin herhangi bir oyunu oynayabiliriz," diyorum. "Hangi oyunları biliyorsun?"

"*Roblox*. *Minecraft*. *Fortnight*."

"*Kart* oyunlarını kastettim."

"Oh." Elinin tersiyle burnunu ovuşturur. "Savaş?"

"Go Fish'e ne dersin?" Bu oyun en azından onun da biraz etkileşimde bulunmasını gerektirecek, bu da onu konuşmaya teşvik edebilir. "O oyunu biliyor musun?"

"Tabii. Sanırım."

Ayağa kalkıp, çoğunlukla solitaire oynamak için kullandığım iskambil kartlarımı arıyorum. Oturma odasındaki masanın çekmecesini karıştırırken, tavandaki ışıklar bir anlığına titreyip söner, ama sonra neyse ki tekrar yanar.

Kart destesi babama aitti. O oynamayı çok severdi. Bana bildiği her oyunu öğretti, ama en sevdiğimiz oyun pokerdi. Babam mükemmel bir poker oyuncusuydu ve saatlerce Texas Hold'em oynardık. Eğer param azalırsa bu oyunun işime yarayabileceğini söylerdi.

İyi bir poker oyuncusu olmanın sırrı, her zaman söylediği gibi, *ne zaman blöf yapacağını bilmektir*. Bu, sandığın kadar kolay değildir. Önemli olan, rakibinin pas geçeceğini bildiğinde blöf yapmaktır. Rakibin ne olursa olsun oyunda kalacaksa, blöf yapmaya değmez.

Babamın kart destesini alırken, Eleanor'un sırt çantasını tekrar fark etmeden edemiyorum. Kan lekesi hala orada, ama en azından büyümemiş. O sırt çantasında ne saklıyor? Kanlı giysilerini bana göstermeye razıysa, benden ne *saklıyor*?

Bir an için, çantayı açıp içindekileri görmek için neredeyse bastıramayacağım bir dürtüye kapılıyorum. Ama sonunda onun güvenini kazanmaya başlamıştım. Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmek, sonsuzluk sözümle kazandığım tüm iyi niyeti yok ederdi.

Belki ondan gerçeği öğrenebilirim.

"Biraz daha kurabiye ister misin?" diye soruyorum ona, kart destesiyle masaya dönerken.

Kurabiye kutusuna bakar. Altı tane yemiştir, kutunun yarısı. "Hayır, senin gibi şişmanlamak istemiyorum."

Vay canına, ne güzel. Yorumunu görmezden gelip, yarısı yenmiş kurabiye kutusunu alıp kilerdeki yerine geri koyuyorum. Bir sünger alıp akşam yemeğinden kalanları masadan siliyorum, sonra onun karşısına oturuyorum. İkimize de birer deste kart dağıtıyorum, ama benimkilere neredeyse hiç bakmıyorum. Gözlerim Eleanor'un yüzünde.

"İlk sen başlamak ister misin?" diye

sordum. "Hayır. Sen başla."

Gözlerim elimdeki kartlara kayıyor, oyuna odaklanmaya çalışıyorum. "Yedili kartın var mı?"

"Go fish," diyor.

Desteden bir kart seçerken, "Kaç yaşındasın sen?" diyorum.

Işıklar bir kez daha titrerken, solgun yüzüne bakarak cevabını bekliyorum. Gözlerini elindeki kartlardan ayırmıyor.

"Jack kartın var mı?" diyor.

Masadan tek bir vale uzatıyorum. "Dokuzlu var mı?" "Git balık tut."

"On iki yaşında mısın?" diye soruyorum.

Dişlerini sıkıyor. "*Git balık tut* dedim."

"On üç yaşında mısın?"

Çok ileri gittim, Eleanor yeterince sabretti. Kartlarını masaya koyup dudaklarını büzüyor. "Ne fark eder ki?"

"Ben öğretmenlik yapıyordum," diye açıklıyorum. "Sadece yaşını doğru tahmin edebilecek miyim diye görmek istedim."

"Öğretmen *miydin*?"

"Ara verdim."

"Neden?"

Bu kızla konuşmak istediğim son şey, Brigham İlköğretim Okulu'na geri dönmeme izin verilmeyen nedenler. O binada son bulunduğumda, Müdür Loredo'nun masasının önünde utançtan kızarmış bir şekilde otururken, o da yarım ay şeklindeki gözlüklerinin kenarından bana bakıyordu.

"Ne düşünüyordun, Casey?" dedi bana. "*Bunu nasıl yapabildin?" "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."*

Sen iyi bir öğretmensin, dedi. *Ve üzüldüğünü biliyorum, ama yaptıklarından sonra seni koruyamam. Korkarım ki işine son verildi. Hemen geçerli olmak üzere.*

Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmayı düşündüm. Öğretmenlik mesleği benim için her şeydi ve kendimi kovdurmak için bu kadar aptalca ve düşüncesizce bir şey yaptığımı inanamıyordum. Ama müdürün başka seçeneği olmadığını biliyordum. Yaptığım şeyden sonra elleri bağlıydı.

"Durum karmaşık," dedim sonunda.

"Neden karmaşık?" Yıldırımın parlamasıyla yüzü aydınlanırken bana göz kırptı. "Kovuldun mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Yoksa blöf müydü? Hayır, yalandı. "İyi bir öğretmen miydin?"

Üç kez Yılın Öğretmeni ödülünü kazandım, ama övünmek istemiyorum. "Evet, öyle olduğumu düşünüyorum."

"O zaman neden kovdular?"

"Söyledim ya, kovulmadım."

Kaşları havaya kalktı. "O zaman aklını mı kaçırdın? Bu yüzden mi ormanda yaşıyorsun?"

Belki biraz, demek istiyorum. Ona tüm gerçeği söylersem, nasıl tepki verir? "Şuna ne dersin? Soyadını söylersen, neden artık öğretmenlik yapmadığımı sana anlatırım."

Yemek yemek ve benimle kart oynamak için bıçağı bırakmıştı, ama şimdi parmakları yine bıçağı kavradı. "Olmaz."

Bakışlarım bıçağa kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. Beni gerçekten inciteceğine inanıyor muyum, emin değilim, ama öyleyse neden kanlar içindeydi? Bu kız sandığımdan daha fazlasını yapabilecek biri olabilir. Kollarının durumuna bakılırsa, bunu yaptığı kişi muhtemelen hak etmişti. "Benden kendini savunmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim."

"Bundan emin değilim."

"Asla yapmam. Sonsuza kadar söz veriyorum."

Eleanor bana bakıyor ve bıçağı bırakmıyor. Sesi düz. "Bu tür sözleri sık sık veriyormuşsun gibi geliyor. Onları tutabileceğinden bile emin değilim."

"Yemin ederim." Elimi göğsüme koydum. "Sana asla zarar vermem. Endişelenmene gerek yok."

"Belki de," diyor yumuşak bir sesle, "endişelenmesi gereken *sensin*."

Bıçağı sımsıkı tutan parmaklarına bakıyorum. Tırnaklarında hala kurumuş kan var. Onlara bakarken, başımdaki ışıklar bir kez daha titriyor ve sonra tamamen sönüyor.

24

ÖNCE

ELLA

ANTON ARKAMDAN YAKLAŞIRKEN, DOLABIMIN ŞIFRESINI KURCALIYORUM. arkamdan geldi.

Onun yüzünden bugün çok korkuyordum; tüm okula benim tuhaf evimden bahsedeceğinden ve herkesin benim en büyük sırrımla dalga geçeceğinden emindim. Ama garip bir şekilde, kimse bir şey söylemedi, tek kelime bile. Ama bu, onun söylemediği anlamına gelmez. Sadece, bu haberin henüz yayılma şansı olmadığı anlamına gelir.

Anton dün olduğundan daha iyi görünüyor, ama yine de kısa süre önce dayak yemiş bir çocuk gibi. Gözü morarmış ve alt dudağı sanki bir gülümsemeyle tekrar yarılacakmış gibi görünüyor. Merhaba demiyor. Sadece omzuma dokunup bir kağıt parçası uzatıyor. Onu alıyorum ve karalanmış el yazısına baktığımda bunun bir adres olduğunu anlıyorum.

"Benim evim orası," diyor. "Oh."

"Proje üzerinde çalışmak için benim evime gelmek istediğini söylemiştin. O yüzden."

"Oh." Adresin rakamlarına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Yirmi dört mü, yirmi dokuz mu yazıyor?"

"Yirmi dokuz. Üzgünüm, el yazım berbat." Kaşlarını çattı. "Okuldan sonra bir işin yoksa, sana oraya nasıl gideceğini gösterebilirim. Genelde kestirme yoldan giderim."

"Tamam."

"Tamam." Çamurlu spor ayakkabılarıyla ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır. "Saat üçte on beş okulun arkasında buluşuruz."

Ben başımı salladım ve o uzaklaşmaya başladı, ama sonra adını seslendim ve durdu. "Hey," dedim.

"Evet?"

"Sen...?" Sigara yanığının kabarcığa dönüştüğü ön kolumu dikkatlice ovuşturuyorum. Sonunda iyileşecek ve uzun kollu bir gömlekle kolayca gizlenebilecek küçük beyaz bir daire bırakacak — en azından geçen seferki deneyimime dayanarak öyle tahmin ediyorum. "Evimden kimseye bahsettin mi?"

Anton birkaç saniye bana bakar, sonra omzunu kaldırır. "Anlatacak bir şey yok."

O uzaklaşırken, Anton Peterson'ın sırrımı sakladığı için hem rahatlamış hem de inanamayan bir duyguya kapılıyorum.

25

ANTON'LA BULUŞMAK IÇIN DIŞARI ÇIKMADAN ÖNCE, KIZLAR TUVALETINE KOŞARIM. Onun evindeki tuvaletin nasıl olacağını bilmediğim için, okulun tuvaletini kullanmayı tercih ediyorum.

Ellerimi bol sabunla yıkarken, lekeli aynada yansımama bakıyorum. Dün gece, beş milyar şişe şampuan ve saç kreminden birini kullanarak duş aldım, bu yüzden kızıl saçlarım biraz yağlı olsa da parlak görünüyor. Saç çizgimde birkaç küçük sivilce var ama çok kötü değil. Annemden farklı olarak, kot pantolonumla aynı renkteki parlak mavi gözlerim dışında oldukça sıradan bir görünüşüm var.

Bu, benimki gibi mavi olması gereken babamın gözlerini hatırlatıyor bana. Babamın benim varlığımdan haberi var mı acaba? Anneme sorduğumda, bana hiçbir ayrıntı anlatmıyor ve sorduğum için bana kızıyor. *O ezik adamı neden merak ediyorsun ki?*

Hâlâ bir gün onunla tanışacağıma inanıyorum. Bir gün babamı bulacağım. Ve o zaman her şey farklı olacak.

Ellerimi yıkadıktan sonra, Anton'la buluşmak için binanın arkasına çıkıyorum. Onu hemen göremiyorum, ama sonra çocukların yakalanmadan sigara içmek için gittikleri küçük bir köşe olduğunu hatırlıyorum. Tabii ki onu orada buluyorum, okul binasının kırmızı tuğlalarına yaslanmış, sigarasından bir nefes çekiyor.

Sigara kokusundan çok nefret ediyorum ve sigara içerken onunla yürümek zorunda olduğum için biraz üzgünüm, ama sonra neyse ki, sırt çantasını almadan önce sigarasını kaldırıma söndürüyor. Ayrıca çantasından bir

sprey şişesini çıkarıp üzerine sıkıyor, bu da ona güzel bir temiz çamaşır kokusu veriyor.

"Gidelim," dedi. "Babam eve gelmeden gitmelisin." Ve yola çıktık.

Anton'la yürümek garip olabilir diye düşünmüştüm, ama garip bir şekilde öyle olmadı. Birçok dersimiz ortak ve aynı öğretmenlerden nefret ediyoruz. Bayan Curtis'in Bay Paxson'la birlikte olduğu söylentisini duydum; onlar okulun en iğrenç iki öğretmeni. Anton'a Katie Barnes'ın onları Bay Paxson'ın cipinde öpüşürken yakaladığını söylediğimde, kahkahalarla gülüyor. Bu, Anton'un daha önce birçok kez güldüğünü duymuş olsam da, onun hiç kötü niyetli olmayan bir şekilde güldüğünü duymadığımı fark etmemi sağlıyor. Genellikle bana gülüyor. Ama bu, onu daha çok güldürmek istememi sağlıyor.

Anton, benimki gibi düşük gelirli aileler için olan bir konut kompleksinde yaşıyor. Ama onun ailesi bütün bir ev yerine sadece bir dairede yaşıyor. Aslında, dairesi bizim küçük evimizle yaklaşık aynı büyüklükte, sadece daha az dikey.

Her neyse, Anton'un dairesinde utanç verici bir şey yok. Duvarları mat beyaz renge boyanmış, mobilyaları yıpranmış ve oturma odasındaki kanepede uyuyan zayıf bir kadın

—sanırım annesi. İçeri girdiğimizde, sekiz yaşlarında görünen bir çocuk heyecanla bize doğru koşarak geliyor. Çocuk Anton'a çok benziyor, ancak boyu bir baş kadar daha kısa. Saçları da normal renkte.

"Anton," diyor çocuk. "Nintendo oynayabilir miyiz?"

"Misafirim var, görmüyor musun Brad?" diyor Anton sinirli bir şekilde. Tanıştırılmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Küçük çocuk bana bakar, sonra ağabeyine dönüp dudaklarını bükerek "Ama oynayabiliriz demiştin!" der.

"Evet, *sonra*." Anton küçük kardeşini kenara itti, ama nazikçe, neredeyse şakacı bir şekilde. Küçük çocuğu incitmemek için dikkatli davranıyor. "Beni rahatsız etmeyi bırak, akşam yemeğinden sonra oynarız."

Brad bizi koridorda takip eder, ama Anton'un odasına girince bizi rahatsız etmez. "Kusura bakma," der Anton.

"Önemli değil," diyorum ona, küçük bir kardeşim olmasını dilediğimi söylemeye gerek duymadan.

Anton'un odası gerçekten küçük ve *düzenli* olduğunu söyleyemem, ama yine de benimkinden daha iyi. Orada balık akvaryumu yok, orası kesin.

Yerde kirli giysiler var ama odanın kenarına itilmişler ve izlere bakmadan kolayca geçebiliyorsun. Çalışmak için neredeyse tamamen boşaltılmış bir masası bile var. Sigara içtiği için odanın sigara kokacağından endişelenmiştim ama hiç de öyle kokmuyor.

"Bana nasıl yapmak istediğini söyle." Anton yatağının kenarına oturarak masayı bana bırakıyor. "Yani, işi nasıl bölüşeceğimizi söyle."

Sırt çantamdan klasörümü çıkarır ve masanın üzerine koyarım. Her şeyi yatağımda yapmaya çalışmak yerine çalışacak bir alanımın olması çok güzel. Kalemimin kapağını açar ve çarşafların arasında kaybolacağından endişelenmeden defterin yanına koyarım.

"Şey," diyorum, "sanırım en mantıklısı, her birimizin bir tür kayaç alıp onu araştırması; sonra da bunları karşılaştırmamız."

"Evet, mantıklı." Saatine bakar. "Tamam, babam eve gelmeden önce bunu yapmak için bir saatimiz var. Bar'a uğrarsa eve geç gelebilir. Ve bu olursa, burada olmak istemezsin."

Bunu söylerken irkilir, sonra biraz utanmış gibi görünür, sanki fazla konuşmuş gibi. Ama benim evimi gördükten sonra neyden utanabileceğini anlamıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Babam tam bir pislik, hepsi bu."

Kalemimi defterime vuruyorum. "Biliyor musun, annemi içkiyi bırakmaya ikna ettim."

Kaşları havaya kalkar. "Gerçekten mi? Nasıl?"

"Şey..." Bu, daha önce kimseye anlatmadığım bir şey ve yeminli düşmanım Anton'a anlatacağıma inanamıyorum. "Komşumun evinde işlerini yapardım ve onun evindeyken ipekak denen bir şişe buldum. Araştırdım ve bu şey insanı kusturuyormuş. Ben de annemin tüm içki şişelerine birkaç damla damlattım."

Anton'un ağzı açık kalır. "Cidden mi?"

Başımı salladım. "Evet, bu onu tamamen kusturdu ve sonra içmeyi tamamen bıraktı. Sanırım hasta olmaktan bıktı."

"Vay canına..."

"Sana getirebilirim," diyorum. "Şişenin çoğu hala duruyor."

"Evet, alırım." Bana gülümser ama sonra yüzünü buruşturur ve yarılmış alt dudağına dokunur. "Aslında sen oldukça havalısın, Ella."

Burnumu çekerim. "Fark ettiğine sevindim."

"Her zaman fark ettim."

Tabii, haklısın. "Gerçekten mi? O zaman neden bana sürekli isim takıyordun?"

"Çünkü Smella, Ella ile kafiyeli, tabii ki." Aşağıya bakar, yatak örtüsündeki bir deliği karıştırır. "Bilmiyorum. Hiçbir şey seni etkilemiyor gibi görünüyor, ama sana öyle dediğimde yüzün kıpkırmızı oluyordu. Saçının rengi gibi."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Haklı. Genelde hakaretleri umursamam, ama Anton bana öyle dediğinde nedense canım yandı.

"Her neyse, özür dilerim." Gözlerini kaldırdı, sağ gözü dünden kalma mor bir çürükle kaplıydı. "Yemin ederim bir daha sana öyle demeyeceğim."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama yine de ona ipekak şişesini getireceğim. Babası annem kadar kötü ise, ona iyi gelebilir. Neyse, Bayan Fleming'in artık buna ihtiyacı yok. Küçük kazasından beri hala eve dönmedi. Sanırım uyanmadı, yoksa polis kapıma gelirdi.

Projeyi nasıl yapacağımızı bölüştürerek bir taslak hazırlamaya başlıyorum. Fark etmemiştim, ama yazarken sweatshirt'ümün kolu yukarı kaymış ve dün gece sigara yanığından oluşan kızıl kabarcık şimdi görünür hale gelmiş. Anton omzumun üzerinden eğilmiş ve bunu görünce gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Koluna ne oldu?" diye soruyor. "Hiçbir şey," diye

mırıldanıyorum.

"Yanık falan gibi görünüyor." "Önemli

bir şey *değil*."

Anton ağzını açıyor ama bu konuda başka soru sormuyor. Bu iyi, çünkü ona gerçekte ne olduğunu söylemeyeceğim. Bugün ona zaten çok fazla şey anlattım. Bu, mezara götüreceğim bir sır.

26

ŞİMDİ

CASEY

ELEKTRIK KESILINCE KABIN ÇOK KARANLIK OLDU.

Akşam boyunca bunu beklememe rağmen, ışıkların sönmesi anından korkuyordum. Ama daha önce, bu olduğunda, yatakta kıvrılıp bir kitapla, Itty Bitty kitap ışığımın ışığında uykuya dalana kadar okuyabileceğimi hayal etmiştim.

Bunun yerine, evimin mutfağında, son yirmi dört saat içinde birini öldürdüğünden veya en azından ölümcül şekilde yaraladığından %99 emin olduğum bir kızla yalnız başıma oturuyorum. O kendini köşeye sıkışmış hissediyor ve biz karanlıkta oturuyoruz, rüzgâr pencerelerin çatlaklarından içeri girerek uğulduyor.

"Casey?" Eleanor'un sesi karanlıkta yankılanıyor. Bir dakika önce ona karşı temkinliydim, ama şimdi sesi titriyor. "Işıklar..."

"Mumlarım var," diyorum, hissettiğimden daha sakin bir sesle. "Onları yakayım."

El fenerimi oturma odasında bıraktığım için kendime lanet ediyorum. Mutfak tezgahına doğru el yordamıyla ilerlerken, bir ışık huzmesi yolumu aydınlatıyor. Bakıyorum, Eleanor el fenerini tutuyor. Alet kulübesinde gördüğümle aynı olmalı. Çekmeceyi açıp çakmağı çıkarıyorum, sonra mumları tek tek yakmaya başlıyorum.

Eleanor da ayağa kalkıyor. Ona çakmak teklif etmezdim, ama görünüşe göre zaten bir tane varmış. Yeşil çakmağıyla oturma odasındaki tüm mumları yakıyor. Bu kızın evimi ateşe verebilecek bir nesneye sahip olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor.

Tüm mumlar yakıldığında ortam çok daha iyi oluyor. Tavan lambaları kadar iyi değil, ama en azından yüzümün önündeki elimi görebiliyorum. Ayrıca, hiçbir şeye çarpmadan mutfağın içinden geçebiliyorum.

"Eh, böyle daha iyi," diyorum sahte bir neşeyle. "Oynamaya devam etmek ister misin?"

"Aslında," diyor, "biraz yorgunum. Uyuyabilir miyim?"

Zavallı kız. Bugün neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Birini öldürmek çok yorucu olmalı. (Hayır, *aslında* onun birini öldürdüğünü düşünmüyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, tüm o kanı açıklamakta zorlanıyorum.

"Tabii ki dinlenebilirsin," diyorum yumuşak bir sesle. "Neden benim yatağıma uzanmıyorsun?"

Mavi gözleri büyüdü. "Senin odanda

mı?" "Tabii. Ben kanepede yatabilirim."

"Kanepede uyumam sorun değil."

"Biliyorum, ama yatağı sana bırakmak istiyorum. Çok daha rahat."

Eleanor, bu misafirperverlik hareketini nasıl yorumlayacağını tam olarak bilememiş gibi, benimle yatak odası arasında bakışlarını gezdirir. Sonunda başını sallar. "Tamam. Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etti. Bu bir mucize.

Uyurken çantasını aramak için oturma odasında bırakmasını umuyorum, ama tabii ki banyoya giderken ilk aldığı şey çantası ve eminim yatak odasına da yanında götürecektir. O çantayı yanından ayırmayacağına dair bir his var içimde.

Çantadaki kan lekesi daha koyu mu? Anlayamıyorum.

İnsan kafasına tam uyacak boyutta olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ya da en azından bir el ya da ayağa. İçinde her şey olabilir. Çantayı açtığımda, bana bakan donuk, cansız bir çift gözle karşılaşacağımı hayal ediyorum.

Ya da giysi gibi zararsız bir şey olabilir. Ya da kitaplar. Ya da uyuşturucu. Bu noktada, içinde uyuşturucu bulsam çok sevinirim.

Eleanor yokken, ateşi yakmaya çalışıyorum. Uzman sayılmam, ama yıllar önce, Eleanor'un yaşındayken babam bana ateş yakmayı öğretmişti ve şimdi nihayet o bilgiyi kullanıyorum. Babam gurur duyardı.

Ama işimden kovulduğum için pek gurur duymazdı herhalde.

Tanrım, hala her şeyin böyle gittiğine inanamıyorum.

Ateş çubuğuyla közleri karıştırırken, yerde bir kağıt parçası fark ettim. Daha önce burada olmadığına eminim, çünkü asla bir çöp parçasını ortalıkta bırakmam, bu da Eleanor'un cebinden düşmüş olabileceğini düşündürüyor.

O dışarı çıkıp düşürdüğünü fark etmeden önce, hemen üzerine atlıyorum.

Elime aldığımda, bunun bir defterden koparılmış gibi görünen çizgili bir kağıt parçası olduğunu anlıyorum. Kağıdın üzerindeki mürekkep yağmurdan biraz bulaşmış, ama okunamayacak kadar çok akmamış. Kağıdı inceleyerek içeriğini inceliyorum. Bu, büyük olasılıkla Eleanor'un kendisi tarafından çizilmiş bir resim.

Ve neye baktığımı anladığımda, ağzım açık kalır. Bu, düşündüğümden çok daha kötü.

27

ÖNCE

ELLA

BUZDOLABIMIZDA YIYECEK HIÇBIR ŞEY YOK.

Bu çok saçma çünkü aslında çok fazla yiyecek var. Muhtemelen hayatımda gördüğüm diğer buzdolaplarından daha fazla yiyecek var. Alt kısımdaki sebze çekmeceleri ağzına kadar dolu ama sebzelerin çoğu kahverengiye dönmüş ve bazıları sıvıya dönüşmüş. Muhtemelen iki düzine kadar çeşni var ama çoğunun kapağı yapışkan ve sıkıca kapalı olduğu için açmak zor. Ayrıca, paket servis yemeklerle birlikte gelen bir sürü küçük sos kabı var, ama üzerlerinde tarih yazmadığı için ne kadar eski olduklarını bilmiyorum. Ama eski oldukları kesin. Gerçekten çok eski.

Dondurucudan bahsetmeye bile gerek yok. İçinde büyük, donmuş, gri, gizemli bir et kütlesi var.

En çok yoğurt var ama. Annem yoğurda takıntılı. Marketten eve yirmi kadar küçük yoğurt kabı ile gelir. Kabın üstü şişmedikçe yoğurtun neredeyse sonsuza kadar iyi olduğunu söyler. Ben son kullanma tarihinden sonra tadı kötü olduğunu düşünüyorum ama annem abarttığımı söylüyor. O da yiyor ve bu onu öldürmüyor, belki de gerçekten bir sorun yoktur.

Bu buzdolabında ne yemem gerektiğini bilmiyorum. Son kullanma tarihi geçmiş yoğurt istemiyorum. Kilerde birkaç kutu kuru gıda var, ama

annem inanır mısın, bir balık akvaryumu *daha* aldı ve onu ocağın üstünde saklıyor, bu yüzden şu anda yemek pişirmek zor.

Belki dışarıdan yemek sipariş edebiliriz.

Annem mutfağa geliyor, yine makyajlı ve kısa bir sundress giymiş. Sanırım yine randevusu var. Acaba aynı adam mı? Umarım öyledir ve bu sefer işler yolunda gider. Chip burada yaşarken çok daha mutluydu. O zamanlar her şey yolundaydı. Bana muhtemelen evleneceklerini ve onun benim yeni babam olacağını söylerdi, ama o gittikten sonra, bir ay boyunca durmadan ağladığını hatırlıyorum. Onu rahatlatan tek şey alışverişe gitmekti.

"Dışarı çıkıyorum," diyor bana, tahmin edememem ihtimaline karşı.

Midem bulanıyor, beni yine dolaba kilitleyecek mi diye merak ediyorum. Muhtemelen öyle yapacak, çünkü evden çıktığında eşyalarını atacağımdan çok korkuyor, özellikle de değerli şişelerini atmaya çalıştığımı yakaladıktan sonra. Ayrıca erkek arkadaşlarının bir kızı olduğunu bilmelerini istemediğini söylüyor, çünkü çoğu erkek çocuğu olan bir kadınla çıkmak istemiyor, ancak daha sonra ona söylemesi sorun olmayabilir.

"Aynı adam mı?" diye soruyorum.

Yüzü aydınlanıyor. Annem güzel bir kadın, ama mutlu olduğunda on kat daha güzel görünüyor. "Evet. Adı Harvey. Onu gerçekten çok seviyorum. Eğer işler yolunda giderse, senin yeni baban olabilir."

Bunu söylemeyi seviyor, ama başından beri bir babam olmadıysa, birinin benim *yeni* babam olduğunu söylemek pek doğru değil. Annem bu kadar iyi bir ruh halinde olduğuna göre, son zamanlarda kafamda giderek daha fazla dolaşan bazı soruları cevaplamaya istekli olabilir mi diye merak ediyorum.

Sormamam gerektiğini bilsem de, kendimi tutamıyorum. "Anne?"

"Evet?"

"Bana gerçek babamın kim olduğunu söyleyebilir misin?"

Anında, iyi ruh hali uçup gitti. Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Neden bunu bilmek istiyorsun?"

"Çünkü o benim babam." Ve benimle aynı mavi gözleri var. Belki de benim gibi çikolata ve fıstık ezmesi kombinasyonunu seviyordur. Ya da çam kozalaklarının kokusunu. "Belki bize para verebilir, böylece sen bu kadar endişelenmek zorunda kalmazsın."

"Ailemin geçimini sağlayabilirim," der annem sert bir sesle. "Buzdolabında ne kadar çok yiyecek olduğuna bak! Hem o bir serseri ve bizi sömürür."

"Bana adını söyleyemez misin?"

"Sana söyledim, o bir ezik," dişlerinin arasından söylüyor. "Bizimle bir ilgisi olsa bile - ki yok - onsuz daha iyiyiz."

Bana söylemeyi reddetmesine şaşırdığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama şaşırmadım. Ama bir gün onun kim olduğunu öğreneceğim. Bir yolu olmalı. "Buzdolabının kapısını kapat, Ella," diyor annem, mutfağa ilk girdiğinde olduğundan çok daha az neşeli bir ses tonuyla.

mutfağa ilk girdiğinde olduğundan daha az neşeli bir sesle. "Elektrik israf ediyorsun."

“Yiyecek bir şey bulamıyorum,” diyorum.

Annem, kalemle çizilmiş gibi görünen kaşlarını kaldırıyor. "Ella, buzdolabı yiyeceklerle dolu."

Keşke pizza sipariş edebilsem. O çıtır çıtır hamur ve erimiş peyniri düşünmek bile ağzımı sulandırıyor. Ama sormaya bile cesaret edemiyorum.

Annem kiler odasına gider ve bir kutu protein bar çıkarır. "Ben yokken bunu dolaba götürsen nasıl olur?"

Bir adım geri çekilip, kaçabilir miyim diye düşünüyorum. Ya evden çıkarsam? O ne yapar? Beni geri getirmesi için polisi arar mı? Sanmıyorum, çünkü polislerin evine gelmesini istemez.

Ama evden çıkarsam, nereye gidebilirim ki? Saklanabileceğim arkadaşlarım yok. Ayrıca yağmur yağıyor.

"Hadi Ella," diyor sabırsızca. "Sonsuza kadar bekleyemem. Gidelim."

Akşamımı dolapta geçirmek istemiyorum. Evet, çürümüş şeftalileri atmayı başardım, ama dolap hala çok kötü kokuyor. Ayrıca karanlık ve korkutucu, oturup rahatlayabileceğim bir yer de yok.

"Ella," diye homurdanıyor. "*Hadi.*"

"Anne, yemin ederim hiçbir şeyi atmayacağım." Bir adım daha geri çekiliyorum. "Lütfen odamda kalmama izin ver. *Lütfen*."

Elindeki protein bar kutusunu salladı. "Ya bu yiyeceklerle dolapta otursun ya da yiyeceksiz otursun. Seçim senin."

Karnım acı verici bir şekilde guruldıyor. Akşam yemeği bile yemeden bütün gece dolapta oturmak düşüncesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç.

Babam böyle bir şey yapmazdı. Burada olsaydı, bir çocuğu dolaba kilitlemek doğru olmadığını söylerdi. Sonra da akşam yemeği için pizza sipariş ederdi.

"Ella." Kutuyu tekrar bana doğru salladı. "Hadi. *Şimdi*."

Ben de onu takip ediyorum. Beş yıldan az bir süre sonra on sekiz yaşında olacağım ve o beni bir daha dolaba kilitleyemeyecek. Ya da belki ondan önce babamı bulurum ve o tüm bunlara bir son verir.

28

BUGÜN OKULDAN SONRA ANTON'LA TEKRAR BULUŞUP PROJEMIZ ÜZERINDE ÇALIŞACAĞIZ. Onu binaya yaslanmış, çantası omzunda buluyorum, ama geçen seferki gibi sigara içmiyor.

"Sigaran mı bitti?" diye soruyorum, annemin sigaralarından çalmasını istemesini umarak.

Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor. Siyah gözü son birkaç günde solmuş, ama hala görülebiliyor. Devin bütün hafta ortada yoktu ve insanlar bisikletten düşüp beyin sarsıntısı geçirdiğini söylüyorlar. "Aslında bıraktım."

"Gerçekten mi?"

Yeşil saçlarını eliyle tarıyor. "Sürekli öksürüktür, giysilerimi kokutuyorlardı."

Ama bunu söylerken, kollarıma bakıyor. Sigara yanıklarının olduğu yere.

"Bırakmak zor oldu mu?" diye soruyorum. Annem bir keresinde bırakmaya çalışmıştı ve sigara içme isteği yüzünden deliye dönmüş, bana her zamankinden daha fazla bağırıp çağırmıştı. Sigara içilmesinden ne kadar nefret etsem de, annem sigarayı bıraktığında durum daha da kötüleşmişti.

"Biraz." Sırıtışı eğri büğrü. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Aslında..." Bol kot pantolonunun cebine elini sokup saçlarıyla aynı renkte bir çakmak çıkarır. "Bunu benim için alabilir misin? Onu benden uzak tutmam lazım."

Çakmağı alıp kendi cebime koyuyorum. Annemin bir sürü çakmağı var, ama genellikle onları çantasında tutar. Böyle bir şeyin ne zaman

böyle bir şeyin ne zaman işe yarayacağı belli olmaz.

Birlikte Anton'un dairesine geri dönüyoruz. Bu sefer, sokaktaki iki çatlak arasındaki mesafeyi atlayarak geçmeye çalıştığımız bir oyun oynuyoruz. Anton benden birkaç santim daha uzun, bu yüzden bu oyunda benden çok daha iyi. Ama bu aslında bir rekabet değil. Sadece yürüyüş sırasında eğlenmek için yaptığımız bir şey.

"Bu arada," diyorum, apartmanına birkaç blok kala, "Devin'i bu kadar kızdırmak için ne yaptığını hiç sormadım."

"Oh." Soru onu memnun etmiş gibi yüzü aydınlanır. "Beden eğitimi dersinde sırt çantasını aldım ve içindekileri yere döktüm."

"Hepsi bu mu?"

"Çantasında bir tarih projesi vardı ve oldukça dağınık hale geldi. Özellikle de üzerine bastığımda. Ayrıca, sinirlendiğinde, annesinin çok çirkin olduğunu söyledim."

Bu beni kahkahalara boğmaya yetti. "Neden ona tüm bunları yaptın?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O futbolcuları sevmiyorum ve onunla uğraşmak eğlenceli olur diye düşündüm." Sonra ekliyor, "Devin öyle düşünmedi."

Anlamıyorum. Sana hiçbir şey yapmamış birinin sırt çantasını neden öyle mahvedersin ki? Hele de o çocuk senden çok daha iriyse. Bazen Anton kötü şeyler yapmaktan kendini alamıyor gibi görünüyor. Ben kötü şeyler yaptığımda, her zaman kasıtlı olarak yaparım. Birine sataşırsam, sadece bunu *hak ettikleri* içindir.

Anton'un dairesine vardığımızda, tamamen boş ve sessizdir. Annesi veya kardeşinden hiçbir iz yok. Onu odasına kadar takip ediyorum ve dolabın açık olduğunu fark ediyorum. Dolabın altında bir sürü serbest ağırlık var. O anda Anton'un kollarına bakıyorum ve ilk kez, benim gibi zayıf ve kısa boylu olmasına rağmen, özellikle bizim yaşımızdaki çoğu çocuğa kıyasla oldukça iyi kasları olduğunu fark ediyorum.

"Spor yapıyor musun?" diye soruyorum.

"Deniyorum." Yirmi kiloluk ağırlıklardan birini alır ve başının üzerine kaldırır. "Bir gün babam bana ya da kardeşim bana saldırdığında, ona karşı hazırlıklı olacağım."

Eminim hazır olacaktır. Anton'un hafife alınacak türden bir çocuk olmadığı hissine kapılıyorum.

Yine masasını bana bırakıyor ve ben malzemelerimi yayarken o kendi sırt çantasını karıştırıyor. Sonunda, magmatik kayalarla ilgili buruşuk bir sayfa çıkarıyor

notlar içeren buruşuk bir sayfa çıkarır ve bana uzatır. Ben notlara bakarken o alnını kırıştırır.

Neredeyse okuyamıyorum. El yazısı çok kötü. İmla da öyle. Neredeyse her kelimede yazım hatası var. Onun yazdığını bilmesem, bunu üçüncü veya dördüncü sınıf öğrencisi yazmış derdim. Ona bakıyorum.

"Kötü, biliyorum." Anton yatağına uzanır ve tavana bakar. "Okulda berbatım."

Yazdığı notlara baktığımda, bunun sadece "okulda berbat" olmaktan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Bir sürü harf ters yazılmış, bu çok garip. Yani, okulda kötü olsan bile, *R* harfinin nasıl yazıldığını bilmelisin.

Ama denemiş. Bu notları yazmak ne kadar sürmüştür acaba? Muhtemelen sonsuza kadar.

"Sorun değil," diyorum. "Ben kopyalayayım."

Birlikte notları gözden geçiriyoruz ve kullanabileceğimizi düşündüğüm kısımları ve daha fazla bilgiye ihtiyacımız olan kısımları ona söylüyorum. O da beni dinliyor ve hatta yarın benimle okul kütüphanesine gitmeyi kabul ediyor. Benden farklı olarak, o hala kitap ödünç alabiliyor.

"Sen açıklamayı iyi yapıyorsun, Ella," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve Anton'a yardım etmekten mutluluk duyuyorum. Özellikle de bu projede iyi bir iş çıkarmayı düşündüğümden daha fazla önemsediğini gördüğüm için.

"Sen gerçekten zekisin," diyor ve okulda birçok A aldığım halde, bunu bana ilk kez birinin söylediğini fark ediyorum. "Benim gibi değilsin."

"Sen de zekisin."

"Hayır." Gözlerimden kaçıyor. "Ben gerçekten değilim."

"Herkesin beyni farklı çalışır. Öğretmenler sana konuları anlayabileceğin şekilde açıklamıyor diye, bu senin zeki olmadığın anlamına gelmez."

Hiçbir şey söylemiyor, ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Anton'u gülümsetmeyi, ona ders vermekten daha çok seviyorum.

Yaklaşık bir saat çalıştıktan sonra kapı çalındı. Anton'un babası olmasından korktuğum için kalbim hızla çarpmaya başladı, ama sonra kapının diğer tarafında bir çocuğun umut dolu sesi "Anton?" dedi.

Anton gözlerini devirdi. "*Çalışıyorum*. Sonra oynayabiliriz."

Ama Anton'un kardeşi onu dinlemez. Bir saniye sonra kapı açılır ve geçen sefer burada gördüğüm küçük çocuk enerji dolu bir şekilde odaya dalar. Ağabeyini görünce gülümser ve hemen yanındaki yatağa tırmanır.

Anton dişlerini sıkar. "Sana söyledim, *çık dışarı*, ufaklık."

Brad gözlerini üzerimde gezdirir ve kıkırdar. "Anton, bu senin *kız arkadaşın* mı?"

Anton'un yüzü kıpkırmızı olur. Yüzü ve saçları arasında, Noel ağacına benziyor. "Tamam, bu kadar yeter..."

Kardeşini belinden tutup yataktan indirir ve saçlarını karıştırır. İlk başta ne yaptığını anlamam ama sonra küçük çocuğu dolaba atar. Kapıyı çarparak kapatır ve masasındaki kalemlikte bulunan anahtarla kilitler.

"İşte," der kapalı kapıya. "Bakalım şimdi bizi rahatsız edebilecek misin?" Anton kardeşini dolaba kilitledi.

Sandalyemden fırlar, göğsümde panik yükselir. Zavallı çocuğun karanlıkta kambur durduğunu, ampulü yakmak için çekme ipini aradığını, ama sadece havayı bulduğunu hayal ederim. Alnımda soğuk terler çıkar.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırırım. "Neden onu oraya kilitledin? Bu korkunç! Sen *korkunç* birisin!"

Anton ağzı açık bir şekilde bana bakarken, ben dolabın kapı koluna uzanıp tüm gücümle çeviriyorum. Ama nafile, kilitli.

Bunun yerine, Anton'un kolunu tutup, ondan anahtarı almaya çalışıyorum. "Onu dışarı çıkarmalısın!"

"Ella..."

"Onu *hemen* çıkar!" diye bağırıyorum. Anahtar onun yumruğunda sıkışmış durumda, ben de parmaklarını tutup açmaya çalışıyorum.

Anton anahtarı ulaşamayacağım bir yerde tutarken, diğer elini omzumda tutuyor. "Ella, Ella, sakin ol, tamam mı?"

"Az önce kardeşini dolaba kilitledin!" Ağlamak üzereyim. Anton küçük bir çocuğa nasıl böyle bir şey yapabilir? "Bunu yapamazsın! Bu doğru değil!"

"Ama o hoşlanıyor." Anton dolap kapısına doğru başını sallar. "Ona asla zarar vermem, o benim *kardeşim*. Bu sadece oynadığımız bir oyun. Ona kilit açmayı öğrettim, böylece istediği zaman çıkabilir."

"Sen... sen ne yaptın?"

"Ona kilit açmayı öğrettim." Omuz silkiyor. "Bilmek için yararlı bir beceri."

Sanki işaret almış gibi, dolabın kapısı açılır ve Brad odaya geri koşarken inanılmaz derecede gururlu görünür ve birbirlerine beşlik çakarlar. Brad ona sorular yağdırırken bir dakika daha ikna etmeye çalıştıktan sonra, Anton ona daha sonra Nintendo oynama sözü vererek odadan çıkmasını sağlar.

Ben ise titremekten kendimi alamıyorum. Bu bana olmamasına rağmen, o küçük çocuğun kapana kısılmış halini görmek bir şekilde daha da kötüydü. Bu diğer çocukların başına da geliyor. Ayrıca, Anton muhtemelen bağırışlarımdan dolayı benim deli olduğumu düşünüyordur.

Ama kafamda takılıp kalan bir şey var. "Kilit açmayı biliyor musun?" diye soruyorum Anton'a.

"Tabii ki," diyor, sanki bu çok aptalca bir soruymuş gibi. "Bana gösterir misin?"

29

ANTON BANA KILIT AÇMAYI ÖĞRETMEK IÇIN ÇOK HEYECANLI.

"Çok kolay," diyor. "Tek ihtiyacın olan bir ataş. Özellikle de eski, dandik bir kilitse." Bu sefer, o bana ataşı nasıl düzelteceğimi gösterirken, ben de yatağının yanında oturuyorum. Ama tamamen düz olamaz, diye açıklıyor. "Bağlantı pimini itebilmek için ucunun bükülü olması gerekir."

"Bağlama pimi mi?"

Hevesle başını salladı. "Kilitin dönmesini engelleyen ilk pimdir."

Anton, kilidin içini ve nasıl çalıştığını hayal etmen gerektiğini açıklıyor. Bana bunu açıklarken, bunun magmatik kayalarla ilgili bir sayfa notu zar zor yazabilen çocukla aynı kişi olduğunu hayal etmek zor. Ama bir şey çok açık: Anton akıllı bir çocuk. Onu sandığımdan daha akıllı.

"Peki," diye sorar uzun açıklamayı bitirdikten sonra, "denemek ister misin?"

"Evet. Kesinlikle."

Dolap kapısı açıkken deniyoruz. Anton kapının bir tarafını kilitliyor, sonra kilidi nasıl açacağımı gösteriyor. O kadar kolay görünüyor ki, saniyeler içinde açıyor. Ama ben denediğimde çok daha zor oluyor. Sürekli pimi hissetmem gerektiğini söylüyor, ama ben ne dediğini hiç anlamıyorum. Sinirlenmeye başlıyorum ve tam pes ettiğimi söylemek üzereyken kilit açılıyor.

"Aferin!" Anton elini kaldırıyor ve ben de onunla tokalaşıyorum. "Tamam, şimdi ben sana ne yapacağını söylemeden tekrar dene."

İki kez daha deniyorum ve üçüncü denemede, nasıl yapıldığını anladığımı hissediyorum. Beş dakikadan az bir sürede kilidi açabiliyorum, bu bana bir mucize gibi geliyor.

"Şimdi," diyor Anton, "kapı kapalıyken denemeliyiz. O şekilde farklı oluyor, bu yüzden hissetmen gerekiyor."

Donup kalıyorum, parmaklarım ataçın etrafında. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sen dolaba gir, ben kapıyı kilitleyeyim, sonra sen dışarı çık."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bunu yapmayacağım."

"Ama sana kilidi nasıl açacağını gösterdim. Yapabilmen gerek..."

"Hayır."

"Ama..."

"*Hayır.*"

Anton çenesini ovuşturur. "Küçük kardeşim kapıyı kilitlesin, ben de seninle birlikte dolapta kalayım, olur mu?"

"Kardeşin mi?"

"Evet, yardım etmekten memnuniyet duyar. Sana aşık falan."

Bu fikir beni pek heyecanlandırmıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra gönüllü olarak dolaba kilitlenmek istemiyorum. Ama haklı. Bunu öğrenmek istiyorsam, sonuna kadar gitmeliyim. Açık bir kapının kilidini açabilmek pek de yararlı bir beceri değil.

"Tamam," diyorum. "Sadece sen de benimle olursan."

Yine de, Anton ve ben dolaba girdiğimizde içimde kötü bir his var. Benim koridordaki dolabımdaki gibi, ışığı açmak için bir ip var ve benim dolabımdaki gibi, burası da çok karanlık. Ama en azından ıvır zıvırla dolu değil. Çoğunlukla giysi ve ayakkabılar var. Ve çürümüş meyve kokusu yerine, Anton'un kokusu var - belki de çamaşır deterjanının kokusu - ki bu o kadar da kötü değil.

Brad dolabın kapısını kilitliyor ve bizi orada bırakıyor. Kilidin döndüğünü duyduğum anda midem ağzıma geliyor. Avuç içlerim soğuk terlerle kaplanıyor. Kilide ataç sokmaya çalışıyorum, ama daha sokamadan düşürüyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ne yaptığımı görmek zor olsa da, yerde küçük metal çubuğu ararken.

Anton yanıma çömelir ve aramama yardım eder. Burası çok dar bir yer ve kolu ve dizi sürekli bana çarpıyor. Klipsi önce o bulur.

Onu loş ışığa tutuyor, sonra bana uzatıyor. "Kapı açıkken yaptığın gibi yap," diyor.

Onun için söylemesi kolay.

Ellerim o kadar terli ki, ataşı yine düşüreceğimden korkuyorum. Onu deliğe sokmayı başardığımda bu bir mucize. Ama kalbim hızlı atmaya devam ediyor ve odaklanmakta zorlanıyorum.

Sonra tatlı ve ekşi bir koku almaya başlıyorum.

Anton'un dolabında çürümüş şeftali yok. Bunu *biliyorum*. Onun odasında daha önce hiç bu kokuyu almadım, bu yüzden bunun tamamen hayal gücümün ürünü olduğunu biliyorum. Ama *koku* çok gerçekçi. Sanki meyve tam önümdeymiş gibi burnuma doluyor. Ve evimdeki dolabımda hissettiğim aynı paniği hissediyorum. Nefes almakta zorlanmaya başlıyorum.

"Ben... Sanırım yapamayacağım..." Ellerimi kot pantolonuma silmek için duraklıyorum. "Sanırım bunu yapamayacağım, Anton. Buradan çıkmam lazım."

"Ella." Anton elini omzuma koyup sıkıyor. Nasıl bu kadar sakin olabilir? "Vazgeçme. Yapabilirsin. Daha önce de yaptın. Üç kez."

"Hayır," diye fısıldarım. "Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye ısrar etti.

"Başarabilirsin." "Başaramam."

"Yemin ederim, yapabilirsin." Omzumu tekrar sıkıyor. "Ella, sen tanıdığım en cesur kızsın. Devin'e beyin sarsıntısı geçirttin ve beni kurtardın. Senin sayende babam bütün hafta kusup durdu ve viski ile burbonunu lavaboya döktü. Bunu *yapabilirsin*."

Haklıydı, daha önce yaptım ve yine yapabilirim. Ayrıca, kendime yardım etmeyi öğrenmem gerekiyor. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

Anton bana cesaret verici sözler söylemeye devam ediyor ve bir dakika sonra bir klik sesi duyuyorum. Dolabın kapısı açılıyor. İnanamıyorum.

"Başardın!" diye bağırıyor Anton.

İlk başta, bana yine beşlik çakacağını sanıyorum ve bekliyorum, ama sonra beni kollarını bana dolayarak şaşırtıyor. O kadar şaşırıyorum ki, o beni kucaklarken ben orada tahta gibi donup kalıyorum. Annem kucaklaşmayı seven biri değildir. En son ne zaman beni kucakladığını bile hatırlamıyorum. Belki onun evinde kucaklaşmak daha normaldir? Ama annesine ve babası hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, bundan şüpheliyim. Her neyse, Anton kendini kaptırdığını hemen fark ediyor ve yüzü kızararak geri çekiliyor.

"Üzgünüm," diyor. "Yapmamalıydım..."

"Önemli değil."

Boynunun arkasını ovuşturur. "İyi iş çıkardın."

Gülümsememi tutamıyorum. "Teşekkür ederim."

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Anton'un bana kilit açmayı öğrettiğine inanamıyorum. Hayatımda birçok şey öğrendim, tortul ve magmatik kayaçlar arasındaki fark da dahil, ama bu, kesinlikle çok yararlı olacağına emin olduğum ilk şey. Artık kendimi nasıl kurtaracağımı biliyorum.

30

ŞİMDİ

CASEY

BU BIR HARITA.

Eleanor el yazısıyla yazılmış bir harita taşıyor. Mavi karalamalar çocukça bir havaya sahip, bu da haritayı kendisinin çizdiğini düşündürüyor. Yönleri çizmiş ve yol isimlerini yazmış. Bunların hepsini tek başına özenle yaratmış.

Ve haritanın üst kısmına, son varış noktası gibi görünen yere bir yıldız çizmiş.

Bu ev.

Eleanor bana giden bir harita taşıyor. Yoldan rastgele buraya gelmedi. Haritadaki yol tarifini takip ederek benim bahçeme geldi, kanlar içinde ve sağ elinde bir bıçak tutuyordu.

Ama... neden?

"Casey?"

Eleanor'un sesi, banyodan geliyor. Haritayı cebime hızla sokuyorum, umarım fark etmez. Banyodan çıkıyor, ellerinde artık bıçak yok.

"Fazladan diş fırçan var mı?" diye soruyor.

Bu gece uykumda beni öldürmezsen sana yedek diş fırçası veririm, demek istiyorum ona.

Ama bir şey söyleyemeden, evin dışından gelen bir kazıma sesi düşüncelerimi kesintiye uğratır. Eleanor da bunu fark eder ve endişeli bir ifadeyle bakar. "O da ne?"

Karnımın derinliklerinde hissettiğim korkuyu gizleyen kendinden emin bir gülümseme takınırım. Fırtına başladığından beri dışarıdan pek çok uğursuz ses geliyordu, ama hiçbiri bu kazıma sesi kadar *acil* görünmüyordu. Sanki dışarıdan biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi.

Kahve masasından el fenerini alıyorum. Eleanor beni takip ederek ön kapıya geliyor ve ben kapıyı aralıyorum. Hala rüzgâr çok şiddetli ve kapı kolunu bırakırsam kapının uçacağından korkuyorum. Gözlerimi kısarak gece karanlığına bakıyorum ve el fenerimle bahçeyi aydınlatıyorum. Evimin yanındaki ağaca geldiğimde duruyorum.

Ağaç neredeyse yerinden çıkmış. Bir tarafa doğru eğilmiş ve o taraf da evin yönünde. Her rüzgâr estiğinde biraz daha eğiliyor.

Eleanor ağaca bakıyor, gözleri kocaman. "O ağaç düşecek mi, Casey?"

"Eminim düşmeyecek," diye yalan söylüyorum. "Bir şey olmayacak."

Titreyerek zayıf göğsünü kollarla sarıyor. "Sonsuza kadar söz veriyor musun?"

Ağacın düşmeyeceğine sonsuza kadar söz veremem. Çünkü bu tür sözleri hiç tutmadım ve bu gece ağacın düşme ihtimali oldukça yüksek.

"Bak," diyorum, "sana yalan söylemeyeceğim. Bu gece rüzgar çok kuvvetli ve ağaç devrilebilir."

Eleanor'un yüzü düşer, bu da neredeyse yalan söylemiş olmayı dilememe neden olur. O sadece küçük bir kız ve tek istediği benim onu rahatlatmam.

"Ama," diye ekliyorum, "pencereden onu yakından izleyeceğim. Gerçekten devrilecek gibi görünürse, seni uyandıracağım. Ama eminim devrilmeyecek."

"Onu izleyecek misin?" diye sorar minik bir sesle.

"Evet."

"Peki ya düşerse?"

Onun sorusuna cevap vermek istemiyorum. Bu tamamen ağacın nereye düşeceğine bağlı, ki bu da onu deviren rüzgârın yönüne bağlı. Eğer benim bahçeme düşerse, bu bir sıkıntı olur. Eğer evin üzerine düşerse, bizi öldürebilir.

Ve bugün erken saatlerde, ağaç eve doğru eğilmişti.

"Yatağın altına saklanabiliriz," diyorum. "Bu bizi korur."

Ya da korumaz. Açıkçası hiçbir fikrim yok ve bu beni çok korkutuyor. Eleanor için kendinden emin davranmaya çalışıyorum, ama o ağaç beni çok korkutuyor.

Lee bana evine gelmemi teklif ettiğinde neden onunla gitmedim ki? Hatırladığım kadarıyla, evinin üzerine düşme tehlikesi olan dev ağaçlar yoktu; kendini böyle bir duruma sokmayacak kadar akıllı biriydi. Şu anda onun oturma odasında güvende olabilirdim. Ama hayır. *Sınırlarımı* korumak zorundaydım.

Gerçi Lee ile gitseydim, Eleanor o soğuk, ıslak alet kulübesinde tek başına geceyi geçirmek zorunda kalacaktı.

"İçeri gidelim," diyorum.

Tamam, o ağaç bu gece üzerimize düşerse, yapabileceğim hiçbir şey yok. Gidecek başka yer yok. Bu noktada Lee'nin evine gitmeye çalışmak çok daha tehlikeli olurdu.

"Sana birkaç battaniye daha getireyim," diyorum Eleanor'a. "Isıtma çalışmıyor, bu yüzden burası çok soğuyacak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Onu bırakıp koridordaki dolaba battaniye almaya gidiyorum. Eleanor sabah ilk iş olarak ayrılmayı planladığını söylemişti, ama artık buna inanmıyorum. Elinde benim evimin yolunu gösteren bir harita vardı. Buraya tesadüfen gelmemişti. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı.

Sadece o nedenin ne olduğunu henüz bilmiyorum.

31

ELEANOR'A UYUMASI IÇIN BÜYÜK BEDEN BIR TIŞÖRT VERIYORUM, BÖYLECE

Bana biraz büyük geliyordu ama yatak odasından çıktığında sanki gecelik giymiş gibi görünüyor. Çıplak bacakları altından çıkıntı yapıyor ve o kadar zayıflar ki, ağlamak istiyorum. Ergen kızların yeme bozukluğu yaşadığını biliyorum, ama spagettiyi nasıl yediğine bakılırsa, bunun nedeni bu değil bence. Bu kızı beslemekle sorumlu biri vardı ve o kişi her kimse, görevini yerine getirmemiş.

Acaba neler yaşamıştır? Onu buraya getiren nedir? Keşke bana güvenip konuşsa.

Yine tuvalete giriyor ve birdenbire sırt çantasını yanına almadığını fark ediyorum. Yatak odasında bırakmış.

Bu benim şansım.

Mümkün olduğunca çabuk, parmak uçlarımda yatak odasına giriyorum. Aşırı dolu sırt çantası yatağa yaslanmış, yan tarafında hala kan lekesi var. Banyoda su akıyor, en azından birkaç dakika daha orada kalacağı kesin.

Ama tereddüt ediyorum. Ya içinde gerçekten korkunç bir şey varsa? O çantada kesik bir kafa görürsem, hayatımın geri kalanında kabuslar göreceğim.

Üstelik Eleanor'un güvenini kazanmak için çok uğraştım. Eğer eşyalarını karıştırırken beni yakalarsa, o güven bir anda yok olur ve bir daha geri kazanma şansım kalmaz.

Ama aynı zamanda, o çantada korkunç bir şey varsa, ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ve bu fırtına geçtikten sonra Eleanor'un ayakları üzerinde güvenli bir şekilde durmasına yardım etmek istiyorsam, onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bakmayacağıma sonsuza kadar söz vermiş değilim ki.

Banyoya bir kez daha hızlıca bakıyorum. Kapı hala kapalı. Ya şimdi ya da asla.

Büyük çantayı açarken ellerim titriyor. İçinde giysiler olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissediyorum. Giysiler, başka bir şey yok.

Giysileri karıştırmaya başlıyorum, telefon, cüzdan veya kişisel bilgi içerebilecek herhangi bir şey arıyorum. Ama daha derine indikçe, giysilerin üzerinde giderek daha fazla kan olduğunu ve ellerimin kanla ıslandığını fark ediyorum. Suçluyu bulana kadar bu durum bana garip geliyor:

Koyu kırmızı sıvıyla tamamen ıslanmış küçük bir bez.

Eleanor'a ne olduğu ve onu bu gece buraya getiren şey hakkında başka bir ipucu bulamadım, ama her ne olduysa, kötü bir şeydi. Bundan hiç şüphem yok.

Ellerime daha fazla kan bulaşmaması için bezle temas etmekten kaçınıyorum. Sırt çantasının büyük cebini kapatıp, daha sonra küçük cebi deniyorum. İlk gördüğüm şey, mumları yakmam için kullandığı çakmak. Onu cebime atmak istiyorum, ama onunla burada fazla zarar verebileceğini sanmıyorum. Aslında elimde tutmak istediğim şey, o sustalı bıçak ve üzerinde kan olup olmadığını kontrol etmek, ama onu göremiyorum. Onu odanın başka bir yerine saklamış olmalı. Belki de her zaman elinin altında tutuyordur.

Çantanın dibinde bulunan tek şey, nemli ama okunabilir durumda olan yeşil bir defter. Onu çıkarıyorum ve açmak üzereyim ki banyodan bir ses duyuyorum: "Casey?"

Elimden geldiğince çabuk sırt çantasını tekrar kapatıyorum ama defteri geri koymuyorum. Eleanor banyodan kafasını çıkarır çıkarmaz, hızla oturma odasına dönüp defteri kanepenin minderlerinin altına sıkıştırıyorum.

"Casey?" diye tekrar seslendi.

Kalbim göğsümde zıplarken, ona dönmek için hızla döndüm. "Evet?"

O da odaya girdi, narin vücuduna benim tişörtüm çok büyük geliyordu, kolları neredeyse bileklerine kadar iniyordu. "Yara bandın var mı?"

"Evet, tabii ki. Bir saniye."

İlk yaptığım şey, mutfak lavabosuna koşup ellerime bulaşan kanı yıkamak oldu. Eğer bunu görürse, sırt çantasını karıştırdığımı kesin olarak anlar. Ellerimi temizledikten sonra, lavabonun altından yara bandı ve antiseptik içeren ilk yardım çantasını aldım. Onu banyoya götürmeye çalıştım, ama Eleanor yoluma çıktı.

"Sorun yok. Sadece yara bandına
ihtiyacım var." "Ne için?"

"Kolumda bir kesik var."

"Görmek istiyorum. Çocuklara ilk yardım konusunda çok tecrübeliyim."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Kendim yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin. Ama ben buradayım, o yüzden sana yardım etmeme izin vermelisin."

Eleanor bana bakıyor, bunu düşünüp düşünmediğini anlayamıyorum. Ama sonra isteksizce tişörtünün kolunu sıyırıyor.

Sol dirseğinin arkasında, sırt çantasındaki kadar olmasa da, hala kanayan etkileyici bir sıyrık var. Bir ara düşüp sıyrılmış olmalı. Bandajdan daha fazlasına ihtiyaç var ve dezenfekte etmeme izin verdiği için mutluyum.

"Acı verici görünüyor," diyorum, ilk yardım çantasını
açarken. O sessizce başını sallıyor.

Yaraya ulaşabilmek için tişörtünün kolunu tamamen sıvadım ve o anda bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Kolunun üst kısmında koyu renkli bir çürük vardı. Ve bu çürük, birinin parmaklarının izi olduğu çok açıktı.

Onu üzmek istemediğim için tepki vermemeye çalışıyorum. Ama içimden öfkeyle kaynıyorum. Birinin bu kızı aç bırakması yeterince kötü. Sigara yanıkları korkunçtu. Şimdi de bu öfke dolu morluk. Eğer o benim öğrencim olsaydı, onu gördüğüm anda Çocuk Koruma Servisi'ni ararardım.

"Biliyorsun," diyorum, "eğer biri sana zarar veriyorsa, ona geri dönmek zorunda değilsin."

Eleanor bana sert bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Yüzündeki çok yorgun ifade beni üzüyor. "Ciddiyim. Hiç seçeneğin yokmuş gibi görünebilir, ama var. Söz veriyorum."

Bana cevap vermez. Bunun yerine, banyomun duvarına astığım bir tabloya bakmaktadır. Tabloda iki mavi kuş ve bir kuş kafesi vardır; bir kuş biraz daha büyüktür ve kafesten uçmak üzeredir, diğer kuş ise diğer kuşun kendisine katılmasını beklemektedir. Çok basit,

amatör bir resim, sanat galerisinde görebileceğiniz türden bir resim değil, ama her baktığımda mutlu oluyorum.

"Resmini beğendim," diyor. "Aslında,"

diyorum, "babam çizdi."

İlk öğretmenlik işime başladığımda bana verdi. *"Umarım bu resim yeni evinde beni hatırlatır*," dedi. *"Harika şeyler başarmak üzeresin."*

Yaranın üzerine iyot sürerken yüzünü buruşturuyor. “Onunla yakın mısın?”

"Öyleydi," diyorum. "Geçen yıl

vefat etti." "Üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

Bandajı açarken, kendime babamı düşünme izni veriyorum. Annem öldükten sonra, sadece ikimiz kaldık. Mükemmel bir insan değildi, ama elinden geleni yaptı. Onu çok özlüyorum, bu acı verici. Hala hayatta olsaydı, ben bu kadar yoldan çıkmazdım. Muhtemelen hala işim olurdu ve fırtına sırasında çatısı güvenilmez bir kulübede sıkışıp kalmazdım. Şimdi bile, ilk içgüdüm telefonu kaldırıp bu kız için ne yapmam gerektiğini ona sormak ve bir daha onun bilgece tavsiyelerini alamayacağımı bilmek acı veriyor.

"Babamı tanımıyorum," diyor Eleanor.

Bu, benimle paylaştığı ilk kişisel bilgi ve ben bunu seve seve kabul ediyorum, dikkatimi başka yöne çekecek bir şey olduğu için mutluyum. "Öyle mi?"

"Ben doğmadan önce annemi terk etti," diyor Eleanor rahat bir şekilde. "O korkunç bir insan."

"Onunla hiç tanışmadıysan, onun korkunç bir insan olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bebek kızını terk eden birinin korkunç bir insan olduğunu bilirim, değil mi?"

"Belki iyi bir nedeni vardı?"

"Hayır." Sesi birden nefretle doldu. "İyi bir nedeni yoktu. Bazı insanlar sadece çürümüş, anlıyor musun?"

Kolundaki morluklara bakınca, buna karşı çıkamıyorum. Bir çocuğa bunu yapan herkes *çürümüş* biridir. Kızını bu kadere terk eden adam da muhtemelen çürümüş biridir.

"Ama ben," diye devam etti, "kötü insanların her zaman hak ettiklerini bulduklarına inanıyorum."

Kolundaki bandajı sabitleyip, yaptığım işi incelemek için geri çekildim. İyi görünüyordu.

Eleanor bana dönüp baktı. "Sen de buna inanıyor musun,

Casey?" "Neye inanmak?"

Mavi gözleri beni delip geçiyor. "Kötü insanların hak ettiklerini bulduklarına inanıyor musun?"

Bana bakışından hoşlanmıyorum. Bu varsayımsal bir soru değildi. Kanlar içinde, elinde bıçak ve evimin yolunu gösteren bir harita ile benim mülküme gelmişti. Bir yanım, bu soruya vereceğim cevabın kaderimi belirleyeceğinden korkuyor.

"Her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inanıyorum," diyorum

sonunda. Gözlerini kırpmıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman," diyor, "çok aptalsın."

Bu sözlerle beni itip banyodan çıktı. Yatak odasına geri döndü ve kapıyı arkasında kapatarak beni dışarıda bıraktı.

Ama onun defteri hala bende.

32

ÖNCE

ELLA

ODAMA GIDERKEN KOKUYU FARK ETTIM.

Okuldan yeni gelmiştim ve annem bir saat içinde eve gelecekti. Bütün akşam beni burada yalnız bırakmayacaktı, ama bir saatten az bir sürede çok fazla zarar verebileceğimi düşünmüyordu. Bazen bir çöp torbası dolusu eşya doldurup, annemin geri alamayacağı bir yere atmayı başardım. Ama bu bile zor bir iş, hızlı çalışmam gerekiyor. Eskiden çöpü sırt çantamda gizlice okula götürüp atmaya çalışırdım, ama bir çocuk beni gördü ve herkese söyledi, artık bu riski almıyorum.

Bu gece çöp çıkarmayı planlamıyordum. Yapmam gereken ödevler var. Engebeli yatağımda çalışırken konsantre olmaya çalıştığımda her şey iki kat daha uzun sürüyor.

Ama koku yüzünden şimdi odaklanmak daha da zor.

Son birkaç haftadır bu kokuyu biraz fark etmeye başladım. Dürüst olacağım, bütün evim kötü kokuyor. Alt katta sigara kokusu daha baskın ama evimin her yerinde hoş olmayan bir koku var. Küf kokusu ve biraz ekşi bir koku. Bu yüzden okulda insanların benim koktuğumu düşündüklerini düşünerek paranoyaklaşıyorum, ama Anton şimdi bunu uydurduğunu ve benim güzel koktuğumu düşündüğünü söylüyor.

Her neyse, son birkaç haftadır fark etsem de, bugün daha da kötü. *Çok* daha kötü. Tuvalete giderken koridorda çok kötü kokuyor, ama odamda bile kokuyu alabiliyorum. Öksürmemek için ağzımdan nefes alacak kadar kötü.

Sonunda, ders çalışmayı bırakıp araştırmaya karar verdim.

Koku koridorda en güçlü ve banyoya girdiğimde daha zayıf, bu yüzden kokunun odamdan veya banyodan gelmediğini biliyorum. Koridorda bir sürü kağıt yığını var ama koku kaynağı olabilecek bir şey görmüyorum. Geriye tek bir yer kalıyor:

Annemin yatak odası.

Onun yatak odasına girmem kesinlikle yasak, ama kapıda kilit yok ve koku beni delirtiyor. Kapıyı açık bırakacağım ve annemin eve girdiğini duyarsam, hemen kaçacağım.

Sanki içeride biri saklanıyormuş gibi, olabildiğince yavaşça annemin yatak odasının kapısını aralıyorum.

Bu evdeki tüm odalar arasında annemin yatak odası en kötüsü. Yatağı yerde duran bir çift kişilik şilte ve yarısı kağıtlar ve kartonlarla kaplı. Kelimenin tam anlamıyla yatağını çöplerle paylaşıyor. Ayrıca kağıtlarla kaplı açık bir kart masası ve odanın etrafına dağılmış, giysiler ve daha fazla çöp ile dolu yarım düzine çamaşır sepeti var. Bu kadar iğrenç olmasaydı, çok üzücü olurdu.

Ayrıca, kötü koku kesinlikle bu odadan geliyor. Hiç şüphe yok.

En azından yatağının yerde duran bir yatak olması, kokunun yatağın altından gelmediğini gösteriyor.

Annemin eve gelmemesi için parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çaprazlayarak odaya gizlice giriyorum. Bu odada nasıl uyuduğunu bilmiyorum. Koku o kadar kötü ki, ağzımdan nefes almak zorundayım. Ve yine de kokuyu alabiliyorum. Bu korkunç, çürümüş bir koku. Burada bir ceset olabileceğini gerçekten düşünüyorum.

Aman Tanrım. Ya babam başından beri ölüyse ve cesedi *bu odanın bir yerinde* çürüyor ise?

Hayır, bu pek olası değil. Şimdiye kadar fark ederdim.

Çamaşır sepetini karıştırıyorum ama kokunun kaynağı olabilecek bir şey görmüyorum. Kokunun dolaptan geldiğini sanıyorum ama oraya girmemem gerektiği, aksi takdirde ölümle cezalandırılacağım söylendi. Ama şu anda koku beni öldürebilir gibi hissediyorum. Bu yüzden dolaba girmek zorundayım. Bu meşru müdafaa.

Dolabın kapısını açarken nefes almamaya çalışıyorum.

Evin geri kalanı gibi, annemin dolabı da giysilerle ağzına kadar dolu. Giysiler askılara asılmış, o kadar sıkı sıkıya dizilmiş ki, annemin içindekileri nasıl görebildiğini veya giyeceklerini nasıl seçtiğini bile bilmiyorum. Zaten çoğunlukla üniformasını giyiyor. Dolabın alt kısmında daha fazla giysi ve bir sürü ayakkabı var. Ve bir şey daha.

Ekim ayında annemin süpermarkette kabakların çok ucuz olduğunu övündüğünü hatırlıyorum. İki tane eve getirmiş ve onları birlikte oyacağımızı söylemişti. Benim pek ilgimi çekmemişti çünkü beş yaşında değildim ve annem de beni pek sevmediği için ilgisini kaybetmişti. Kabakları veya nereye gittiklerini hiç düşünmemiştim.

Ta ki şimdiye kadar.

Annem onları eve getireli en az beş ay oldu. Beş aydır iki kabak dolabının dibinde çürüyor. Onun *nesi* var? Kabakların dolabında *aylarca* çürümesine nasıl izin verirsin? Bunu fark etmemesi veya umursamaması nasıl mümkün olabilir? Çünkü koku o kadar kötü ki...

Ağzımı elimle kapatıyorum. Artık dayanamıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde banyoya koşuyorum ve tuvalete kusuyorum. Bu, hayatımda kokladığım en kötü kokulardan biriydi.

Ve şimdi bunu temizlemem gerekiyor. Çünkü temizlemezsem, annem kesinlikle temizlemeyecek ve durum daha da kötüleşecek.

Ayrıca, bunu çabuk yapmam gerekiyor. Annem dolabında dolaşmamı istemez. Yani, kabakların temizlenmesi gerektiğini fark edecek, ama bunu belirli bir şekilde yapma ihtiyacı hissedecek ve şu anda bunun için zamanı olmayacak, bu yüzden erteleyecek ve koku asla gitmeyecek. O bunu büyük bir *mesele* haline getirmeden önce bu kabakları hemen ortadan kaldırmalıyım. Onların yok olduğunu fark etmeyebilir, ama onları attığımı görürse kesinlikle çıldıracaktır.

Mide bulantısını bastırarak, çöp torbaları almak için aşağı kata indim. Mutfak lavabosunun altında bir kutu lastik eldiven buldum ve bir kez olsun, annemin ihtiyacınız olabilecek her şeyi bulundurmasından memnun oldum. Aslında yüzümü kapatacak bir maske olmasını çok isterdim, ama öyle bir şey göremedim. İki çöp torbası ve bir çift eldiven aldım ve annemin yatak odasına koştum.

Çürümüş kabakları ilk çöp torbasına dolduruyorum. Bu noktada neredeyse tamamen sıvı hale gelmişler, en azından katı bir şey kalmamış. Kusma refleksimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum

ama bu gerçekten zor. Kokusu o kadar dayanılmaz ki, burnumdan çıkmıyor. Neredeyse tadını alabiliyorum.

Turuncu ve siyah yapışkan maddeyi çöp torbalarına doldurduktan sonra, küfürler savurarak dolabın geri kalanını ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum. Annemin bazı kıyafetleri kesinlikle mahvolmuş, ama onları atmaya korkuyorum. En kötü hasar ise kabakların altında bulunan bir grup kağıda verilmiş. Çoğu ıslak ve kabak suyu ile yapış yapış, mürekkep bulanıklaşmış ya da okunaksız hale gelmiş.

Saatime bakıyorum. Annem en az yarım saat daha eve gelmeyecek.

Bu kağıtları atıyorum. Hepsi mahvolduğu için annemin bunları kullanması mümkün değil.

Çöp torbasına sığdırabildiğim kadar çok sayfa sıkıştırıyorum. Annem burada olsaydı, her bir sayfayı kontrol etmek isterdi ve bu saatler hatta günler sürerdi, ama hepsi mahvolmuş durumda. Bakmanın bir anlamı yok. Sonunda, kağıtların çoğunu attıktan sonra, bir manila zarf buluyorum. Zarfın dışı biraz ıslak, ama üzerinde siyah mürekkeple yazılmış kelimeyi hala okuyabiliyorum:

ELLA

Üzerinde benim adım yazılı bir zarf. Bunu daha önce hiç görmemiştim ve bu dolapta bulduğum, saklamaya değer gibi görünen ilk şey. Tabii ki, içinde ne olduğunu kontrol etmeden bunu bilemem.

Saatime tekrar bakıyorum. On beş dakika.

Zarfın klipsini yavaşça açıyorum, bulduğum gibi geri koymam gerektiğini biliyorum. İçinde birkaç kağıt var, kabak suyu nispeten çok etkilenmemiş gibi görünüyor. Belgelerin ne olduğunu bilmiyorum, ama en üsttekini tanıyorum.

Bu benim doğum belgem. Üzerinde babamın adı yazıyor.

33

ZAMANIN AKIP GITTIĞINI UNUTUYORUM.

Bütün bunları unutuyorum. Çünkü babamın kim olduğunu

biliyorum. Artık adını biliyorum. John Carter.

Sadece bu da değil, o da benim varlığımı biliyor olmalı. Birinin izni olmadan onu doğum belgesine yazamazsın, değil mi? En azından ben öyle düşünüyorum. Bir kızı olduğunu biliyor olmalı ve benim hayatıma karışmamayı seçmiş.

John Carter.

Carter...

Başım dönüyor ve zamanım olmadığını biliyorum, ama aklıma bir düşünce geliyor. Ve gerçeği öğrenene kadar başka hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum.

Doğum belgemi klasöre geri koyup dolabın arkasına sıkıştırıyorum. Çürümüş balkabağıyla dolu çöp torbasının iplerini sıkıca bağlayıp odama sürüklüyorum, kendi odama getirmek beni çok üzse de. Annemin odasında bırakırsam, onu asla atmayacaktır. Onu yanımda götürmeliyim.

Odamda güvende olduğumdan emin olduktan sonra, yatağıma oturup sırt çantamdan klasörümü çıkarırım. Sekizinci sınıftaki sınıf listesini bulana kadar klasörleri karıştırırım. Bu liste, sınıftaki tüm öğrencilerin yanı sıra ebeveynlerinin isimlerini, telefon numaralarını ve ev adreslerini içerir. Kendi adımın altında annem ve telefon numaramız yazıyor, ancak adresimiz yok

çünkü annem kimsenin nerede yaşadığımızı bilmesini istemiyordu. Ama ben kendi adımı aramıyorum.

Sınıf listesinde benim ismime yakın başka bir isim var. Brittany Carter. Aradığım kişi o.

Kalbim çarparken, titrek parmağımla Brittany'nin ebeveynlerinin isimlerinin yazıldığı yere doğru ilerliyorum. Ve tam da hatırladığım gibi:

Vanessa ve John Carter.

John Carter, Brittany'nin babası.

Ve görünüşe göre, benim de babam.

Bu korkunç bir şekilde mantıklı geliyor. Sonuçta, Brittany ve ben birbirimize benzemiyor olabiliriz, ama ikimizin de annemden miras almadığım aynı parlak mavi gözleri var. Ve dördüncü sınıfta, Brittany'nin evinde büyük bir doğum günü partisi verdiğini ve beni hariç tüm sınıfı davet ettiğini hatırlıyorum. O zamanlar bunu kişisel olarak algılamıştım, ama babasının gayri meşru çocuğuysam, ebeveynlerinin beni davet etmesini istememeleri mantıklı geliyor.

"Ella?"

Oh oh, annem eve geldi. Kalbim çarparken, defterimi kapatıyorum. Anneme öğrendiklerimi söylemek istiyorum, ama aynı zamanda, onun belgelerini karıştırdığımı itiraf edersem, çok kızacaktır. Ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum. Ağzımı kapalı tutup kendi araştırmamı yapmam daha iyi.

"Ella!"

Annemin sesi bu sefer daha yüksek, merdivenlerden geliyor. Ve şimdi nedense kızgın gibi geliyor. Hızla, odasından nasıl çıktığımı kafamda gözden geçiriyorum. Çok acelem vardı ve tek düşünebildiğim çöp torbasını yanımda götürmem gerektiğiydi. Ama suçlayıcı bir şey bırakmış olabilir miyim?

Çöp torbasını saklamayı düşünüyorum ama bir şey yapma fırsatım olmadan annem odama dalıyor. Gözleri parlıyor ve ruju hafifçe bulaşmış.

"Ella," diye homurdanıyor. "Benim yatak odamda mıydın?"

Korkudan inkar bile edemeden, sessizce başımı salladım. "Sadece bir saniye..."

Nasıl yaptığı bilmiyorum ama gözleri anında çantaya odaklanır. Kalbim sıkışır. Onu geri alıp odasında saklamak istemiyor, değil mi?

"O ne?" diye soruyor. "O... o çürümüş,

anne..."

Odamı geçip, "çok yerin var" diye bana söylediği için burada saklayacağını söylediği giysilerin ve kağıt yığınlarının arasından geçiyor. Ben nefesimi tutarken, o çöp torbasını alıyor, kısmen korkmuş olduğum ve kendimi hareket ettiremediğim için, kısmen de ne kadar kötü koktuğunu bildiğim için.

"Bunu benim odamdan mı aldın?" diye bağırır bana çöp torbasını

sallarken. Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Sadece çöp, anne."

Annem çöp torbasının ipini açar. Kokuna alışmış olmalı, ama torbayı açtığında o bile irkilir. Yine de tiksinti ile tepki vermez. Sadece kızgın görünür.

"Odama girip bunu almaya hakkın yoktu," diye homurdanıyor.

"Ben... özür dilerim."

Dudakları aşağı doğru kıvrılır, ama bulaşmış rujundan dolayı, sanki hala gülümsüyor gibi görünür. Alt dudağımı ısırırım, onu atmama izin verecek mi diye beklerim.

Lütfen, lütfen atmama izin ver. Lütfen. Artık onu evimde istemiyorum.

Sonra akıl almaz bir şey yapar:

Çöp torbasını ters çevirir ve içindekileri yerlere döker.

Her yere yayılır. Sıçrar. Giysilerime, kağıt yığınlarına çamur bulaşır... Döşeme tahtalarına sızar. Tekrar kusmamak için tüm irademi kullanırım. Midemin boş olması yardımcı olur.

"O kadar çok mu istiyorsun?" diyor. "Peki, sende kalsın."

Odamdan fırlayarak çıkar ve kapıyı arkasına çarpar. Artık odam da koridora yayılmış olan aynı iğrenç kokuya sahip. Daha önce de odaklanamayacak kadar kötüydü, şimdi ise hepsini atmayı başarsam bile bu kokudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu çürümüş evde, bu korkunç kokuyla yaşamak zorunda kalacağım.

Brittany Carter'ın odasında çürümüş bir balkabağı yok. Babası üniversitede profesör ve eminim ki akvaryum, küf veya eski faturaların yığıldığı güzel bir odası vardır. Ona istediği her şeyi veren sevgi dolu bir annesi ve babası var. Oh, ve o bir Disney prensesi gibi güzel.

Bu adil değil. John Carter benim de babam. Onun her şeye sahip olması ve benim böyle yaşamak zorunda kalmam doğru değil, sırf babası

evli olduğu için benim böyle yaşamam doğru değil.

Ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetliyim.

34

ŞİMDİ

CASEY

ELEANOR'UN UYUDUĞUNDAN EMIN OLANA KADAR BEKLEYIP DEFTERE BAKACAĞIM.

Dün gece kabuslar gördüğüm için hala yorgun olsam da, uyanık kalmak zor değil. Öncelikle, buradan aceleyle çıkmam gerekirse diye giysilerimi çıkarmadım. Gerçekten uyumak isteseydim, bu zor olurdu. Düşüncelerimin hızını durduramıyorum. Garip bir kızı evime davet ettim, ona yardım etmeye çalıştım, ama şimdi yardıma ihtiyacı olan benim.

Eleanor'un burada olması, öğretmenlik işimden kovulduğum günü hatırlatıyor. Buraya geldiğimden beri bunu düşünmemeye çalışıyorum, ama pütürlü kanepemde uyanık yatarken, acı hatıralarımı geri getiren bir şey var.

Her şey Karisa Harrel ile başladı. O hiçbirini hak etmemişti. O küçük kızı okul binasından dışarı çıkardım ve sonra bir baktım ki...

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ ellerimde ağır beyzbol sopasının ağırlığını hissedebiliyorum. Her yerde camların kırılma sesini duyuyorum. Çığlıkları.

O günü asla unutmayacağım. İmkanı yok.

Bir saat boyunca pütürlü kanepede yatıp kendi düşüncelerime daldıktan sonra, kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Eleanor'un uykuya daldığından emin değilim. Bildiğim kadarıyla, o da benim kanepede uyanık yatmam gibi

ama odası sessiz ve kapıya sessizce yaklaştığımda, derin nefes alıp verişini duyabildiğimi hayal ediyorum.

Kanepeye geri dönüp minderlerin altından yeşil defteri çıkardım. Mumların ışığı nispeten loştu, ama şömine baktığım şeyi görebilmem için yeterli ışığı sağlıyordu. Kapak, parmaklarımın bıraktığı kırmızı lekeler dışında, Noel ağacının rengiyle aynıydı.

İlk olarak kapağında yazılı bir isim veya adres arıyorum. O yaştaki çocuklar böyle yapmaz mı? Eşyalarına isim yazarlar?

Ama hiçbir şey yok.

Defteri ilk sayfadan açmak üzereyken, kapalı yatak odası kapısının arkasından bir hışırtı sesi geliyor. Defteri hızla minderlerin altına geri itiyorum, tam da yatak odası kapısı açılmak üzereyken.

"Casey?"

Eleanor kapıda durmuş, gözlerini ovuşturuyor. Büyük beden gömleğinin üzerine benim süveterimi giymiş ve ona verdiğim yeni pantolonu giyiyor, o da ona büyük geliyor. Odada tişörtle durmak için çok soğuk olduğu için onu suçlamıyorum.

"Selam." Ona gülümserim, suçlu görünmemeye çalışarak. "Ne oldu?"

"Ben... uyuyamıyorum."

Onu on iki ya da on üç yaşında olarak tahmin etsem de, bu sözlerinde çok çocuksu bir yan var. Sonuçta, sadece çocuklar uyumak için bir yetişkinden yardım isterler. Yetişkinler ise yatakta uzanıp uykusuzlukla mücadele ederler ve karanlık düşüncelerini tek başlarına uzaklaştırmaya çalışırlar. Onun eşyalarını karıştırdıktan sonra benden yardım isteyecek kadar bana güvendiği için içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor.

Kanepeden kalkıyorum. "Ne oldu? Çok mu soğuk?"

Omuzlarını silkiyor.

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Hava oldukça soğuk, ama dondurucu soğuk olamaz, yoksa yağmur kar yağardı. Bir rüzgâr esintisi pencere çerçevesini sarsıyor ve onu uyanık tutan şeyin rüzgârın sesi olup olmadığını merak ediyorum. Ya da belki de sadece, ıssız bir yerde, tanıdık olmayan bir kulübede, tanıdık olmayan bir yatakta yatıyor olmasıdır.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyorum. "Başka bir battaniye?"

Kafasını sallar. "Üzerimde beş tane battaniye var. Bir tane daha olursa, beni ezip geçer!"

"Biraz süt?"

"O da uyumama nasıl yardımcı olacak?"

Hiçbir fikrim yok. Gündüzleri çocukları sakinleştirmek konusunda bolca tecrübem var, ama gece yarısı hiç yok. Kendi çocuğum yok ve asla da olmayacak, ama uyuyamayan insanlara sıcak süt ikram etmek gerekmez mi? Ama onu ısıtacak bir şeyim yok.

"Sadece...?" Dudaklarını ısırıyor. "Benimle oturur musun?"

İsteği kalbimi sızlattı. Neredeyse büyük bir çocuk olmakla birlikte bazen hala küçük bir çocuk gibi hissettiğim o hassas ara yaşları hatırladım. "Tabii. Elbette."

Eleanor yatağa geri tırmanır ve beş battaniyenin altına girer. Oda kesinlikle biraz soğuktur ve ben sweatshirt'ümle titriyorum, ama kalkıp daha sıcak bir şey giyersem, benim kalmam konusunda fikrini değiştireceğinden korkuyorum. Bu yüzden, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken olsa da, yatağının kenarına oturuyorum.

Yorganı çenesine kadar çekiyor. Odadaki birkaç mumun loş ışığında yüzü çok küçük görünüyor. Burnundaki çilleri hala görebiliyorum.

"Casey?" diyor.

"Evet?"

"Bana bir hikaye anlatır mısın?"

Kariyerim boyunca sınıfıma birçok hikaye okudum. Kendimi övmek istemem ama bu konuda oldukça iyiyimdir. "Tabii. Sana okuyabileceğim bir sürü kitabım var."

"Hayır," diyor inatla. "Senin bir hikaye uydurmanı istiyorum."

Cidden mi? Hikaye mi *uydurmam* gerekiyor? Bu daha zor olacak. Kendimi yaratıcı bir tip olarak görmüyorum. Uydurduğum her şey muhtemelen yıllar boyunca okuduğum hikayelerin bir karışımı olacak.

"Tabii," diyorum.

Ve şimdi bana bakıyor, ona yatmadan önce bir hikaye anlatmamı bekliyor. Harika.

"Tamam o zaman..." Boğazımı temizliyorum. "Ee, bir zamanlar, uzak bir krallıkta, adı..."

"Hayır." Eleanor burnunu kırıştırır. "Prenses hikayeleri istemiyorum." "İstemiyor musun?"

"Ben beş yaşında değilim, biliyorsun."

"Üzgünüm," diyorum. "Sana ne tür bir hikaye anlatmamı istersin?" Bir dakika düşünüyor. "Korkunç bir hikaye."

"Bunun uyumanıza yardımcı olacağını sanmıyorum." "Evet, olacak," diye ısrar eder.

"Korkunç hikayeleri severim."

Peki o zaman. Beynimi zorlayarak, geçmişte duyduğum tüm korkunç hikayeleri hatırlamaya çalışıyorum. Elimden geleni yapacağım.

"Bir zamanlar," diye başlıyorum.

"Korkunç hikayeler 'bir zamanlar' ile başlamaz," diye sözümü keser.

"Bu hikaye öyle başlıyor." Kolumdaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Tamam, bir zamanlar, bir kız ve erkek arkadaşı birlikte arabayla yolculuk ediyorlardı. Ne yazık ki, araba bozulur ve erkek arkadaşı yolun kenarına çekmek zorunda kalır. Kız arkadaşına en yakın servis istasyonuna yürüyeceğini ve onun arabada kalması gerektiğini söyler." Duraklıyorum, dikkatini verdiğinden emin olmak için. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, ama ne yazık ki bu hikaye onu sıkmıyor gibi görünüyor. "Neyse, kız arabada beklerken, sanki biri arabaya girmeye çalışıyormuş gibi, arabanın üstünden bir kazıma sesi duyuyor. Bu ses onu çok korkutuyor, o da sürücü koltuğuna geçip arabayı sürerek uzaklaşıyor."

"Bekle," diyor Eleanor. "Araba bozulmuştu sanıyordum?"

"Sanırım tekrar çalışmaya başladı," diye durakladıktan sonra söylüyorum. "Belki motor aşırı ısınmıştı ve biraz soğuması gerekiyordu."

"Arabalar hakkında pek bir şey bilmiyormuşsun gibi geliyor."

Arabalar hakkında çok şey biliyorum. Babam on yedi yaşımdayken bana yağ değiştirmeyi öğretti ve gözüm kapalıyken patlak lastiği değiştirebilirim. Ama o yaştaki çocuklar hakkında da yeterince bilgim var, kendimi savunmanın anlamsız olduğunu biliyorum.

"Neyse." Ona bir bakış atıyorum. "O, gıcırtı sesinden kurtulmak için bu arabayı sürüyor ve o sırada arkasında bir kamyon olduğunu fark ediyor. Kamyon, ona çok yakın takip ediyor ve sürekli farlarını yakıp söndürüyor ve onu korkutuyor. Eve gitmek için olabildiğince hızlı sürüyor, ama eve vardığında kamyon hemen arkasında. Arabadan iniyor ve kamyon şoförü de iniyor ve ona ateş ediyor. Ama kurşun ona isabet etmiyor, onun yerine arkasında duran başka bir adam yere düşüyor ve ölüyor." Bir ara veriyorum. "Görünüşe göre, arabasının arkasında kanca eli olan bir adam vardı ve onu kanca ile dövmek istiyordu, ama her denediğinde kamyon şoförü uzun farlarını yakıyordu."

"Erkek arkadaşına ne oldu?"

"Şey." Hızlıca düşünüyorum. "Kız, arabasının bozulduğu yere geri döndüğünde, erkek arkadaşının öldürüldüğünü ve bir ağaca asıldığını gördü ve kazıma sesi, onun spor ayakkabılarının kızın arabasının üstüne sürtünmesinden geliyordu. Ayrıca," diye ekliyorum, "o kravat takıyordu ve kız onu çıkardığında, kafası düştü."

"*Kafası* düştü mü?"

"Evet, kravat kafasını yerinde tutan tek şeydi."

Eleanor düşünceli bir şekilde bana bakar. "Bu korkunç bir hikaye, Casey." Kahkaha atarım. "Ne? Bence oldukça iyiydi!"

"Hayır, sadece bir sürü kamp ateşi hikayesini bir araya getirdin ve hiç mantıklı bile değildi."

Haksız olduğunu söyleyemem. "Peki, daha iyi bir korku hikayesi anlatabilir misin?" "Kesinlikle."

"O zaman, lütfen anlat."

Eleanor düşüncelere dalmış, dudaklarını yalar. Bu kızın ne tür bir hikaye anlatacağını merak ediyorum. Öğrencilerimin ders için yazdıkları hikayeler, hayatlarında neler olup bittiğini anlamak için her zaman harika bir pencere oluşturur. Çocuklar bildiklerini yazarlar.

"Karanlık ve fırtınalı bir geceydi," diye başlar. "Cassie adında yaşlı bir kadın ormandaki kulübesindeyken dışarıdan bir ses duydu..."

Yaşlı kadın mı? Tamam, neyse. Bu hikayenin nereye varacağını merakla dinlemek için öne eğildim. "Tamam, iyi bir başlangıç."

"Meğer," diye devam ediyor, "alet kulübesinde saklanan bir kız varmış."

"Öyle mi?"

Eleanor bana yine o sert bakışlarından birini attı. "Lütfen her iki saniyede bir sözümü kesmeyi bırakır mısın? Hikayeyi anlatmaya *çalışıyorum*."

"Tamam, özür dilerim," derim, savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırarak, üçüncü sınıf öğrencilerimi ne kadar özlediğimi düşünürüm.

"*Neyse*," diye devam eder. "Cassie kızın oraya nasıl geldiğini bilmiyordu, ama büyük bir fırtına olduğu için kızı evine davet etti." Dramatik bir şekilde duraksar. "Kız eve girince, Cassie ona iyi davranmaya çalıştı. Cassie ona akşam yemeği ve kurabiye verdi, bunlar bir adamdan aldığı hediyelerdi, ama Cassie nedense onunla çıkmak istemiyordu."

Ouch. Bu hikayenin tamamının benim kişisel hayatıma açık bir gönderme olduğunu düşünmeye başlıyorum. Lee ile bir ilişki başlatmak istememem

başlatmak istememem gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Bu hikaye çok yargılayıcı görünüyor.

"Cassie ona karşı nazik davranmaya çalıştı," diyor Eleanor. "Kıza sonsuzluk yemini adında bir şey yaptı ve onu asla ihanet etmeyeceğini söyledi. Ama Cassie aynı zamanda çok meraklıydı. Kıza sürekli sorular soruyordu ve kız bundan hoşlanmıyordu." Bir ara veriyor. "Sonra, kızın dikkatini dağıttığını düşündüğünde, onun sırt çantasını karıştırdı."

Hay aksi.

"Ondan sonra," diye devam ediyor, "kız Cassie'ye güvenemedi. Sonsuzluk sözü, Cassie'nin kızı kendisine güvenmesi için uydurduğu bir yalandı. Fırtına biter bitmez, Cassie diğer insanlara kızın kendisinde kaldığını söylemeyi planlıyordu. Ona ihanet etmeyi planlıyordu."

Ağzım birdenbire kurudu. "Bu... bu doğru değil..."

Gözlerini bana dikti. "*Senin hikayeni* bu kadar kesintiye uğrattım mı? hikayeni bu kadar çok böldüm mü?"

Aslında, evet. Birçok kez. Ama bunu belirtmenin bir faydası olmazdı.

"Cassie kıza kendi yatağını verdi," diyor, "ve sonra . Ama uyandığında, kız onun üzerinde duruyordu." Odadaki bir mum titreyerek Eleanor'un yüzüne ürkütücü bir ışık saçıyor. "Kız, Cassie'nin kimseye ondan bahsetmesini istemiyordu, bu yüzden onun kollarını ve bacaklarını kesip, sönmeye başlayan ateşi beslemek için kullandı."

Boğulacakmışım gibi hissediyorum. Bu, *şimdiye kadar duyduğum* en kötü yatmadan önce anlatılan hikaye.

"Ama kollar ve bacaklar ateşi çok güçlü hale getirdi," diyor, "ve ateş şömineden dışarı sıçradı. Kız kaçmaya çalıştı, ama Cassie kaçamadı, çünkü kanlar içinde kanepede sıkışıp kalmıştı. Böylece güneş doğarken kendi kulübesinde yanarak öldü." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Ve tabii ki, onunla kalan kızdan kimseye bahsedemedi, bu yüzden sanırım sözünü tuttu."

Çenem yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Sanki yanarak ölmekten zaten korkmuyormuşum gibi.

En azından hikaye benim dizanteri yüzünden ölmemle bitmedi.

"Hikayeyi beğendin mi?" diye soruyor Eleanor.

Ona sadece bakabiliyorum. *Bu* kadına çok dikkat etmeliyim.

"Bu hikayenin iyi yanı," diye sabırla açıklıyor, "hikayede olanların burada, şu anda olanlara benzemesi. Ve

bu, *sana* da aynı şeylerin olabileceği endişesini yaşatıyor. Anlıyor musun?"

Oh, anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum.

Yüksek sesle esniyor. "Şu anda yorgun hissediyorum. Sanırım tekrar uyumaya çalışacağım."

Eleanor, battaniyeyi başını neredeyse tamamen örtecek şekilde çekiyor. Başından beri gerçekten uyku sorunu mu vardı yoksa sadece, onunla kaldığımı birine söylersem başıma gelecekler hakkında anlattığı korku hikayesini duymamı mı istediğini merak etmeden edemiyorum.

Bu hikaye, bu gece uykuya dalmamı kolaylaştırmayacak, bunu söylemek yeterli.

35

ÖNCE

ELLA

BILMIYORUM ELLA. BANA DELICE GELIYOR.

Anton ve ben kayalarla ilgili projemizi bitirdik, ama hala birlikte takılıyoruz. Bu onun fikriydi. Okuldan sonra boş olup olmadığımı sormaya başladı ve sonra ikimizin evinin ortasında bulunan küçük bir oyun parkına yürüyerek gidiyorduk. Okula gitmek için henüz çok küçük olan birkaç çocuk dışında genellikle oldukça boştu.

Şu anda yan yana salıncaklarda oturuyoruz, ben Anton'a keşfettiğim şeyi anlatırken o da tahta parçalarını tekmeliyor. Brittany ile benim babamızın aynı olduğunu ona açıklarken salıncağın lastik koltuğu uyluklarıma batıyor.

"Neden delice olsun ki?" diyorum. "Bu çok mantıklı."

Anton salıncakta ileri geri sallanıyor, yeşil saçlarını karıştırıyor. Artık hiç sigara kokmuyor, bu da gerçekten bıraktığı anlamına geliyor. Acaba zor mu oldu diye merak ediyorum. "Bence o senin baban olsaydı, bunu bilmez miydin?"

"Eğer istemeseydi, bilmezdim. Belki anneme nafaka ödüyordur."

Spor ayakkabısının topuğuyla yere vurur. "Bilmiyorum..." "Ne bilmeyecek ki? Her şey açıkça ortada. John Carter benim babam. Brittany benim üvey kardeşim." "Bunun pek olası olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Brittany'nin üvey kardeşi olmak için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Anton burun kıvırır. "Brittany Carter tam bir kendini beğenmiş sürtük. O en kötüsü. Neden onun üvey kardeşi olmak *isteyesin* ki?"

"Okuldaki en güzel kız o."

"Olmaz." Salıncakla geriye doğru çekilirken spor ayakkabılarını toprağa gömer. "Brittany ortalama bir kız. Sadece okulun en güzel kızı olduğunu *düşünüyor*."

"Ondan daha güzel kim var?"

Anton, soruma cevap vermeden uzun süre bana bakar. Kimseyi düşünemediğini biliyorum. Sonunda, "Bak, sadece Brittany berbat diyorum. Senden daha iyiymiş gibi davranma." der.

"Her halükarda, o benim üvey kardeşim olabilir." "Hala bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum."

"İkimizin de mavi gözleri var," diyorum. "Ve annemin kahverengi gözleri var, yani bu gözler bir yerden gelmiş olmalı."

"Bu saçmalık. Benim anne babamın gözleri kahverengi, küçük kardeşimin gözleri ise mavi."

Sallanırken durdum. "Gerçekten mi? O evlatlık mı?" "Keşke öyle olsaydı. Ama hayır."

Ben genetik üzerine düşünürken, bebek arabası olan bir kadın kaydırağın üzerinden bize kötü bir bakış attı. Burada takılırken, kimseye zarar vermememize rağmen, bu genellikle en az bir kez olur. Sanırım sorunlu tipler gibi görünüyoruz. "Siz çocuklar bu oyun parkında oynamak için çok büyüksünüz!" diye bağırdı bize.

Anton ona orta parmağını gösterir, bu beni güldürür. Bana sırıtarak bakar. "Her neyse," der, "diyelim ki bu pislik senin baban. Ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ne olmasını istersin? Brittany'nin ailesiyle takılmak mı istersin mesela?"

Başparmağımı ısırıyorum. "Bilmiyorum. Belki? En azından annemden daha iyi olur."

"Bana korkunç geliyor. Öyle insanlar ne yapar ki? Muhtemelen oturup sevdikleri kitapları tartışırlar."

"Ve belgesel izlerler," diye ekledim.

"Başka dillerde."

"*Altyazılı*."

İkimiz de gülüyoruz, ama aslında Brittany'nin evinde olmak muhtemelen çok güzel olurdu. Bu noktada, çürümüş yiyeceklerle dolu olmayan bir buzdolabı bile yeter.

Ama John Carter gerçekten babamsa, bunu biliyor olmalı. Anneme benimle hiçbir ilgisi olmak istemediğini söylemiş olmalı. Onu bir şekilde iyi bir çocuk olduğuma ikna edersem, belki fikrini değiştirebilirim.

Denemeliyim.

"Eğer Brittany'nin üvey kardeşi olursan," diyor, "bana söz ver, onun gibi kibirli ve kötü biri olmayacağına."

Brittany'nin kibirli ya da kötü olduğunu düşünmüyorum, ama o bir cevap bekliyor, ben de "Söz veriyorum" diyorum.

"Oh hey, şimdi hatırladım." Yıpranmış kot pantolonunun cebini karıştırıyor. "Sana bir şey aldım."

"Bana hediye mi aldın?" Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"*Hayır*." Sesi savunmacı. "Yani, sadece... gördüm ve seni düşündüm, o yüzden aldım. Senin için."

Bu tam anlamıyla bir hediyenin tanımı. Ama tamam, eğer buna hediye demek istemiyorsa, ben de bunu büyütmeyeceğim. Umarım her ne ise, onu çalmamıştır.

Ama sonra Anton cebinden gümüş bir zincir çıkarır ve o kadar güzeldir ki, bunu büyütmemek zor olur. "Aman Tanrım!" diye bağırırım.

"Beğendin mi?" diye sordu. Sıradan bir şekilde konuşmaya çalışıyordu, ama yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

"Bayıldım."

Elimdeki en güzel şey olan bu narin zinciri alıyorum ve artık onu çalmış olup olmadığını umursamıyorum bile. Anton takmama yardım ediyor, ama annem mücevherleri onaylamadığı için onu gömleğimin altına saklamam gerektiğini biliyorum.

Sonra Anton eve gitmesi gerektiğini söyler, ben de öyle. Önce kendi salıncaktan iner, sonra bana da inmem için elini uzatır. Bunu her zaman yapması beni şaşırtır, çünkü Anton'un böyle bir beyefendi olacağını ya da sebepsiz yere bana hediye alacağını düşünmezdim. Aslında beni birçok yönden şaşırttı.

Anton elimi sıkıp bırakmadan önce, "Yarın aynı saatte?" diye soruyor.

"Tabii."

Bana tekrar gülümser. Komik olan, Anton'u tanımadan önce onun gülümsediğini hiç görmemiştim, ama şimdi her zaman görüyorum

görüyorum ve bunu gerçekten çok seviyorum. Gözleri kırışıyor ve tüm dişleri görünüyor, muhtemelen kavgada kırılmış olan sağdaki dişi bile. Brittany'nin ailesinin bir parçası olduğumda, onunla arkadaşlığımız devam eder umarım.

36

GÖZLERIMI BRITTANY'DEN AYIRAMIYORUM.

Onu her zaman hayranlıkla izlemişimdir. Kıskanmışımdır. Yani, kim kıskanmaz ki? O çok güzel, çok şık giyinir, notları mükemmeldir ve sınıfımızın en popüler kızıdır. Ortaokuldaki tüm kızlar Brittany Carter olmak ister.

Ve o benim kardeşim.

Bugün, yanımda öğle yemeği getirdiğim ve param olmadığı halde, kafeteryada sıcak öğle yemeği için Brittany ve arkadaşı Meredith'in arkasına sıraya girdim. Ama Brittany ve ben hiçbir derste yan yana oturmadığımız için, ona yakın olabileceğim tek fırsat bu. Denemeliyim.

Brittany'nin saçları, gördüğüm en parlak, en gür siyah saçlar. Aslında, yakından bakınca, daha çok koyu kahverengi gibi. Saç çizgisinde küçük bir sivilce var, ama onun dışında cildi gerçekten çok temiz. Sınıftaki diğer birçok çocuk gibi yağlı bir cilde sahip değil. Acaba özel bir cilt bakımı rutini mi var? Bana söyler mi acaba?

Ve çok berrak mavi gözleri var. Benimkilerle aynı.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, arkasında durduğumu fark ediyor. Kalbim hızlanıyor. "Merhaba," diyorum.

Cevap vermeli mi diye karar vermeye çalışır gibi bir an duraksıyor. "Selam," diyor sonunda.

Ağzımı açıp, harika Brittany Carter'a söyleyecek ilginç bir şey bulmaya çalışıyorum, ama ben bir şey söyleyemeden, o Meredith'e dönüyor.

Meredith'in kulağına bir şey fısıldadı, Meredith de ona bir şey fısıldadı ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Acaba benim hakkımda mı konuşuyorlar diye merak ettim.

Sıranın önüne geldiğimizde, sıcak öğle yemeği almadan önce kasada ödeme yapıyoruz. Brittany ve Meredith paralarını Glenda'ya, yemekhane görevlisine veriyorlar. Sonra Glenda bana bakıyor.

"Uh..." Cebimde hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen ceplerimi kontrol ediyorum. "Üzgünüm, sanırım dolabımda unutmuşum."

Brittany ve Meredith tüm bu konuşmayı izliyorlar. Birbirlerine bakıp yine kıkırdamaya başlıyorlar. Yüzüm kızarıyor ve sıradan çıkıyorum. Neden böyle bir şey yaptığımı bile bilmiyorum. Sırada beklerken cebimde para belireceğini düşünmüştüm sanki. Şimdi Brittany benim eskisinden daha da ezik olduğumu düşünüyor.

En azından öğle yemeğim var, aç kalmayacağım.

Kafeteryanın masalarına doğru ağır adımlarla yürürken, Anton'u görüyorum. O, kendisi kadar başını belaya sokan arkadaşlarının yanında değil, tek başına oturuyor. Bana eliyle gelmemi işaret ediyor, son zamanlarda bunu sık sık yapıyor. Masasına gidip karşısına oturuyorum, yüzüm hala utançtan yanıyor.

Anton, fıstık ezmeli ve reçelli sandviç gibi görünen bir şeyden bir ısırık aldı. "Brittany ve aptal ailesini düşünmeyi bırakmalısın," dedi, aklımdan geçenleri okuyarak. Son zamanlarda bu konuda çok başarılı.

Bu konuyu anlattığım tek kişi o ve keşke bana daha fazla destek olsaydı. Ama en azından bu konuyu konuşabileceğim birinin olması güzel.

"O benim de ailem," diyorum.

O başını sallar. "Onu unut. O buna değmez."

Kahverengi kağıt torbamı karıştırıp öğle yemeği için hazırladığım üç dilim ekmeği çıkarırım. Ama onları çıkarır çıkarmaz, kahverengimsi yeşil rengi fark ederim. Küf.

Kahretsin. Gerçekten kontrol ettiğimi sanıyordum. Enerji barları getirmeliydim, ama bulduğum ilk üç kutu son kullanma tarihi geçmişti ve son kullanma tarihi geçmiş enerji barları dişlerimi acıtıyor.

Ekmeği itiyorum, midem öfkeyle guruldıyor. Açlıktan kıvranırken öğleden sonraki derslerime nasıl konsantre olabileceğimi bilmiyorum. Vücudum yakında kendini yemeye başlayacakmış gibi hissediyorum.

"Hey." Anton kendi kahverengi kağıt torbasından elini uzatıp şeffaf plastiğe sarılmış bir kareyi çıkarır. "İstersen fazladan bir sandviçim var. Fıstık ezmesi ve reçel."

Evet, *tabii ki* istiyorum. Hem de çok. Onun elinden kapıp tek lokmada ağzıma tıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama aynı zamanda sadaka isteyen biri gibi görünmek de istemiyorum.

Anton yüzümdeki ifadeyi fark eder ve sandviçi önüme itekler. "Önemli değil." Omuz silker. "Sadece bir sandviç."

Ve o bunun önemli bir şey olmadığını söylediğinde, birdenbire önemli bir şey olmaktan çıkıyor. Dediği gibi, sadece bir sandviç. Onu alıp yemeye başlıyorum, çiğnemek için kendime dikkat ediyorum.

"Hey, Ella," diyor. "Okuldan sonra sinemaya gitmek ister misin?"

Ona surat yapıyorum. "Sinemaya gizlice girmek istemiyorum."

Herkes Anton ve arkadaşlarının sürekli sinemaya gizlice girdiğini bilir. Onların bununla övündüklerini duydum. Ama ben böyle bir şey yaparken yakalanmak istemiyorum. Babamın benim bir suçlu olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Gizlice girmemize gerek yok," diyor. "Bilet alabiliriz."

Bilet mi alalım? Okul öğle yemeğini bile karşılayamıyorum. "Sinema bileti alacak param yok."

"Biletleri ben öderim. Param var."

"Ama sana geri ödeyemem."

"Gerek yok."

Sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. Anton bana öğle yemeğinin bir kısmını verdi bile, ona bir de sinema bileti borcu girmek istemiyorum. "Sinemaya gitmek pek istemiyorum."

Anton hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama beni zorlamıyor. Anlamıyor. Babasından nefret etse de, en azından babasının kim olduğunu biliyor. En azından babası Anton'un oğlu olduğunu kabul etmeye hazır. Benim durumumu bilmiyor. Kimse bilmiyor.

37

ŞİMDİ

CASEY

UYUMAK IÇIN HIÇBIR ŞANS YOK. EN UFAK BIR IHTIMAL BILE OLSA

Eleanor'un uyanıp kollarımı ve bacaklarımı ateşe atması ihtimali varken uyumak imkansız.

Yastıkların altına sakladığım yeşil defteri düşünmeden edemiyorum. Onu görmek için can atıyorum, ama yakalanıp onun güvenini kaybetme riskini de göze alamam, özellikle de çantasını karıştırdığımı zaten bildiği için. Eleanor, çok fazla soru sorduğum için bana kızgın. Çantasını karıştırdığımı biliyor, ama defterini aldığımı fark etti mi emin değilim. Fark etseydi, bundan bahsederdi, değil mi? Beni sayfalarını karıştırırken yakalarsa nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

Ama bakmam lazım. İçinde önemli bir şey olduğunu hissediyorum. Yani, yanında sadece kıyafetleri ve bu defter var.

Bir saat geçtikten sonra cesaretimi toplayıp yastığın altından defteri çıkardım. Üzerinde kırmızı lekeler olan sade yeşil kapak bana bakıyordu. Defteri açmak istedim, ama Eleanor'un zihnine bir pencere açmıştım ve gördüklerim hoşuma gitmemişti. Ve bunlar benimle paylaşmayı seçtiği şeylerdi. Özel defterine ne yazardı acaba?

Derin bir nefes alıp kapağı açtım.

Şöminenin verdiği ışıkla çok fazla şey görmek zor, ama ilk birkaç sayfa matematik dersinden kalma notlar gibi görünüyor.

çok heyecan verici bir şey yok, *x'i* çözmeye çalıştığı bazı denklemler dışında. Eleanor, buradaki çalışmalarına bakılırsa matematikte iyi görünüyor.

Ama sayfaları çevirdikçe, bu defteri sanatsal ifadesini yansıtmak için kullanmaya başladığı anlaşılıyor. Sayfalar kırmızı, mavi ve siyah mürekkeple çizilmiş çizimlerle dolu. Ve hepsi de korkunç.

Üstelik hepsinde aynı şey var. Omuz uzunluğunda saçları, sağlam bir vücudu ve kare çenesi olan bir kadın. Ve her çizimde, işkence görüyor.

Bıçaklanıy

or.

Kafası

kesiliyor.

Tavandan bir ilmekle asılmış, dili ağzından grotesk bir şekilde dışarı çıkmış.

Ayaklarımın dibinde ateş çıtır çıtır yanıyor. Midem bulanırken sayfaları çeviriyorum. Ve her sayfayı çevirdiğimde, bir şeyden daha da emin oluyorum:

Bu çizimlerdeki kadın benim.

Sonuçta, o beni aramaya gelmişti. Ama neden? Bu küçük kız neden benden o kadar çok nefret ediyor ki, benim korkunç ölümümü resmedip duruyor? Adını bile bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim.

Öyle mi?

İlkokulda öğretmenim ve yıllar boyunca sınıfımdan çok sayıda çocuk geldi geçti. Her birini hatırlamaktan gurur duyuyorum, ama Eleanor bana tanıdık gelmiyor, adı da öyle. Ama ben üçüncü sınıfta öğretmenlik yapıyorum ve Eleanor en az on iki ya da on üç yaşında. O zamankinden farklı görünüyor olabilir.

Ya onun öğretmeniydim ve birinin ona yaptıklarının işaretlerini gözden kaçırdıysam? Ve şimdi beni suçluyor?

Elbette, bu aşırı bir durum gibi görünüyor. Bu kızın, eski öğretmenlerinin hepsinden sistematik bir intikam alan bir tür intikamcı olduğuna gerçekten inanmam mı gerekiyor? Bu gerçekliğin dışında görünüyor. Ayrıca, bir okul yılı boyunca böyle bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimi hayal etmek zor. Bu kesinlikle bana göre bir şey değil.

Yine de...

Neden buradayız?

Ve bana ne yapmayı planlıyor?

Önümde alevler yükselmesine rağmen, içimi bir ürperti kaplıyor. Bu çizimlerin sadece çizim olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ve şimdi

niyetinden şüpheleniyorum, tetikte olacağım. Onu kolayca geçebilirim ve iş o noktaya gelirse, yanında bıçak olsa bile onu alt edip silahsızlandırabileceğime inanıyorum. Kesinlikle kafamı kesmesini engelleyebilirim.

Ama sonra aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Ve ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Alet kulübesine gittiğimde silahımı da yanımda götürdüm. Ve geri döndüğümde, silahı bulduğum yere geri koydum. Yatak odasındaki şifonyer çekmecesinin dibine.

Eleanor'un uyuduğu yere.

38

SILAHIMI GERI ALMALIYIM.

Bir çocuğun bulunduğu odada güvenli olmayan bir silahı nasıl bu kadar aptalca bırakabildim? Çocuk benim korkunç bir şekilde ölmemi istemese bile, bu kötü bir hareketti. Her ne olursa olsun, Eleanor büyük bir travma yaşamış, korkmuş ve kafası karışık durumda; silahla temas etmesi gereken son kişi o.

Ama silahı orada bıraktım diye, onu bulmuş olduğu anlamına gelmez. Çekmecenin derinliklerinde, giysilerimin altında duruyordu. Muhtemelen hâlâ oradadır.

Onu geri almadan kesinlikle uyuyamayacağım.

Gerçekten, bu *benim* yatak odam ve *benim* silahım. Oraya girip onu almaya hakkım var. Ancak içgüdülerim, Eleanor'un haberi olmadan o odaya girip çıkmaya çalışmamı söylüyor. Bu gece çok kötü kararlar verdim ve bir tane daha vermek istemiyorum.

Defteri kanepenin minderlerinin altına geri koyuyorum. Sonra terliklerimi çıkarıyorum, terliklerim olmadan daha sessiz olacağımı düşünüyorum. Ve oturma odasından yatak odasının kapısına doğru sessizce ilerliyorum.

Tabii ki, kapıyı ittiğimde menteşeler yüksek bir gıcırtı sesi çıkarır. Sesi yangın alarmının çalmasına çok benzer. Nefesimi tutar, bakışlarımı odanın ortasındaki büyük yatakta tutarım. Eleanor yatağın ortasında yatmaktadır ve göğsünün inip kalktığını zar zor görebiliyorum. Yorgun düşmüş olmalı.

Yatak odası soğuktur, öncekinden daha soğuk ve şömine olmadığı için oturma odasından bile daha kötüdür. Nefesimin buğusunu neredeyse görebiliyorum. Umarım

Eleanor'un burada iyi olduğunu umuyorum, ona yeterince battaniye verdim. Ve uykuya dalabildiğine göre, o kadar da üşümemiş olmalı. Her neyse, beni öldürmek isteyen bu kız hakkında endişelenmeyi bırakıp lanet silahımı geri almam lazım.

Adım attığım her döşeme tahtası ayaklarımın altında sinir bozucu bir şekilde gıcırdıyor ve ses odada yankılanıyor. Her adım attığımda, uyandığından emin olmak için yatağa bakıyorum. Ama şu ana kadar sorun yok.

Şifonyere geldiğimde, üst çekmeceyi dikkatlice açıyorum, çekmece yine yüksek bir gıcırtı ile tepki veriyor. Bu evin bu kadar gürültülü olduğunu hiç fark etmemiştim! Çok uzun zamandır burada yalnız yaşıyorum. Elimi içeri sokacak kadar açıyorum.

Çekmecenin dibinde el yordamıyla Glock'un soğuk, güven verici kabzasını arıyorum. Hemen bulamıyorum, bu yüzden çekmeceyi biraz daha açıp giysileri kenara itmek zorunda kalıyorum. Ellerim çekmecenin tüm tabanını tarıyor ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Silahım nerede? "Bunu mu

arıyorsun, Casey?"

Başımı çeviriyorum. Eleanor'un yatakta otururken gördüğümde ağzım açık kalıyor. Tişörtünün üzerine benim rahat, kabarık süveterimi giymiş ve kot pantolonunu giymiş. Bir dakika önce, onun derin uykuda olduğundan emindim, ama şimdi tamamen uyanık.

Ve kafama silah doğrultuyor.

39

ÖNCE

ELLA

UYUYAMIYORUM.

Sürekli dönüp duruyorum ama yatakta rahat edemiyorum. Yani, yatak genel olarak çok rahat değil ama nedense bu gece daha da rahatsız. Ayrıca odamda hala çürümüş kabak kokusu var. Kabak çamuruyla kirlenmiş olan her şeyi elimden geldiğince temizledim, ama koku hala orada. Bazen fark etmiyorum bile, ama şu anda fark ediyorum. Muhtemelen hiç gitmeyecek.

Sonunda yatakta oturuyorum. Carter ailesi şu anda ne yapıyor acaba? Brittany muhtemelen odasında uyuyordur. Ama belki John ve Vanessa uyanıktır. Belki yatakta birlikte uzanmış, uykuya dalmadan önce bir TV programı izliyorlardır.

John benim babamsa, bu Vanessa'yı üvey annem yapar mı? Tam olarak bilmiyorum. John'un bir ilişkisi olduğu için muhtemelen anneme kızgındır, ama bunların hiçbiri benim suçum değil. Brittany'nin annesini bir kez, bir pasta satışında görmüştüm ve çok anne gibi bir görünümü vardı. Çok gülümserdi, sarı saçları vardı, biraz tombuldu ve iyi sarılır gibi görünüyordu. Belki bana karşı nazik olurdu.

Ama şu anda bir şey çok açık. Bunu düşünmeye devam edersem asla uykuya dalamayacağım.

Yataktan kalkıp nispeten temiz bir kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giydim. Giyindikten sonra, yatağımın yanındaki küçük şifonyerin en üst çekmecesine uzandım. Çekmece çoğunlukla kalemlerle doluydu. Aslında, şifonyerin tamamı kalemlerle doluydu. Annem yazma gereçleri indirimde bulduğunda, onları satın alır ve bu şifonyere doldururdu. Bunun için her zaman çok heyecanlanır, bir daha asla kalemlere para harcamak zorunda kalmayacağını söyler, ama birkaç haftada bir eve daha fazlasını getirir.

Ama ben kalem ya da kurşun kalem aramıyorum. Çekmecenin en arkasına sıkıştırılmış bir şeyi arıyorum. Annemin bilmediği ve asla bulamayacağı bir şeyi, çünkü o tüm bu ıvır zıvırı karıştırmaya hiç zahmet etmez.

Bu, geri çekilebilir bıçağı olan bir X-Acto bıçağı.

Geçen yıl sanat ve el sanatları dersinden çaldım. Garip olan şey, öğretmenin bıçağın kaybolduğunu fark etmemiş olması. Ya da belki fark etti, ama kaybolduğunu bildirirse başının belaya gireceğinden korktu. Her neyse, ertesi sabah bıçak güvenli bir şekilde odamda saklanıyordu.

Şimdi de onu kapüşonlu ceketimin cebine koyuyorum.

Koridora sessizce çıkıyorum. Annem ya uyuyor ya da yatak odasına gitmiş gibi görünüyor. Mümkün olduğunca sessizce odasının önünden geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. Merdivenlerdeki ıvır zıvır yüzünden karanlıkta yürümek biraz korkutucu, ama tırabzana tutunarak sorunsuz bir şekilde aşağı iniyorum. Küçük, temiz bir patikayı takip ederek ön kapıya gidiyorum ve orada spor ayakkabılarımı giyiyorum.

Özel bir yere gitmeyi planlamıyorum. Sadece kafamı boşaltmak ve temiz hava almak için yürüyüşe çıkmam gerekiyor. Tamamen güvenli. İyi bir mahallede yaşıyoruz. Ve bir şey olursa diye, kendimi korumak için bıçağım var.

Hava biraz soğuk ve yanıma aldığım hafif ceket için memnunum. Sadece bloğun etrafında dolaşmak niyetindeydim, ama bloğun sonuna geldiğimde, daireyi takip etmek için dönmüyorum. Kendimi çok belirli bir yere giderken buluyorum. Sınıf listesinden Brittany'nin adresini hala hatırlıyorum. O kadar da uzak.

Neden oraya gittiğimi bilmiyorum. Kafamda Anton'un sesi duyuyorum, aptalca davrandığımı ve o aileyi unutmam gerektiğini söylüyor. Ama onlar *benim* ailemken bunu nasıl yapabilirim? Asla parçası olmama izin verilmeyen aile.

Brittany'nin evine yürümek sadece on beş dakikamı alıyor. İki katlı, mavi süslemeli beyaz bir ev ve benim evimden ya da

Anton'un yaşadığı daireden çok daha büyük. Malikanesi falan değil ama güzel bir ev. Evin etrafını çevreleyen beyaz bir çit bile var, ama kilitli falan değil. Yürüyüş yolundan geçip ön kapıya kolayca ulaşabilirim.

Carter'ların evinin yan tarafına gizlice yaklaşırken tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum. Yani, gece yarısı. Kapıyı çalarsam beni içeri alıp kurabiye ikram edecekleri falan yok. Bu kesinlikle olmayacak.

Sanırım sadece içeriyi görmek istiyorum. Kimsenin bilmesine izin verilmeyen bir ilişkinin sonucu değil de, John Carter'ın meşru kızı olsaydım hayatımın nasıl olacağını görmek istiyorum. Benim olabilecek olanı görmek istiyorum. Benim olması gerekeni.

Belki arka kapıyı açık bırakmışlardır.

Evin yan tarafına doğru sürünürken, kafamın arkasında, muhtemelen Anton'a ait olan küçük bir ses bana bunu yapmamamı söylüyor. Bu kötü bir fikir. *Gerçekten* kötü bir fikir. Geri dönmeliyim.

Ama sonra cebimdeki X-Acto bıçağını parmaklarımla kavrayıp yürümeye devam ediyorum.

40

CARTER EVININ ARKA KAPISI MUTFAĞA AÇILIYOR.

büyük bir pencere var ve buzdolabını ve ocağı görebiliyorum. Ama benim mutfağıma hiç benzemiyor. Çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum, ama zeminin yapışkan olmadığını ve teneke kutularla plastik şişelerle dolu olmadığını söyleyebilirim. Tezgahlar temiz ve üzerine yemek ve tabak koyabilirsin. Gerçekten yemek pişirebilirsin. Normal bir mutfak gibi görünüyor.

Buzdolabında ne var acaba? Eminim son kullanma tarihi geçmiş yoğurt yoktur. Bir tane bile.

Carter ailesinin kahvaltısı nasıldır acaba? Eminim Bayan Carter her sabah ocakta taze bir şeyler pişiriyordur, çünkü ocağı tencere, tava ve son kullanma tarihi geçmiş yiyeceklerle dolu değil. Eminim pancake yaparken, yaban mersini veya çikolata parçacıklarıyla gülen yüzler yapıyordur. Onlarla birlikte kahvaltı etseydim, pancake'lerime çikolata parçacıkları eklemesini isterdim.

Hayal ederken, çikolata parçacıklarının ağzımda eridiğini neredeyse hissedebiliyorum. Midem guruldıyor.

Sol elim hala bıçağı sıkıca tutarken, sağ elimi arka kapının koluna koyuyorum. Kilitli olmayacağını düşünmemiştim, ama şaşırtıcı bir şekilde kol dönüyor. Kapıyı nazikçe iterek açıyorum.

Bunu yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Ama sadece hızlıca bir bakmak o kadar da kötü bir şey mi? Yani, John Carter benim babamsa, burası bir nevi benim de evim, değil mi?

Brittany'nin odası nasıl acaba? Eminim annesi her sabah yatağını özenle yapıyordur. Şifonyeri muhtemelen katlanmış temiz giysilerle doludur ve sadece çamaşır deterjanı kokar. Kesinlikle bir masası vardır, üzerinde birkaç ders kitabı, belki bir bilgisayar vardır, ama kesinlikle akvaryum yoktur.

Birdenbire, Brittany'nin odasını görmekten daha çok istediğim bir şey kalmadı. Ve bu çok kolay olurdu. Evin kapısı kilitli değil, yani zorla girmem gerekmez. Çok sessiz olursam, yukarı çıkıp yatak odasını bulabilirim. Saat çok geç, kesin uyuyakalmıştır. Onu uyandırmadan etrafı gezinebilirim.

Ya uyanırsa? Eh, bıçağım var. Brittany'yi bıçaklayacağım falan değil, ama bıçağı gösterirsem, bağırmaması ve ailesine söylememesi için onu ikna edebilirim.

Ama kapıyı aralamadan önce, öfkeli bir havlama duydum. Bacaklarım titremeye başladı ve kapıyı kapattım, Brittany'nin odasına gitme planımı tamamen unuttum. Aman Tanrım, *köpekleri* var. Ağzından bolca salya akan, öfkeli, büyük bir köpek.

Bu benim koşmaya başlamam için bir işaret.

Tanrıya şükür, köpek içeride kapalı ve peşimden gelemiyor. Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşuyorum, Carter'ların evinden uzaklaşıyorum. Sadece bir kez arkama bakmaya cesaret edebiliyorum ve baktığımda, arka bahçeye bakan üst kattaki yatak odalarından birinin ışığı yanmış.

Acaba beni gördüler mi?

Bu düşünce beni çok tedirgin ediyor. Gece yarısı bir evin etrafında dolaşırken yakalanırsam başım büyük belaya girer. Ne düşünüyordum bilmiyorum! Sadece babamı çok görmek istiyordum.

O köpek tarafından neredeyse yenilme tehlikesinden o kadar heyecanlandım ki, bir daha uykuya dalmam imkansız. Saatime bakıyorum, sabahın ikisi. Annem uyanıp yatakta olmadığımı fark ederse endişelenecektir, ama annem çok derin uyur. Yüksek sesli horlaması olmasa, öldüğünü sanırsınız.

Neyse, eve gitmek istemiyorum, bu yüzden bir süre amaçsızca dolaşıyorum. En azından amaçsızca dolaştığımı sanıyorum, ama sonra Anton'un evine çok yaklaştığımı fark ediyorum. Zaten çok yaklaştığım için, kalan yolu yürüyorum. Saat geç, ama belki hala uyanıktır.

Anton'un yaşadığı konut kompleksi geceleri sessizdir ve korunmak için bıçağımı yanıma aldığım için mutluyum. Dairesi ikinci katta ve

hangi odanın onun odası olduğunu anlamam bir saniye sürer. Odanın ışığı sönük görünüyor, ama tamamen karanlık değil. Belki hala uyanıktır.

Fikrimi değiştirmeden önce, yerden bir çakıl taşı alıp penceresine fırlatıyorum. Pencereye bakıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ben de başka bir çakıl taşı alıp onu da fırlatıyorum.

İkinci atıştan sonra odanın ışıkları yanıyor. Pencerede kimseyi görmüyorum ve bir an için yanlış daireye geldiğimden endişeleniyorum. Sonra Anton'un yüzü camın arkasında beliriyor ve beni orada dururken görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. Pencereyi açıyor.

"Ella!" Fısıldıyor ama duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Burada ne işin var?" Cevap veremeden, başını sallar. "Kıpırdama. Aşağı iniyorum."

Anton'un binasının önünde beklerken, parmaklarım kapüşonlu ceketimin cebindeki bıçağı sıkıca kavrar. Yaklaşık iki dakika sonra, Anton sweatshirt ve yırtık kot pantolon giymiş olarak dışarı çıkar. Tamamen uyanık görünse de, bana doğru yürürken esner.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

Carter'ların evinin önünde durup cebimdeki bıçağı hissettiğim anı hatırlıyorum. Neredeyse içeri girmiştim, neredeyse yapacaktım... Ne yapacaktım, bilmiyorum. Sonra köpek beni korkuttu. Şimdi düşününce, bu muhtemelen çok iyi bir şeydi. Bunu düşünürken titremeye başlıyorum ve titrememi durdurmak için kollarımı göğsüme sarıyorum.

Anton kaşlarını çattı. "Ella? İyi misin?"

Keşke Anton'a bu gece yaptığım şeyi anlatabilsem, ama o anlamaz. Brittany'nin ailesinin bir parçası olmak istememi aptalca buluyor. Babasından nefret etse de, en azından bir babası var. Bir kardeşi bile var. Onun evi benimki gibi değil.

"İyiyim" diyebiliyorum sadece. "Seni uyandırdığım için özür
dilerim." "Beni uyandırmadın."

"Evet, uyandırdım."

"Uyandırmadın," diye ısrar ediyor, ama yataktan kalkmış hali aksini söylüyor.

Bir beden küçük olan ve ayak parmaklarımı sıkan spor ayakkabılarımı aşağıya bakıyorum. Üç yıl önce, bir ayakkabı mağazasında indirim vardı ve annem ayaklarıma bir beden büyük beş çift spor ayakkabı aldı. Bir yıl boyunca bana büyük gelen ayakkabılar giydim, sonra bir yıl boyunca bana uyan ayakkabılar giydim ve şimdi de

küçük geliyor. Ama annem, çok sayıda iyi ayakkabımız olduğu için yeni ayakkabı alamayacağımızı söylüyor.

"Seni eve bırakayım," diyor Anton yumuşak bir sesle. "Gerek yok," diyorum. "O kadar uzak değil."

"Yalnız başına yürümek güvenli değil."

"Güvende olacağım." Kapüşonlu ceketimin cebine uzanıp X-Acto bıçağının sapını parmaklarımla kavradım, sonra onu çıkarıp ona gösterdim. "Korunmam var."

"Aman Tanrım, Ella!" Anton'un ağzı açık kalır ve onun daha çok şaşırmış mı yoksa etkilenmiş mi olduğunu anlayamam. "Onunla mı dolaşıyorsun?"

"Her zaman değil."

"Okulda bununla yakalanma. Kesinlikle okuldan atılırsın." Bir süre durdu. "Ve sen olmazsan okul çok sıkıcı olur."

"Dikkatli olacağım," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Kafasını yaşadığım yere doğru çevirir. "Hadi. Seni eve kadar geçireceğim. Bunu istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, hâlâ biraz titriyorum, bu yüzden beni eve kadar geçirmesine izin vermeye karar veriyorum. Anton hâlâ uykulu olduğu için fazla konuşmuyoruz, ama onunla birlikte olmak güzel. Yürürken birkaç kez omuzu omzuma çarpıyor ve her seferinde bana gülümsüyor.

41

BUGÜN ANTON CEZAYA KALDI.

Bu sefer onun suçu bile değildi. Her şeyi gördüm. Koridorda bir çocuk yanına gelip ona sataştı ve tabii ki Anton da ona karşılık verdi. Ama *ona* vuran diğer çocuktu. Anton ona karşılık bile vermedi. Bana, artık ceza almamak için çok uğraştığını, böylece birlikte takılabileceğimizi söyledi, ama "kötü nabız kontrolü" denen bir sorunu olduğu için kavga etmemek onun için zor. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ve Anton da tam olarak emin değildi. Nabzın kalp atışına benzediğini biliyorum. Bu, Anton'un kalbinde bir sorun olduğu anlamına mı geliyor? Bana sağlıklı görünüyor.

Neyse, bunun önemi yoktu. Anton diğer çocuğu vurmadı ama yine de iki gün ceza aldı ve bugün ikinci gün. En azından okuldan uzaklaştırılmadı.

Bu yüzden Anton'la parka gitmek ya da başka bir şey yapmak yerine, tek başıma kaldım.

İlk başta eve gitmeyi planlıyorum. Son zamanlarda, özellikle de duman yüzünden, evimde nefes bile alamıyorum. Artık dayanamıyorum. Başka bir yerde yaşamak, orada yaşamaktan daha iyi olur.

Zaten annem bir süre eve gelmemi beklemiyor.

Sonunda üniversiteye doğru dolaşmaya başladım. Brittany'nin babasının orada profesör olduğunu söylediğini duydum. Sosyoloji öğretiyor, her neyse o. *Biyoloji* ve *astroloji* gibi birçok konunun adı *-oloji ile* bittiği için, bu da zooloji gibi bir şey gibi geliyor.

Oraya gitmeyi planlamıyordum ama yarım saat sonra kendimi üniversite kampüsünde buluyorum. Vardığımda sosyoloji bölümünün nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum ama etrafa soruyorum ve sonunda biri bana yaklaşık beş katlı açık renkli bir tuğla binayı gösteriyor.

Sosyoloji binasına vardığımda, anahtar kodu gerekiyordu, ama biri kapıyı benim için tuttu ve içeri girebildim. Binada bir rehber vardı ve John Carter adını aradım. Neyse ki alfabetik sırayla dizilmişti, bu yüzden oldukça çabuk buldum:

John Carter, PhD.

Babamın doktora derecesi var. Bu harika. Annem liseyi bile bitirmemiş, ama bunu ona sorarsan çok kızıyor.

Normalde babamı iş yerinde ziyaret edecek cesaretim olmazdı. Ama sırt çantamın küçük cebinde sakladığım X-Acto bıçağı bana güven veriyor. Anton, yakalanırsam kötü olur diye okula getirilmemesi konusunda beni uyardı, ama bunun olacağını sanmıyorum. Ayrıca, onu *kullanmayı* planladığım falan da yok. Sadece yanımda olması bana güven veriyor.

Asansörle üçüncü kata çıkıyorum. Tam olarak bir planım yok. Ama babamı görmek istediğimi biliyorum. Ona kim olduğunu bildiğimi ve son on üç yıldır hayatımın nasıl geçtiğini anlatmak istiyorum. Tüm gerçeği duyduğunda, bana yardım etmek isteyeceğinden eminim. Tabii korkunç bir insan değilse.

Üçüncü kata çıktığımda, biraz dolaştım, ama sonra kapıyı buldum. Üzerinde altın bir levha vardı ve üzerinde *John Carter, PhD* yazıyordu. Altında da *Sosyoloji Profesörü* yazıyordu.

Babam profesör. Gerçek bir *profesör*. Hayatımda hiç hissetmediğim bir duygu dalgası hissediyorum.

Gurur.

Kapıyı çalmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Kapıyı açmaya geldiğini duymak için dinliyorum, ama sessizlik var. Sanırım odanın ışıkları yanmıyor. Belki de burada değildir. Beklemeli miyim diye düşünüyorum.

"Brittany? Sen misin?"

Bir kadın sesi duyunca başımı kaldırıyorum. Kısa kesilmiş koyu kahverengi saçlı, iri yarı orta yaşlı bir kadın bana doğru geliyor. Kollarımı göğsüme sarıp bir adım geri atıyorum. Babamla konuşamadan yakalandığıma inanamıyorum.

"Brittany?" Kadın bana göz kırpıyor, yüzünde hoş bir gülümseme var. "Aman Tanrım, bu küçük Brittany mi? Seni yıllardır görmemiştim!"

Beni Brittany sanıyor. Brittany'nin neye benzediğini hiç bilmiyor olmalı.

"Merhaba," diyorum çekinerek.

"Aman Tanrım!" diye iç geçirir. "Seni en son gördüğümde sadece beş yaşındaydın! Ve çok şirin bir balerin kıyafeti giyiyordun!"

Tabii ki.

"Ben Bettina," diyor bana. "Dr. Monroe'nun asistanıyım. Beni hatırlamadığından eminim."

Kafamı sallarım.

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye sorar. "On mu? On bir mi?" "On üç," derim.

"On üç!" Bettina göğsünü tutar. "Tanrım, zaman ne çabuk geçiyor, değil mi? Sen hep minicik bir çocuktun."

Gerçek Brittany Carter benden birkaç santim daha uzun. Muhtemelen evinde yiyebileceği yiyecekler olduğu içindir.

"Okulda hep A aldığını duydum," diyor Bettina. "Baban sürekli seninle övünüyor."

Annem de benim iyi notlarımla övündü mü acaba? Sanmıyorum. "Evet..."

"En sevdiğin ders hangisi?"

"Fen," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Geçen yıl genetik dersini çok sevdim."

Bu, onun gülümsemesini daha da genişletir. "Sen her zaman akıllı bir çocuk oldun. Akıllı *ve* güzelsin."

İnsanlar sana sürekli iltifat ederken büyümek nasıl bir şey olmalı? Hayal bile edemiyorum. Brittany bundan bıkıyor mu acaba? Ben bıkmazdım.

"Baban şu anda personel toplantısında," diyor bana. "Ama neden benimle gelmiyorsun? Onu beklerken atıştırman için sana bir şeyler alayım."

Geçen gün Carterların evinde gizlice dolaşmamam için bana bağıran ses, şimdi de hala fırsat varken buradan gitmem gerektiğini söylüyor. Brittany Carter gibi davranmanın hiçbir faydası olmaz. Ama yine de, atıştırmalıklar olduğunu söyledi. Ve ben gerçekten çok açım.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Seve seve."

Bettina bana gülümsüyor. "Çok kibarsın. Babanın seni iyi yetiştirdiği belli."

Her şey çok iyi gidiyor. Sırt çantamdaki bıçağa hiç ihtiyacım olmayacak,

.

42

ŞİMDİ

CASEY

ELEANOR'DA SILAH VAR.

Yaşayan en aptal kişiye verilecek bir ödül olsaydı, açıkça oldukça sorunlu olan genç bir kıza ateşli silah temin ettiğim için bu ödül bana verilmeliydi. Buraya gelmeden önce, tek sahip olduğu şey bir bıçaktı. Evet, bıçakla da birini öldürebilirsin, ama bu silahla olduğu kadar kolay değildir. Ve şimdi, benim sayemde, ikisine de sahip.

"Hey..." İki elimi de havaya kaldırıyorum. "O... o benim."

"Senin mi?" Sesi biraz alaycı. "O zaman *geri* vermeli miyim geri vereyim mi?"

Pencere, kabine çarpan bir rüzgar esintisiyle sallanıyor. Keşke fırtına dursa. O zaman kamyonetime binip buradan gidebilirim. Tabii ki, o kadar uzağa gitmeme izin vermeyebilir.

"Lütfen, sana yardım etmek istiyorum," diyorum. "Bunu yapmak istemezsin."

"Neyi?" Yatak odasının loş ışığında, kaşlarının kavisini zar zor seçebiliyorum. "Sana ne yapacağımı bile bilmiyorsun."

Aslında, bir fikrim var. Defteri gördüm.

"O şeyi nasıl ateşleyeceğini biliyor musun?" diye soruyorum. "Öğrenebilirim. Tetiğin nerede olduğunu biliyorum."

Evet, eminim bilir.

"Bak..." Bu durumdan kurtulmak için konuşmaya çalışmalıyım. Bu bir kimlik karışıklığı olabilir mi? Daha ilk kez tanıştığımız halde, beni bu kadar çok nefret edip bana bu korkunç şeyleri yapmak isteyebilir mi? "Ne düşünüyorsan, ne yapmayı planlıyorsan..."

Sözlerimi bitiremeden, evin içinde yüksek bir gürültü duyulur. Bütün bina sarsılır ve silahı elinde tutan Eleanor'un gözleri korkuyla büyür.

"O da neydi?" diye fısıldar. Birdenbire çok gençmiş gibi ses çıkar. Korkmuş küçük bir kız gibi.

Tam emin değilim, ama bir fikrim var. "Dışarıdan geliyordu. Gidip bakmalıyız."

Bana gözlerini kısarak bakar. Şu anda bana güvenmiyor ve yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayamam. Beynim dakikada bir kilometre hızla çalışıyor, o silahı ondan nasıl alabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Bir anlığına silahı bırakmasını sağlayabilirsem...

"Sen öncülük et." Silahı bana doğru sallıyor. "Gidelim." Dönmeye başlıyorum ve o, "Ellerini havada tut!" diye bağırıyor.

Dediğini yapıyorum. Bu kız çok korkmuş ve insanlar korktuklarında aptalca şeyler yaparlar. Silahın tetiğine basmak gibi. Sakin kalmalıyım, çünkü onu sakinleştirebilmemin tek yolu bu.

Yavaşça yatak odasının kapısından çıkıyorum ve Eleanor hemen arkamdan geliyor. Onu göremiyorum ama silahın sırtıma doğrultulduğunu *hissedebiliyorum*. Oturma odasındaki kanepenin önünden geçerken, minderlerin son kez defterimi oraya sakladığımdan beri biraz kaymış olduğunu fark ediyorum. Eleanor'un fark etmemesi için dua ediyorum. Çünkü fark ederse...

Bunu düşünmek istemiyorum.

Öncülük ederek ön kapıya doğru yürüyorum. İkimiz de mont giymiyoruz ve benim ayağımda hiçbir şey yok. Terliklerimi oturma odasında bıraktım ve botlarım diğer ayakkabılarımın yanında dolabın altında düzgünce dizili. Yağmur hala pencerelere vuruyor, bu yüzden koruyucu giysilerimiz olmadan çok uzağa gidemeyiz.

"Botlarımı alabilir miyim?" diye soruyorum ona. Eleanor bir an düşünüyor. "Hayır."

Aklıma geliyor ki, beni vurması bile gerekmeyebilir. Beni fırtınada, sadece bir sweatshirt ve

kot pantolon giymiş, ayakkabısız ve paltosuz olarak beni dışarıda bıraksa, geceyi atlatamayabilirim. Ve bu korkunç bir gece olurdu.

Böyle bir durumda, Lee'nin evine gitmeye çalışmam gerekecekti. O beni evine kabul ederdi ve ev sadece yarım mil uzaktaydı. Ama böyle şiddetli bir fırtınada bu kadar kısa bir mesafe bile ölümcül olabilirdi.

Eleanor, gök gürültüsü evin temellerini sarsarken, silahla belimin alt kısmına vurur. "Kapıyı aç."

Rüzgâr kapıya vururken kapıyı açmak bile zor ve ellerim titriyor. Tüm gücümle kapıyı iterek açmaya çalışıyorum. Sonunda rüzgâr, dışarı çıkmam için kapıyı aralamama yetecek kadar uzun süre diner. Gözlerimi, uğursuz siyah bulutlarla kaplı gökyüzüne kaldırıyorum. Yıldırım bulutları yarıyor ve o anda o korkunç gürültünün nedenini görüyorum.

Evimin önündeki dev ağaç devrilmişti.

Gece boyunca devrilip evimi ve içindeki herkesi ezme ihtimali olduğu için endişeleniyordum, bu yüzden devrilmeyeceğine dair sonsuza kadar söz vermeyi reddettim. Eleanor'un düşündüğünün aksine, ben sözlerimi gerçekten tutarım. Ama olan bu değildi. Evimin üzerine devrilmedi.

Alet kulübesinin üzerine düştü.

Eleanor yanımda duruyor, yağmur suyunu gözlerinden silerek, fırtınanın içinde, alet kulübemi ezip geçen ağacın altındaki çamurlu yığını izliyor. Gözlerinde gözyaşı mı var, yoksa sadece yağmur mu, anlayamıyorum. Gördüğü şeyden sarsılmış görünüyor: dev ağacın altında ölü olarak yattığı alternatif bir evren.

"Hayatımı kurtardın," diyor nefes nefese. Başımı sallıyorum. "Sana güvenli olmadığını söylemiştim."

Buna ne cevap vereceğini bilmiyor gibi görünüyor. Sadece alet kulübesine bakmaya devam ediyor, gözlerini hızla kırpıştırıyor. Hala silahı tutuyor, ama eli titriyor gibi görünüyor. Ellerinin soğuktan mı yoksa başka bir şeyden mi titrediğini anlayamıyorum.

"Hadi eve gidelim," diyor sonunda boğuk bir sesle.

Kendi ölümümün çizimleriyle dolu o defteri bulduğumdan beri, bu kızı evime aldığım için pişmanlık duyuyordum. Ama şu anda pişman değilim. O alet kulübesinde ölecekti. Bundan sonra bana ne olursa olsun, bunun gerçekleşmesini engellediğim için pişman değilim. O yardıma ihtiyacı olan bir çocuktu ve ben ona yardım ettim.

Gerçi bir iki saat sonra çok farklı hissedebilirim.

43

ELEANOR BANA, "KILERINIZE GIDIP KOLI BANDI RULOSUNU GETIRIN" DIYOR.
bant rulosunu getir."

Banttan bahsedilince bacaklarım titremeye başlar. Bu kıza bir rulo bant vermekten iyi bir şey çıkmaz. Bana bant olup olmadığını sorsaydı, yalan söyleyip hayır derdim. Onu görmüş olmalı.

Keşke o aptal koli bandını hiç almamış olsaydım. Tabii ki, hangi insan kilerinde bir rulo koli bandı bulundurmaz ki? Ben Beverly Hills'ten bir ev hanımı değilim.

Her neyse, bana söylediğini yapıyorum. Bandı alıp ona vermek için arkamı dönüyorum.

Eleanor benden en az bir baş daha kısa ve ben de pek uzun sayılmam. Bana bakmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kalıyor ve mavi gözleri, burnundaki çiller dışında çok solgun olan yüzünde devasa görünüyor. Hafif sivri bir çenesi ve narin bir burnu var, tüm bunlar onu bir katilden çok bir periye benzetiyor. Eğer kan izlerini görmemiş olsaydım, onun bir sineği bile incitemeyeceğine inanırdım.

"Mutfaktaki o sandalyeye otur," diyor bana.

Olamaz. Beni sandalyeye bağlayacak.

Defterindeki çizimlerden birini hatırlıyorum. Tam da bu sahneydi. Ben, sandalyeye bantlanmıştım. Ama hepsi bu kadar değildi.

Çizimde, sandalyeye bağlanmıştım ve kulağımın kesildiği başımın yanından kan akıyordu. Ayrıca

dudaklarımdan kan akıyordu ve sağ gözümün olması gereken yerde kanlı bir delik vardı.

Bunun gerçekleşmesi için Eleanor'a silahı

verdim. "Hayır," diye nefes nefese söylüyorum.

"Lütfen bunu yapma. *Lütfen*."

Glock'u sallayarak doğrudan yüzüme doğrulttu. "*Otur* dedim."

Neredeyse silaha uzanmayı düşünüyorum — vurulmak, o çizimdeki sahneyi yaşamaktan daha iyi olabilir. Ama kendimi buna zorlayamıyorum. Zaman kazanmayı tercih ederim.

Sandalyeye oturuyorum, ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Ama o başını sallıyor. "Arkanı dön," diyor.

Kahretsin. Bileklerimi önümde bağlamasını umuyordum. Ama Eleanor hala silahı kafama doğrultmuş durumda, bu yüzden hayır diyebilecek durumda değilim. Daha sonra kurtulabilmek umuduyla bileklerimi olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum.

Şu anda kaçmak için tek şansımın bu olabileceği aklıma geliyor. Eleanor silahı tutarken bileklerimi bağlaması imkansız, en azından ben öyle düşünüyorum. Dönüp silahı ondan almaya çalışabilirim. Ama ya beni vurursa? Ya da daha kötüsü, ya kazara *onu* vurursam?

Hayır, bu riski alamam.

Bileklerim bağlandığında, ne kadar çaresiz kaldığımı anlıyorum. Bana istediği her şeyi yapabilir ve ben hiçbir şey yapamam. Daha da kötüsü, sonra ayak bileklerimi de bağlayıp sandalyenin ayaklarına sabitliyor. Sonra göğsümün etrafına bir parça daha sarıyor. Artık sandalyeye yapışmış durumdayım. Neden, neden geçen hafta yeni bir rulo koli bandı aldım ki? Her zaman bu kadar hazırlıklı olduğum için kendime lanet ediyorum.

Tek olumlu şey, ağzımı bantlamamış olması. Ama neden bantsın ki? Burada çığlık atsam, kimse duymaz. Lee bile şu anda beni kurtarmak için çok uzakta.

Eleanor işini bitirdiğinde, geri adım atıp eserini hayranlıkla izliyor. "Kurtulmaya çalış."

Ona bakıyorum. "Yapamam."

Bana emin olamıyormuş gibi gözlerini kısarak bakar. Ama sonunda başını sallar ve silahı indirir. "Güzel."

Mutfaktaki mumlar neredeyse yarısı yanmış durumda — saat sabahın ikisi ya da üçü olmalı — ama yine de gölgelerin kısmen gizlediği, daha da tehditkar görünen yüz hatlarını görebiliyorum.

O çizgiyi düşünmeden edemiyorum. Sandalyeye bağlanmış, kulağı kopmuş ve gözü oyulmuş, kanayan kadın.

Bunun bana da olmasına izin veremem. Ama ne yapabilirim ki? *Kıpırdayamıyorum*.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Neden bunu yapıyorsun?"

Eleanor başını eğerek bana bakıyor. "Kişisel bir şey değil."

Kişisel bir şey değil mi? Beni hedef aldı. Tanrı bilir nereden gelip evime geldi ve benim korkunç resimlerimle dolu bir defter taşıyor. Bu nasıl kişisel bir şey olmasın? "Ne yaptıysam, özür dilerim."

"*Kişisel* bir şey değil dedim." Ses tonu sinirli. "Tamam mı?"

Neden bahsettiğini anlamıyorum. Kişisel olmaması için tek yol, onun bir tür kiralık katil olmasıdır. Ve bu küçük kızın burada olmak için para aldığını hiç sanmıyorum. Bu duruma düşmemin tek nedeni, onu içeri davet edip ona silah vermek kadar aptalca davranmış olmam.

"Geri döneceğim," diyor Eleanor. Olamaz. Bıçağını alıyor.

44

ÖNCE

ELLA

BETTINA, YEDIĞIM YEMEK MIKTARINDAN ISTEKSIZCE ETKILENIYOR.

Sonraki yarım saat içinde, öğle yemeğinden kalan tabağın içindekileri neredeyse tamamen yiyorum. Çoğunlukla soğuk et ve peynir var, ama hepsi çok lezzetli. Hiçbiri, görmezden gelmeye çalıştığım tuhaf ekşi bir tada sahip değil. Hepsi taze ve lezzetli.

"Vay canına, çok acıkmışsın!" diye haykırıyor Bettina. "Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun?"

Alkol gibi tadı olmayan elma suyu kutusunun kalanını içiyorum. "Bugün öğle yemeğini kaçırdım," diyorum, ki bu doğru.

Bir parça jambon daha çiğnerken, koridordan erkek sesleri geliyor.

Bettina canlanır. "Toplantı bitmiş gibi görünüyor. Eminim baban birazdan burada olacaktır. Ona nerede olduğunu söyleyeceğim."

Soğuk etler dolu midemde çalkalanıyor. Babamla bu şartlar altında görüşmek istememiştim. Onun benim bir yalancı olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ama ben Brittany olduğumu hiç söylemedim. Yani, o kadın öyle *varsaydı*. Ben sadece onun sorularını yanıtlıyordum. Bu benim suçum değil.

"Kızın mutfakta," diyor Bettina babama, sesi uzak. Bu tamamen yalan sayılmaz.

"Brittany mı?" Şaşkın bir ses tonuyla soruyor. "O burada ne arıyor?"

Babam mutfağa gelene kadar birkaç saniyem var. Ağzımdaki jambonu yutuyorum ve saçlarımı düzeltmek için bir saniye ayırıyorum. Brittany kadar güzel değilim. Asla da olmayacağım. Ama bunun bir önemi olmamalı, değil mi?

Ayak sesleri yaklaşıyor ve sandalyemde dikleşiyorum. Onun iyi bir çocuk olduğumu anlaması için mükemmel görünmeliyim. Sonuçta, Brittany'nin babasını iş yerinde hiç ziyaret etmediği açık, ama ben yoğun günümden zaman ayırıp onu görmeye gelmişim. Bunu takdir etmesi gerekir.

Birkaç saniye sonra, kapıda bir adam belirir. Onu tanıyorum, muhtemelen okul etkinliklerinden ve belki de kasabadan. Uzun boylu ve seçkin bir görünümü var, şakaklarında grileşen kahverengi saçları ve bakımlı gri sakalı var.

Beni görünce, gözlüklerinin arkasından gözleri genişliyor ve beni tanıdığı anlaşılıyor. En iyi gülümsememi deniyorum, ama çarpık geliyor.

"Merhaba," diyorum tiz bir sesle.

"*Sen*." Sesi kısık ve hiç de nazik değil. "Burada ne işin var?"

"Ben..." Avuç içlerim çok terlemiş. Onları kot pantolonuma siliyorum, aniden daha güzel bir şey giyseydim diye düşünüyorum. "Seninle konuşmak istedim."

Çenesi gerilir. "Geçen gece evimizin etrafında dolaşan sen miydin? Karım kapının açıldığını duydu ve sonra arka bahçemizde koşan birini gördü."

Vanessa Carter benim hakkımda biliyor mu? Bu işleri kolaylaştırırdı herhalde. Ama bütün ailesi onun başka bir kızı olduğunu biliyorsa, beni tanımamış olması daha da acı verici geliyor.

Başını sallar, mavi gözleri kararır. Brittany'nin de sahip olduğu mavi gözler, benim de sahip olduğum mavi gözler. "Ve Bettina'ya benim kızım olduğunu söylemek..."

Ben senin kızınım, demek istiyorum, ama ağzım kurumuş.

"Ailemi rahat bırakmalısın," diyor sert bir sesle. "Anladın mı?"

Alt dudağım titriyor. Ona geldiğimde tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu kadar düşmanca bir tepki beklemiyordum. En azından neden hayatının bir parçası olmamı istemediğine dair bir açıklama yapacağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine sadece kızgın ve biraz utanmış görünüyor.

Babamın omuzları çöküyor. "Hadi. Seni eve bırakayım."

Hepsini yanımda götürmek için canım çekse de, soğuk etlerin bulunduğu tabağı geride bırakıyorum. Bunun yerine, babamı takip ederek sosyoloji binasından çıkıyorum. O kadar uzun ki, omzuna zar zor ulaşıyorum ve duruşu gerçekten çok iyi. Benimle konuşmuyor, ama önümde yürümeyecek ve beni ona yetişmeye zorlamayacak. Ayrıca, güzel kokuyor. Kolonya ya da tıraş losyonu ya da yetişkin erkeklerin kullandığı her neyse onun gibi.

Sosyoloji binasının arkasındaki otoparka park etmiş. Mavi bir Prius kullanıyor ve ben binebileyim diye yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Aslında yeterince uzun değilim, ama annem her zaman ön koltuğa oturmamı izin veriyor ve Dr. Carter da umursamıyor gibi görünüyor.

"Adresin ne?" diye soruyor, parmakları gösterge panelindeki GPS ekranının üzerinde duruyor.

Nerede yaşadığımı bildiğini sanıyordum. Beni takip ettiğini sanıyordum. Sanırım öyle değil. Adresimi veriyorum, kendimi daha da çaresiz hissederek.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," diyor, üniversiteden Medford'daki evime giden yolları ararken. "Ama bu bir daha olmamalı."

Tişörtümdeki bir deliği parmağımla karıştırıyorum, parmağımın girebileceği kadar büyütüyorum. "Ben... özür dilerim. Sadece konuşmak istedim."

Kırmızı ışıkta dururken bana bir bakış attı. "*Ne* hakkında?"

Sesi o kadar keskin ki, irkiliyorum. Belli ki bana söyleyecek hiçbir şeyi yok. "Ben sadece..."

Neden benimle ilgilenmek istemediğini sormak istiyorum. Annemle ilgilenmek istememesini anlayabiliyorum. Yani, bazen *ben* de onunla ilgilenmek istemiyorum. Ama ben ona hiçbir şey yapmadım. Benim onun kızı olduğumu kabul etmesi o kadar da kötü bir şey mi?

Ama bu sözleri ağzımdan çıkaramıyorum. Çünkü konuşmaya başladığım anda ağlayacağım. Bunun yerine, yolcu koltuğunda oturup, dizlerimin üzerinde sırt çantamı sıkıca tutuyorum. Çantamın cebinde bıçağın güven verici hatlarını hissedebiliyorum ve bir an için onu çıkarmayı düşünüyorum. Elimde bıçak olsaydı ne derdi acaba? Sanırım pislik gibi davranmayı bırakırdı.

Ama bıçağı çıkarmıyorum. Aslında, eve kadar olan yol boyunca birbirimize tek kelime etmiyoruz. Evin önüne park ediyor ve beni içeriye kadar geçireceğini fark edince içim cız ediyor. Annem de bundan hoşlanmayacak. Ama arabadan inip beni kapıya kadar takip ediyor.

Anahtarı kilide soktum, kapıyı açtığımda babamın beni rahat bırakacağını umuyordum. Ama o orada durmuş, içeri girmemi bekliyordu. Bu çok utanç vericiydi.

Ama belki de bu iyi bir şeydir. Belki evimi gördüğünde, neler yaşadığımı anlayacaktır. Belki beni kurtarması gerektiğini hissedecektir. Belki adım atıp bana gerçek bir baba gibi davranacaktır.

Hiçbir şişeye veya başka bir çöp parçasına çarpmadan kapıyı neredeyse tamamen açmayı başardığımda bunu iyi bir işaret olarak alıyorum. Annem çoktan eve gelmiş, televizyonun sesini duyabiliyorum, ve kapının açıldığını duyunca, "Tahmin et ne oldu Ella? Pizza sipariş ettim!" diye bağırıyor.

Harika. Tam da hiç acıkmadığım bir gecede.

Maalesef babam beni eve kadar takip etmeye karar veriyor. Oturma odamızın halini görünce nefesini kesiyor. Neredeyse kusacak gibi görünüyor, ya da belki de sadece kokudan dolayıdır. Annem yatakta oturmuş sigara içiyor, ama babamın eve girdiğini görünce kanepeden atlayıp sigarasını söndürüyor.

“Ella!” diye bağırır. “Misafir getireceğini bilmiyordum! Bana söylemeliydin!”

Babam sertleşir. "Desiree, kızın hakkında seninle konuşmam gerek."

Kızın. Bu iyiye işaret değil.

Annem, sanki sorun *buymuş* gibi kirli iş kıyafetini düzeltiyor. Gömleğini içine sokması, evimizin bir felaket olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.

"Çok üzgünüm, John." Bana sert bir bakış attı. "Bu sefer ne yaptı?"

"İki gece önce evimin arkasında dolaşıyordu." Babamın çenesi gerilir. "Ve bugün ofisime gelip Brittany gibi davrandı. Tahmin edebileceğin gibi, bu çok üzücüydü."

"Tabii ki! *Çok* üzgünüm!" Annem ellerini bej renkli iş pantolonuna siler. "Ella, sana ne oldu böyle?"

Bundan bıktım artık. Yalanlardan ve numara yapmaktan bıktım. Artık herkes bu odada toplandığına göre, daha fazla yalan söylemeyi reddediyorum. Onları gerçeği söylemeye zorlayacağım. Öyle ya da böyle, büyük ve mutlu bir aile olacağız.

Bunu gerçekleştirmek için bıçağımı çekmem gerekse bile. "Dr. Carter'ın babam olduğunu biliyorum," diyorum.

Yüzünün rengi bir anda soluyor. "*Ne*?"

"Ella," annem bana sertçe sorar, "böyle saçma bir fikri nereden edindin?"

Çenemi kaldırıyorum. "Benden sakladığınız doğum belgemi buldum."

"Tanrım," diyor babam, elini saçlarında gezdirerek.

İkisini de bakıyorum. Anne ve babam, her zaman hayal ettiğim gibi aynı odada. Ama annem çok kızgın görünüyor ve babam... Şey, emin değilim. Biraz sersemlemiş görünüyor.

"Ella," diyor annem. "Dr. Carter senin baban *değil*. Tanrım, bunu nasıl düşünebilirsin?"

Bunu çok otoriter bir şekilde söylüyor. Doğum belgemi görmemiş olsaydım, onun doğruyu söylediğini düşünürdüm. "Yalan söylüyorsun. Gördüm. Babamın adı John Carter."

"Doğru," diyor, pes etmiş gibi görünüyor ve sigarasını yeniden yakıyor. "Öyle. Babanın adı John Carter, ama bu o değil. Aynı adı taşıyan başka bir adam."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bu doğru olabilir mi? Doğum belgesini gördüğümde bu adamın babam olduğuna emindim, ama John ve Carter oldukça yaygın isimler sanırım. Başka bir John Carter olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Ama pek çok şey mantıklı gelmiyor. O zaman Dr. Carter benim kim olduğumu nasıl biliyor? Neden benim yanımda bu kadar tuhaf davranıyor?

"Çok üzgünüm John," diyor annem, görünüşe göre babam *olmayan* Dr. Carter'a. . Ne şanslı adam.

Onu kapıya kadar geçirir ve o da buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyor gibi görünür. Onu eve getirdiğimde, belki beni kurtaracak diye düşünmüştüm, ama bu olmayacak. Benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor, ki benimle hiçbir akrabalığı yoksa bu gayet normal.

Dr. Carter gider ve kapı arkasından kapanır kapanmaz, annem bana yönelir. Bana bağırmaya başlayıp belki de beni dolaba atacağına hazırlarım kendimi. Hatta bana vurabilir bile. Ama bunun yerine, kahkahaya boğulur.

"Aman Tanrım!" diye bağırır, nefes nefese. "Ella, *o adamın* gerçekten baban olduğunu mu sandın? *Böyle* bir baban olsaydı, bu kadar aptal olur muydun sence?"

Yüzüm kızarır. "Anlamıyorum. Benim kim olduğumu nasıl biliyordu? Ve senin kim olduğunu?"

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" Hâlâ gülüyor. "Dördüncü sınıftayken, onun güzel kızını tırmanma oyuncağının tepesinden ittin ve kız kolunu kırdı. Bu çok büyük bir olaydı ve bu konuda bir sürü toplantı yaptık." Kafasını sallıyor. "Sonra kız seni doğum günü partisine davet etmediği için çok üzüldün, sanki kolunu kırdıktan sonra seni davet edecekmiş gibi! Kim seni orada ister ki?"

Şimdi o söylediğinde, tüm bunları hatırlıyorum. Bana *o kadar da* önemli bir olay gibi gelmemişti, ama sanırım alçıya giren ben değildim.

"Ve sen *onun* baban olduğunu sanıyordun!" diye kıkırdıyor. "Tanrım, sen hayalperestsin."

Bununla dalga geçmesinden nefret ediyorum. Keşke kızsaydı. Kızgın olmaması *beni* kızdırıyor. O kadar kızgınım ki, ellerim sıkı sıkı yumruk haline geldi ve neredeyse ona vurmak istiyorum. Ama tabii ki bunu asla yapmam. "Peki gerçek babam kim? Diğer John Carter kim?"

Annem gülmeyi keser. Kollarını göğsünde kavuşturur. "Peki.
Artık on üç yaşındasın. Gerçeği öğrenecek kadar büyüdün."

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Beklediğim şey buydu. Ama şimdi bana söylemek üzereyken, bilmek istediğimden emin olmadığımı fark ediyorum.

"Baban hapisteydi," diyor. "Sen iki aylıkken oraya gönderildi."

"Hapse mi?" diye soruyorum. "Ne için?"

"Aptal herif bir barda kavga çıkardı ve bir adamı bayılttı." Annemin yüzü kararır. "Evde sana güvenen bir kız arkadaşın ve bir bebeğin varken böyle mi davranılır? Ne salak adam. Dürtü kontrolü yok, tıpkı senin gibi. Neyse, Johnny saldırı suçundan hapse girdi ve çıktığında bizimle hiçbir ilgisi olmak istemedi. Bizimle iletişime geçmeye bile çalışmadı ve nerede olduğunu bilmiyorum."

Gün boyunca, babamın sosyoloji profesörü olduğunu düşünürken, onun bir mahkum olduğunu fark ettim. Annemin gülmekten kendini alamamasına şaşmamalı.

"Acaba...?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onun fotoğrafını görebilir miyim?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "O ezik adamın fotoğrafını neden görmek istiyorsun?"

"Ben... sadece görmek istiyorum. O benim babam."

"Hepsini yırttım." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce omuz silkiyor. "O asla hayatımızın bir parçası olmayacak. Böylesi daha iyi."

"O benim *babam*!" Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu yapmaya hakkın yoktu!"

"Onu aramak istersen ara," diye karşılık verdi. "Ama onun seninle bir ilgisi olmasını bekleme. Onu suçlayamam bile. Kim senin gibi bir çocuğa katlanmak ister ki?"

Artık bana çok fazla geliyor. Dr. Carter'ın aslında babam olmadığını, gerçek babamın eski bir mahkum olduğunu ve annemin bunu bir şekilde komik bulduğunu öğrenmek. Ama onun önünde ağlamak istemiyorum, bu yüzden onu itip geçip, merdivenlere serpiştirilmiş aptal kağıtlara takılmadan olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıyorum. Odamda duruyorum, kendimi yatağa atıyorum ve bayılana kadar yastığıma gözyaşlarımı döküyorum.

45

ŞİMDİ

CASEY

BU KELEPÇELERDEN KURTULMAM LAZIM.

Eleanor yatak odasında ne yapıyorsa, çok zaman alıyor. Yaklaşık on dakika oldu ve ben hala burada oturmuş, onun çıkıp beni sustalı bıçağıyla parçalamasını bekliyorum. Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, göğsüm neredeyse acıyor. O buraya dönmeden önce kalp krizi geçirebilirim.

Koli bandı kesilebilir. Mutfağımda keskin bir şey bulup onu sürtersem, ellerimi kurtarabilirim. Ellerim kurtulduğunda bacaklarımı da kurtarabilirim.

Ama hareket bile edemiyorken bunu nasıl yapacağım?

Ayaklarımı yere bastırıp mutfakta kayıp kayamayacağımı deniyorum, ama sandalye geriye doğru devriliyor. Düşersem bileklerimi kırabilirim diye korkarak itmeyi bırakıyorum.

Çocukken babamın kanepemizi tamir ettiğini hatırlıyorum — tabii ki koli bandıyla. O bu şeyi çok severdi. Evlenseydim, gelinliğimi koli bandından yapardı. (Ya da en azından, yırtılsaydı, bantla tamir ederdi.)

Kanepeyi bantlarken bana şöyle dedi: "*Birisi ellerini koli bandıyla bağlarsa ne yapman gerektiğini göstereyim mi?"*

Bu, çoğu babanın kızına söyleyeceği türden bir şey değildi, ama *tam* da babamın bana söyleyeceği türden bir şeydi.

Oturma odamızdaki bir sandalyeye oturdum ve babam bileklerimi sıkıca bantladı. Bir adım geri çekildi. *Tamam, kurtulmaya çalış.*

Denedim. O izlerken beş dakika boyunca mücadele ettim. Sonunda, kendimi kurtarmadan önce derimi soyacağımı düşündüm. Sinirlendiğimi görünce beni durdurdu.

Anahtar hızlanmaktır, Casey, dedi.

Kollarını başının üzerine kadar kaldırıp sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde göğüs kafesine doğru indirirsen, bant kopar. Denedim ve Eleanor'dan çok da büyük olmayan, sadece on dört yaşında olmama rağmen, ilk denememde bandı koparmayı başardım. Özgürdüm.

Bileklerim arkamda bağlı olsa da, belki de kurtulmanın bir yolu vardır.

Omuzlarım ağrıyarak protesto etse de, kollarımı arkamda olabildiğince uzatıyorum. *Anahtar hızlanma, Casey*. Derin bir nefes alıyorum ve tüm gücümle bileklerimi sandalyeye doğru çekip aynı anda birbirinden ayırıyorum.

Bileklerimden keskin bir acı geçer, gözlerimi yaşartacak kadar şiddetli ve yakıcıdır. Bir an orada oturup, acı sinyallerinin azalmasını beklemem gerekir. Panik yapmamaya çalışarak derin nefesler alırım. Kurtulacağım. Kurtulacağım.

Sonra bileklerimi ayırmaya çalışıyorum, bantın eskisine göre daha gevşek olup olmadığını görmek için. Hiç ilerleme kaydetmediğimi anlamam bir saniyeden az sürüyor.

Gözlerim hayal kırıklığıyla doldu, babamın bana bu durumdan kurtulmayı öğrettiğini düşündüm, kollarım arkamda değil de önümde bağlı olsaydı, bunu gerçekten yapabilirdim. Ama Eleanor hareket edemeyeceğimden emin olmuştu. *Hareket edemiyorum*. *Kapana kısıldım.*

Göründüğünden çok daha akıllı ve acımasız.

Sıska kollarındaki sigara yanıkları ve morlukları düşünüyorum. Onu ilk gördüğümde kurban olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi şüpheye düşmeye başladım.

Buradan çıkmam lazım.

46

SONRAKI IKI SAATI ELEANOR'UN DÖNMESINI BEKLEYEREK GEÇIRIYORUM.

İki saat boyunca, bileklerimdeki bantları gevşetip kurtulabilmek için mücadele ettim. Kabin soğuk olmasına rağmen bu süreçte terledim, ama şansım yaver gitmedi. Bileklerim ve omuzlarım ağrıyor, ama bileklerim iki saat önce olduğu gibi sıkıca bağlı. Beni bantlamak konusunda çok başarılıymış.

Fırtına sonunda dinmişti. Hala yağmur yağıyordu, ama rüzgâr önemli ölçüde azalmıştı. Elektrik hala kesikti ve telefon hatları da öyle olduğunu tahmin ediyordum, ama kollarım veya bacaklarım serbest olsaydı, kolayca kaçabilirdim.

Bunun yerine burada rehin tutuluyorum. Ve Eleanor'un benim için ne planladığını hala bilmiyorum.

Aslında, bir fikrim var.

Bugün bir ara Lee mutlaka beni kontrol etmeye gelecektir. Çatının uçtuğunu veya dev ağacın evimin üzerine düştüğünü düşünerek endişelenecek ve iyi olduğumdan emin olmak için buraya gelecektir. Keşke dün gece onun evinde kalma teklifini kabul etseydim. Beni çok daha kötü bir şey beklerken *onun* kötü adam olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Ama yine de, Lee'nin evine gitseydim, Eleanor geceyi kulübede geçirirdi ve o ağaç düştüğünde onu öldürürdü. Bana yaptıklarından sonra bile, bu olayların gidişatını düşünmek hoşuma gitmiyor.

Her neyse, güneş henüz doğmadığına göre, Lee'nin beni aramaya gelmesi uzun zaman alacak. Tahmin etmek gerekirse, saat sabah beş civarıdır. Buraya uğramayı akıl etmesi için beş ya da altı saat daha geçmesi gerekebilir.

Ve sonra yatak odasının kapı kolunun döndüğünü duyarım.

Şömine sönmüş, ama birkaç mum hala titriyor ve gökyüzü yeterince açılmış, pencereden biraz ışık giriyor. Eleanor yatak odasından çıkıyor, giyinmiş ve paltosunu giymiş, kızıl saçları at kuyruğu yapılmış, sırt çantası omzunda. Sağ elinde ise bıçağı açılmış bir sustalı bıçak var.

"Merhaba Casey," diyor.

Ona bakıyorum. Beni bütün gece burada bağlı tuttuğu için öfkelenmeli miyim, yoksa bundan sonra ne yapacağı konusunda korkmalı mıyım, bilemiyorum. Boynumun arkasında soğuk terler çıkıyor — korkuyorum. "Silahım nerede?"

"Onda," diyor. "Üzgünüm, ama ona ihtiyacım var."

En azından bana doğrultmuyor.

Sağ elinde tuttuğu bıçağa bakıyorum. Onu görmek tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerimi her kapattığımda, defterindeki çizimi görüyorum. Sandalyeye bantlanmış kadın, işkence görüyor, parçalanıyor, hala hayattayken.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Sana söyledim." Mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Adaletin yerini bulmasını sağlayacağım."

Sırt çantasını yere sertçe bırakır, sonra bana doğru yürür.

Göğsümde panik yükselir. "Hayır. *Hayır*. Lütfen bunu yapma." "Casey," der, "defterim nerede?"

Sırt çantasına baktığımı biliyorsa, defterini aldığımı anlaması şaşırtıcı değil. Ama bu, onun bunu fark etmesi için olabilecek en kötü an. Tek yapabileceğim inkar etmek. Bana neden kızgın olursa olsun, suç listeme hırsızlığı da eklemek istemiyorum. "Defter mi?"

Bana doğru bir adım daha attı, bıçağı sağ elinde sıkıca tutuyordu. "Aptal numarası yapmayı bırak. Çantamda bir defter vardı. Nerede?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, ağzım konuşamayacak kadar kurumuş. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm ağrıyor. Defteri ona geri vermek çok kolay olurdu, ama nedense istemiyorum.

Bana doğru gelmeye devam ediyor. Bıçak mum ışığında parlıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Acıya dayanıklılığım iyidir, ama bıçağın etime batmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Peki," diyor. "Sen bilirsin. Defteri al. Umurumda değil."

Benden bir adım uzakta. Kolumu uzatabilseydim, ona dokunabilirdim.

"Yalvarıyorum," diyorum. "Lütfen. Ne yapmış olursam olayım, bunu düzeltmem için bana bir şans ver."

Tek kelime etmiyor. Sadece yaklaşmaya devam ediyor.

"*Lütfen*." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Yemin ederim, ben iyi biriyim. Hayatını kurtardım, değil mi? Sana yardım etmek istiyorum. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. *Söz veriyorum*."

Ben iyi biriyim. *Öyleyim*. Tamam, hayatımda pek de iyi olmayan birkaç şey yaptım. Bunlardan biri işten kovulmama ve hayatımın mahvolmasına yetti. Ama niyetim hep iyiydi. Gerçekten.

Eleanor şimdi arkamda. Yerdeki gölgesini görebiliyorum, bu yüzden eğildiğini anlıyorum. Boynumda sıcak nefesini hissedebiliyorum. Çizimde kulağı ve gözü eksik bir kadın vardı, bana da aynısını yapmak niyetinde. Ve bu şekilde bağlanmış haldeyken, tamamen çaresizim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar çaresizim.

Gözlerimi kapatıyorum, ilk kesik için kendimi hazırlıyorum. Keskin kenarın derimi ısırdığını, deriyi, yağı, kası, hatta belki kemiği kestiğini neredeyse hissedebiliyorum. Korku, gözlerimi tekrar açmam için yeterli.

O yüzden bıçağı havaya kaldırırken gölgesini izliyorum. Sonra bıçağı sertçe indiriyor.

47

ÖNCE

ELLA

ANTON'A KAFETERYADA OLANLARI ANLATMAK ISTEMIYORUM

Bu yüzden zil çaldıktan sonra okulun arkasında buluşmaya karar verdik. Bugün başını belaya sokmamak için çok dikkatli davrandı, bir daha ceza almamak için. Nabzını kontrol etmek için çok çaba sarf ediyor. Umarım başarabilir. Anton'un kalbine bir şey olmasını istemiyorum. Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. O benim tek arkadaşım.

Arkaya çıktığımda, Anton beni beklemek için bir bankta oturuyor, sırt çantası bacaklarının arasında. Beni görünce yüzü aydınlanıyor, ama benim yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi biraz sönüyor.

"Ella," diyor. "Ne oldu?"

Onun yanına bankta oturuyorum ve ona her şeyi anlatıyorum. *Her şeyi.* Carter'ların evine gizlice girdiğimi, Dr. Carter'ın ofisine gittiğimi ve hatta gerçek babamın hapiste olduğunu öğrendiğimi anlatıyorum. Son kısmı anlattığımda, neredeyse pişman oluyorum. Bu, insanlara anlatabileceğin türden bir şey değil. Anton, benim nereden geldiğimi öğrendiğinde benimle takılmak istemeyecektir.

Ama garip bir şekilde, bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"O kibirli ailenin bir parçası olmadığın için şanslısın," diyor.

"Bundan emin değilim."

"Doğru," diye ısrar ediyor. "Öyle insanlar kendilerini herkesten üstün görürler, ama değiller. Bana güven."

"Hapiste yatmış bir adamdan daha iyilerdir." Gözlerimi indiriyorum. "Babamın bir suçlu olduğuna inanamıyorum. Lütfen kimseye söyleme."

Elini göğsüne koyar. "Kimseye söylemem. Yemin ederim. Bana güvenebilirsin Ella."

"Biliyorum." Tırnağımla bankın ahşabını iz bırakacak kadar sertçe kazıyorum. "Bu çok adaletsiz! Brittany gibi insanlar, ne olursa olsun onları seven ebeveynleri olan muhteşem ailelere doğuyorlar. Bunu hak ettikleri falan da yok."

"Haksızlık," diye onaylar.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hesabı eşitleyecek bir şey yapmalıyız. Anlıyor musun?" Anton yeşil saçlarını kaşıyor. "Buldum! Şampuanına gizlice tüy dökücü krem koyabiliriz, böylece tüm saçları dökülür. Annemin banyoda banyoda bir sürü var."

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Hayır, böyle bir şey yaparsak, onu korkuturuz, ama saçları tekrar çıkar." Gözlerimi kaldırırım. "Ona *kalıcı* bir şey yapmak istiyoruz. Hayatını sonsuza kadar mahvedecek bir şey."

"Vay canına." Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Bana asla senin kötü tarafına geçmememi hatırlat."

"Sadece diyorum ki... Brittany'ye bir şey yapacaksak, bunun anlamlı olması lazım. Ona gerçekten *bedelini* ödetmeliyiz."

"Ya da..." Bana çarpık bir gülümseme gösterir. "Brittany'yi tamamen unutabiliriz, çünkü o berbat ve hiç önemli değil. Ve senin onunla kesinlikle akraba olmadığını öğrendiğimden beri seni çok daha fazla seviyorum."

Öfkemin küçük bir kısmı kaybolur ve bir şekilde, ona gülümsediğimi fark ederim. Anton'un gülümsemesi gerçekten bulaşıcıdır. "Şimdi beni daha çok mu seviyorsun?"

"Evet," diye onayladı. "Ve daha önce de seni *çok* seviyordum." "Sen... sen mi?"

"Tabii ki seviyorum." Sanki bunu sorgulamama şaşırmış gibi. "Sen tamamen sert birisin. Akıllısın. Kimsenin saçmalıklarını dinlemiyorsun. Ve..." Yanakları hafifçe pembeleşti. "Bence sen okulun en güzel kızısın."

Bunu söylerken, bankın üzerinden uzanıp elimi tuttu.

Anton'un elimi tuttuğu ilk sefer değil bu. Beni bir yere götürürken ya da salıncaktan inerken birkaç kez elimi tutmuştu. Ama bu, ilk kez rastgele uzanıp elimi tuttuğu ilk sefer. Ve bundan hoşlanmadım da değil.

Aslında, bu hoş bir şey.

Anton haklı. Babamın kim olduğu önemli değil. Hapse atılan o aptalın canı cehenneme. Onsuz da gayet iyi idare ederim. Ve aptal Brittany Carter, sahte gülümsemesi ve mükemmel hayatı kimin umurunda?

Anton, el ele tutuşmaya devam ederken bankta bana biraz daha yaklaşıyor. Daha önce hiç bir erkekle el ele tutuşmamıştım, en azından böyle değil. Elim çok terliyor diye endişeleniyorum ama o umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyor. Sonra bana doğru eğiliyor. Sonra ne olacağını merakla beklerken kalbim hızlanıyor.

Ve sonra okulun arka kapıları açılır.

Kesintiye uğramak yeterince kötüydü, ama bizi rahatsız edenlerin Brittany Carter ve en yakın arkadaşı Meredith olduğunu fark ettiğimde durum daha da kötüleşti. Harika.

"Oh!" Brittany, Anton'un ve benim ellerimizin birbirine dolandığını fark edince güzel mavi gözlerini kocaman açıyor. "Yani siz ikiniz artık *çıkıyor* musunuz?" Meredith'e bakıyor ve ikisi de kıkırdamaya başlıyor. "Bu *çok tatlı*."

Anton'un yüzü kıpkırmızı oldu. Elimi onunkinden çekip ceketimin cebine soktum. Olan onca şeyden sonra Brittany'nin günümü mahvetmeye devam etmesine inanamıyorum.

Sessizce ona yalvarırım: *Git buradan. Bizi rahat bırak.*

"Bu arada," diye ekledi Brittany, "babamla ilgili yanlış anlaşılma için üzgünüm. Babamın anneme bunu anlattığını duydum. Senin için çok kötü bir durum."

Yüzüm yanıyor gibi hissediyorum. Brittany'ye aynı derecede kötü bir şey söylemek istiyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Mükemmel birine ne cevap verebilirsin ki? Neyse, Anton konuşmaya başlar. "İnan bana, Ella senin boktan ailenin bir parçası olmak istemiyordu."

"Hmm, ben öyle duymadım," diyor Brittany şarkı söyler gibi bir sesle.

Gözümün ucuyla Anton'un sağ elinin yumruk yaptığını görüyorum. *Duygularını kontrol et, Anton. Başını belaya sokma.*

Ama o hiçbir şey yapmayacak. Bir kıza vurmaz.

"Neyse," diyor Brittany, "Sizi iki aşk kuşunu yalnız bırakayım. Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız."

Ayağa kalkıyorum. "*Bu* ne demek şimdi?"

Omzunu kaldırıyor. "Şey, onun babası alkolik, senin annen de istifçi. En azından babam öyle diyor. Ve ikiniz de fakirsiniz. İyi bir çift gibi görünüyorsunuz."

İstifçi. Kalbimde, annemin öyle olduğunu hep biliyordum. Ama nedense, daha önce kimse bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Anton kesinlikle kullanmamıştı. Ve Brittany'nin ağzından çıkmasını duymak, düşündüğümden daha çok acıttı. Ona doğru bir adım attım.

"Sözünü geri al," diye bağırdım.

"Neden alayım?" Bana göz kırpıyor. "Doğru, değil mi?" Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır, *değil*."

"Tabii ki öyle," diyor, sanki tartışmaya bile değmezmiş gibi. "Bu yüzden okula kirli ve kokan kıyafetlerle geliyorsun. Ve bu yüzden diğer çocukların berbat öğle yemeklerini çalmak zorundasın."

Sol şakaklarımdaki damar zonkluyor. Son kısmı artık doğru bile değil, çünkü Anton her gün bana sandviç getiriyor. Ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor. Ve en kötüsü, o henüz bitirmemiş.

"Duş alıyor musun?" diye devam ediyor. "Ya da saçını yıkıyor musun?"

Her gün duş alıyorum. Evimizde bol miktarda sabun ve şampuan var.

"Ella harika kokuyor!" diye patladı Anton. Eskiden bana Smella diyen kişi olmasına rağmen. "En azından kendini beğenmiş bir kaltak değil."

"Oooh. Elinden gelenin en iyisi bu mu, Peterson? Her dersten kalmana şaşmamalı." Brittany kendi kendine gülüyor, mükemmel düzgün ve beyaz dişlerini gösteriyor. Ailesinin diş teli masrafını karşılayabildiği belli. "Siz ikiniz birbirinize layıksınız. İkiniz de tamamen acınası durumdasınız."

Bu çok adaletsiz. Bu kadar güzel birinin mükemmel bir ailesi olması çok adaletsiz. Üstelik bu kadar *kötü* olması da. Şakaklarımda bir nabız atışı hissediyorum ve belki de nabzımı kontrol edememem yüzünden, kendimi Brittany'yi göğsünden sertçe ittiğimi fark ediyorum. Bugün o X-Acto bıçağını evde bıraktığım için şanslı.

İtme onu neredeyse dengeden çıkarmadı. Brittany'nin uzaklaşacağını düşünmüştüm. Benimle yumruk yumruğa kavga etmek isteyeceğini sanmıyordum. Brittany gibi kızlar bunu yapmazlar. Ama şaşırtıcı bir şekilde, o da beni *sertçe* itti.

Brittany bizim yaşımız için ortalama boyda, ama ben sınıfın en zayıf ve en kısa çocuklarından biriyim. Bu yüzden beni ittiğinde, tökezleyip

geriye doğru sendeledim, kendi ayaklarıma takıldım ve yere düştüm.

Anton'un Brittany'ye öfkeyle bakarken keskin bir nefes aldığını duydum. Brittany'nin bana hakaret etmesine kızmıştı, ama şimdi beni ittiği için yüzü öfkeden kızarıyordu. "Senin neyin var be?"

"Ben iyiyim," diyorum çabucak, ellerimi silkelerek.

Ama o beni dinlemiyor bile, tüm dikkati Brittany'ye odaklanmış durumda. "Onu nasıl öyle itebilirsin?"

"Önce o beni itti!" diye bağırıyor Brittany, sesi tiz. "Kız arkadaşın tam bir psikopat!"

Yüzü neredeyse morarmış durumda ve sahip olduğu ne kadar sakinlik varsa, hepsi gitmiş. Brittany'ye doğru ilerliyor ve dolabında tuttuğu ağırlıkları ve her gün onları kaldırdığını hatırlıyorum. Bir saniye sonra, yumruğunu Brittany'nin güzel yüzüne indiriyor.

"Seni kendini beğenmiş sürtük," diye tıslar. "Bunun bedelini ödeyeceksin. *Her şeyin bedelini ödeyeceksin*."

Brittany benden daha sert düşüyor. Ve eğer olan tek şey buysa, belki her şey yoluna girebilir. Gözü moraracak ve Anton milyonuncu kez okuldan uzaklaştırma cezası alacak. Harika bir durum olmayacak, ama birkaç gün içinde her şey eskisi gibi olacak.

Ama Anton artık mantıklı düşünemiyor, çok öfkeli. Kendini kontrol *edemiyor*. Yerden büyük bir taş alıyor, eskiden Devin'i bayılttığım taşla yaklaşık aynı büyüklükte, ve onu başının üzerine kaldırıyor.

"Sen kimseden daha iyi değilsin Brittany," diyor. "Özellikle de Ella'dan."

Sonra taşı Brittany Carter'ın güzel yüzüne indirir. Tekrar tekrar.

Ve tekrar.

Meredith, Brittany'nin yüzündeki kırılgan kemiklerin çatlayıp parçalandığı mide bulandırıcı sesi duyduğumuzda çığlık atıp ağlamayı kesmiyor. Anton, Brittany'nin düzgün beyaz dişlerini tek tek kırıyor. Anton'un adını tekrar tekrar haykırıyorum ve onu tutmaya çalışıyorum, ama o beni itip kakıyor. Sanki transa geçmiş gibidir. Brittany'ye o taşla vurmaya devam eder ve bir öğretmen gelip onu uzaklaştırmayı başardığında, ortalık kan gölüne dönmüştür. *Çok fazla kan.*

Sağlık görevlileri Brittany'yi ambulansa bindirdiklerinde, hala baygındı ve yüzü tanınmaz haldeydi. Anton başını eğik tutuyordu ve iki öğretmen onu tutarak hareket etmesini engelliyordu. Ardından polis geldi ve geldiklerinde bir şey çok açıktı:

Anton'u bir daha asla görmeyeceğim.

48

ŞİMDİ

CASEY

GÖZLERIMI KAMAŞTIRAN ACIYA, BIÇAĞIN

son iki saati bunu bekleyerek geçirdim, ama bu durumun korkunçluğunu azaltmıyor.

Garip bir şekilde, bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Hissettiğim tek şey, artık ayak bileklerimi hareket ettirebiliyor olmam. O anda Eleanor'un bacaklarımı ve göğsümü sandalyeye bağlayan koli bandını kestiğini fark ediyorum.

"Beni bıraktın," diyorum nefes nefese.

Belli ki fikrini değiştirmişti. Belki de hayatını kurtardıktan sonra, bana işkence etmemeye karar vermişti.

Eleanor sandalyenin yanına geliyor. "Buraya pek kimse gelmiyor gibi görünüyor ve senin ölmeni istemiyorum. Eminim sonunda kollarını kurtarabilirsin."

Bu sözlerle, yerden çantasını aldı. Oturma odasına son bir kez baktı, sonra ön kapıyı araladı. Bir an orada durdu, bahçemin enkazı olan yere bakarak, pürüzsüz yüzünde çıplak bir korku belirdi.

"Gidiyor musun?" diye sesleniyorum.

Başını çevirip bana alaycı bir şekilde gülümser. "Vay canına, nasıl tahmin ettin?"

Eleanor'un beni işkence etmek amacıyla sandalyeye bağladığından emindim. Son iki saati, yavaş ve acı verici ölümümü hayal ederek geçirdim

. Ama o bunu yapmamış, hatta bana kurtulmam için bir yol sunmuştu. Ve şimdi gidiyordu.

Beş dakika önce, böyle kurtulmak için her şeyi verirdim, ama şimdi Eleanor'un kapıdan çıktığını görünce, onu hayal kırıklığına uğrattığımı anlıyorum. Onun güvenini sarsmıştım ve şimdi o, tek başına vahşi doğada kayboluyor. Ona ne olacak? Ya ona sigarasını söndüren kişiden daha kötü biriyle karşılaşırsa?

"Bekle!" diyorum. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Konuşmak mı? *Konuşmak* mı istiyorsun?"

Hâlâ sağ elinde o sustalı bıçak var. Silahım da onun sırt çantasında olabilir. O son derece tehlikeli. Yine de...

"Orada dolaşmak güvenli değil," diyorum. "Bir sürü düşmüş dal var. Çok çamur var ve sende sadece spor ayakkabın var."

Yine, yüzünde belirsizlik ifadesi belirir, ama bunu silkeler. "Ben iyiyim."

"O zaman benim botlarımı giy," diyorum.

Çıplak ayaklarıma bakar. "Bana uymaz."

Muhtemelen haklı. Ama bunu düşünmüş olması bile benim için bir artı. "En azından gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım."

"Neden? Telefon hatları düzelene kadar bekleyip polisi aramak için mi?"

"Hayır. Asla aramayacağıma söz verdim, hatırladın mı?" "Bu," diyor, "saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Bir kez daha beklemesini söyledim, ama dinlemiyor. Bunun yerine, ön kapıdan çıkıp arkasında kapıyı sertçe kapattı, o kadar sert ki tüm kulübe sallandı.

Kahretsin.

Tamam, Eleanor'a ulaşamadım. Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim ve umarım karşılaştığı bir sonraki kişi iyi kalpli biridir. Defterindeki çizimlere gelince, neden onları çizdiğini belki de asla bilemeyeceğim. Ama bana zarar vermedi. Saçımın bir teline bile dokunmadı.

Bacaklarım serbest kaldığına göre, ayakta durmaya çalışıyorum. Biraz çaba gerektiriyor ama sonunda sandalyeden kalkmayı başarıyorum. Tabii ki, bileklerim hala bağlı olduğu için mutfak tezgahına kadar geriye doğru gidiyorum. İnsanlar bir şeyin o kadar kolay olduğunu, ellerini arkada bağlıyken bile yapabileceklerini söylerler ya? Eh, ben

kesinlikle bir daha bu ifadeyi kullanmayacağım. Ellerin arkada bağlıyken *hiçbir şey* kolay değildir.

Mutfak çekmecesini açmayı başardım ve bıçak aramaya başlamak üzereydim, ama sonra çekmecenin kenarının oldukça keskin olduğunu fark ettim. Bileklerimdeki koli bandını, gevşemeye başlayana kadar kenara sürttüm. Bir kez kuvvetlice çektim ve sonunda kurtuldum.

Kollarım serbest!

Yaklaşık on beş saniye boyunca kollarımın kan dolaşımını sağlamak için ovuşturuyorum, sonra mutfak masasında bıraktığım el fenerlerinden birini alıp yatak odama doğru koşuyorum. Yatağımdaki dağınık battaniye yığınlarına bakıyorum. Ama asıl ilgimi çeken şey şifonyerimin içeriği.

İlk çekmeceyi açıp içini yokluyorum. Silahın geri getirilmemiş olması şaşırtıcı değil. Eleanor onu yanına almış olmalı.

Harika. Ama iyi tarafı, beni onunla vurmamış olması.

Bundan sonra ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, bu yüzden yatak örtülerini çıkarıp çamaşır sepetine koyuyorum. Elektrikler geri geldiğinde yıkayacağım. Güneş henüz ufuktan görünmüyor, ama en azından fırtına dinmiş. Hala yağmur yağıyor, ama daha çok çiseleyen bir yağmur. Sonunda, kamyonetime binip karakola gidip olanları anlatmam gerekiyor. Keşke Eleanor'un soyadı veya onu tanımlayacak başka bir bilgi olsaydı. Onlara tek söyleyebileceğim, Eleanor adında, kızıl saçlı, çilli, açıkça istismara uğramış, ortaokul çağında bir kızın kulübeme gelip beni tehdit ettiği, bağladığı ve şimdi ortadan kaybolduğu. Belki onu arayan biri varsa bu bilgi yeterli olur, ama yoksa bu bilgi işe yaramayabilir.

Elektrik hala kesik. Telefonu kaldırıyorum ve titiz telefon hatlarının da hala çalışmadığını görünce şaşırmıyorum. Kanepeye çöküyorum, kulübenin buz gibi olduğunu ve ateşi tekrar yakmam gerektiğini biliyorum, ama enerjim yok. Bütün gün uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Kanepenin minderinin altına uzanıp Eleanor'un sırt çantasında bulduğum yeşil defteri çıkarıyorum. Sayfaları tekrar çevirirken el fenerinin ışığını sayfalara tutuyorum. Tanrım, bu kızın zihni gerçekten bozuk.

Bana bu şeylerin hiçbirini yapmadığına seviniyorum. Hala neden beni hedef seçtiğini anlamıyorum. Ne yapmış olabilirim ki?

Resimlerden birine bakarken, kadının gözlerinin siyah daireler olarak çizildiğini fark ettim. Diğer çizimleri de çevirirken

bu sefer kadının gözlerinin her resimde aynı şekilde çizildiğini fark ettim. Ve başka bir şey daha fark ettim. Eleanor her çizimde kadının dudaklarının kıvrımının hemen altına küçük bir nokta koymuştu. Güzellik lekesi gibi.

Hmm. Bu garip. Neden beni öyle çizmiş ki?

Bu çizimlere baktıkça, korkunç bir hata yaptığımı hissediyorum. Midem bulanıyor. Eleanor artık yok ve hayatım için endişelenmiyorum, bu yüzden giderek daha fazla emin oluyorum:

Bu çizimlerdeki kadın ben değilim.

Benim gözlerim mavi ve Eleanor'un mavi mürekkebe erişimi olduğu açık olsa da, onları öyle çizmedi. Dudaklarımın altında güzellik lekesi yok. Ve şimdi daha dikkatli baktığımda, kadının burnu benimkinden farklı, keskin bir çizgi olarak çizilmiş. Kendimi paniğe kaptırdım, ama bunun için bir neden yoktu. Eleanor benim işkence görmemi ve ölmemi asla hayal etmedi. Öfkesi başka bir kadına yönelikti. Karalamalarda bana benzeyen birine.

Bu, onun için endişelenmediğim anlamına gelmez. Bu, bu çizimlerdeki kadın için yoğun bir endişe duymadığım anlamına gelmez. Ama o kız bana asla zarar vermek istememişti. Boşuna kendimi korkuttum.

Ancak bu, evime giden haritayı açıklamıyor.

El fenerinin ışığı altında tüm sayfaları tekrar çeviriyorum. Sonunda kitabın sonuna geldiğimde, ilk seferinde görmediğim bir sayfa keşfediyorum. Muhtemelen kitabın en önemli sayfası. Defteri geri istemişse, bunun nedeni bu sayfadır.

Kağıdın içeriğine bakıyorum, başım dönüyor. Aman Tanrım. Sonunda anladım.

Bu her şeyi değiştiriyor.

49

ÖNCE

ELLA

ANNEM BENI OKULDAN ALMAYA GELMEK ZORUNDA.

Erkek arkadaşın başka bir çocuğu ölümüne dövdüğünde böyle olur. Anton benim erkek arkadaşım değildi, bunu herkese anlatmaya çalışıyorum
ama herkes Meredith'in anlattıklarına inanıyor. Ben Brittany'yi ittim, sonra erkek arkadaşım çıldırdı ve onu dövmeye başladı.

Anton'a ne oldu bilmiyorum. Sorup duruyorum ama kimse bana söylemiyor. Polis onu götürdü.

Annem, müdürün odasında Bay Garber ile konuşmak için uzun süre bekledi. Ben de ortaokul yıllarımda saatlerce oturduğum, müdürün odasının dışındaki plastik sandalyelerden birinde bekledim. Ama bu en kötüsüydü. Diğerleri, şimdi bana yöneltilen suçlamalara kıyasla önemsizdi.

Annem müdürün odasından çıktığında çok telaşlı görünüyor. Beni kolumdan tutup ayağa kaldırıyor. "Gidelim Ella."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Tırnakları derime batıyor. "*Gidelim* dedim."

Burada olduğumuz sürece bana başka bir şey söylemeyeceği belli, bu yüzden onu arabasına kadar takip ediyorum — ikinci el Buick, park yerindeki en eski

otoparkta en eski model olan kullanılmış bir Buick. Arabaya binerken, Dr. Carter'ın Prius'unu düşünmeden edemiyorum.

"Hapse girecek miyim?" diye soruyorum anneme, o motoru çalıştırırken.

"Hayır." Bana tiksinmiş bir bakış atıyor. "Bir hafta uzaklaştırma aldın. Şu ana kadar kimse suç duyurusunda bulunmuş gibi görünmüyor."

Yani hala olabilir.

"Biliyorsun," diyor annem, "o zavallı kızın kapsamlı bir yüz ameliyatı olması gerekecek. Erkek arkadaşın yüzündeki kemiklerin yarısını kırdı."

Anton'a Brittany'ye kalıcı hasar verecek bir şey yapmak istediğimi söylediğim gün sanki milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor. Onu unutmamı, onun önemli olmadığını söyleyen oydu. Neden onun kendisini etkilemesine izin verdi? *Neden?*

Tabii ki, cevap çok açık. Çünkü o beni kışkırttı. Çünkü beni yere serdi. Çünkü benim hakkımda korkunç şeyler söyledi.

Anton'a şu anda neler olduğunu düşünürken gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum. Onu kelepçeleyip götürdüklerinde elleri kanıyordu.

Eve kadar kalan yolu sessizce sürdük. Buna sevindim, çünkü başka bir şey söylersem ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Ve annemin önünde bir daha asla ağlamayacağıma yemin etmiştim. Ama arabayı park edip ön kapıya doğru yürürken, sessizliği bozdu.

"Bir erkek arkadaşın olduğuna *inanamıyorum*," der ve şişkin çantasını karıştırarak anahtarları arar. Çantası da evimiz kadar dağınıktır, bu yüzden anahtarları bulması her zaman çok uzun sürer. "Daha da kötüsü, o serseri Peterson'dı. Senin ne*yin* var, Ella?"

"O benim erkek arkadaşım değildi," diye mırıldandım.

"Artık değil." Anahtarlarını bulur, kapıyı açar ve içeri girer. "Bunun için kesinlikle ıslahevine kapatılacak. Hak ettiği gibi." Kapı açıldığında bir sürü şişe yere düşer ve çürümüş meyve kokusu burnuma çarpar. "Öyle çocuklar... baş belasıdır."

"Anton iyi biri," dedim. "İyi bir çocuk."

"*İyi mi*?" Annem bana şaşkınlıkla bakar. "O zavallı kıza ne yaptığını gördün, değil mi?"

"Kız onu kışkırttı."

"Aptal olma, Ella." Çantasını koridordaki kağıt yığınının üzerine, yani resmi yerine bırakır. "Anton Peterson

iyi biri değil. Sana iyi *davranıyorsa*, bunun tek nedeni seninle yatmak istemesi. O da senin gibi çürük bir elma."

Neden bahsettiğini anlamıyorum. Anton "kötü bir elma" değildi ve kesinlikle benimle yatmak istemiyordu. Öpüşmedik bile.

Ama Brittany bizi yakalamamış olsaydı...

Her şey farklı olabilirdi.

"Zaten bütün erkekler berbat," diye devam ediyor annem, koridorda bana dönerek kibirli bir şekilde burnunu çekiyor. "Onlardan tamamen uzak durman daha iyi, benim tavsiyem bu. Sonsuza kadar seninle olmak istermiş gibi davranıyorlar, ama istediklerini alır almaz çekip gidiyorlar."

Dudakları acı bir alaycı gülümsemeye bükülür ve son birkaç haftadır giydirdiği o adam aklıma gelir. Sanırım istediğini aldı ve artık aramıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum: daha fazla alışveriş, daha fazla ıvır zıvır biriktirme. Muhtemelen yine bir akvaryum alıp benim yatağıma koyacak ve ben de yerde yatmak zorunda kalacağım.

"Kimsenin seni istememesi benim suçum değil," diyorum. "Bu, tüm erkeklerin kötü olduğu anlamına gelmez."

Bu yanlış bir şeydi. Annemin gözleri parladı ve elleri yumruk oldu. "Anlamadım?"

Onu çileden çıkarıyorum, ama artık umurumda bile değil. Onu çileden çıkarmak istiyorum. Onunla büyük bir kavga etmek istiyorum, böylece göğsümdeki bu korkunç, ham hissin dışında başka bir şey hissedebileyim. "Babamı sen kaçırdın," diyorum, her şeyi düşündükçe kendime daha fazla güvenerek. "Chip'i sen kaçırdın. Ve şimdi de bu yeni adamı. Hepimizin yalnız kalması senin suçun."

"Ne cesaretin var." Annem bana doğru bir adım attı, ama bu sefer geri çekilmeyeceğim. "Hepsi *senin* suçun. Hiçbir erkek küçük bir velet olan bir kadını istemez. Bu yüzden seni dolaba saklamak zorundayım, her şeyi mahvetmeni engellemek için."

"*Beni mi* suçluyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Ciddi olamazsın! Kim burada yaşamak ister ki? Böyle, seninle birlikte? Ben istemem."

"Nankör küçük *sürtük*!" diye bağırır bana. "Hemen özür dilesen iyi olur."

"Özür dilemeyeceğim!" diye bağırıyorum. "Bu doğru! Yalnız olmamızın tek sebebi sensin!"

Daha önce sınırı aşmışsam, şimdi tamamen aştım. Ve memnunum, çünkü o bunu hak ediyor. Hepsi onun suçu. Hayatımdaki tüm kötü şeyler *onun* yüzünden.

Annemin güzel yüz hatları öfkeyle doluyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, koridordaki dolaba ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Ama o benden çok daha hızlı. Beni kolumdan sertçe yakalıyor ve ben elimden geldiğince direnmeme rağmen, beni açık dolaba fırlatıyor, o kadar sert ki omzum duvara çarpıyor. Öyle öfkeliyim ki, neredeyse hissetmiyorum. Geri sıçrıyorum, kavga etmeye hazırım.

Kapıyı çarparak kapatır ve bir saniye sonra anahtarı kilitte çevirir. "Söylediklerin için özür dileyene kadar orada kalabilirsin."

"Asla özür dilemeyeceğim! Asla!"

"Peki." Annemin sesi öfkeli. "O zaman bütün gece orada *kalabilirsin*."

Bu sözlerle annemin ayak sesleri koridorda kaybolur. Beni akşam yemeği yemeden burada bırakıyor. Belki de bütün geceyi burada geçireceğim. Bu ilk kez olmuyor.

Küçük odanın ortasında durup paniğe kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Parmaklarım, Anton'un bana verdiği ve her gün taktığım gümüş zinciri okşuyor. Zinciri gömleğimden nazikçe çıkarıyorum. Zincirin ucunda, her zaman yanımda taşıdığım küçük bir ataç asılı.

Annemin beni koridordaki dolaba kilitlediği ilk sefer değil bu. Ama son sefer olacak.

50

ANNEMIN UYUDUĞUNDAN EMIN OLANA KADAR BEKLIYORUM.

Dikkatli olmalıyım. Annem, kapıyı kilitlese de dolaptan çıkabileceğimi fark ettiği anda, muhtemelen kapıyı daha da sağlamlaştırır. Belki de çıkmamı engellemek için üstüne bir tür zincir kilit takar. Yani bu benim tek şansım. Bunu iyi değerlendirmeliyim.

Gece yarısından sonraya kadar yaklaşık dört saat dolapta oturuyorum. Annem yokken küflü şeftalileri atmayı başarmış olsam da, dolap hala çürümüş meyve kokuyor. Kokuyu unutmak için kendi kendime mırıldanıyorum ve Anton'un bana gösterdiği şekilde ataçları şekillendirmek için zaman ayırıyorum. Uçlarında küçük bir kanca olması için tamamen düz olmalılar. Anahtar bu.

Sonunda ayağa kalkıp kendimi kapıya yasladım. Dudaklarımı ahşap yüzeye yaklaştırdım. "Anne?" diye seslendim. "Anne!"

Cevap yok.

Uyuyor. Vardiyası bu sabah erken başlamıştı ve genellikle erken başlayan günlerde gece yarısı uykuya dalardı. Güvendeyim.

Şimdi buradan çıkmam gerekiyor.

Bu kilit, Anton'un dolabındaki kilitten biraz farklı. Birkaç kez daha denedim ve oldukça iyi oldum, ama bu, bu kilidi açabileceğim anlamına gelmiyor. Kapıyı açamayabileceğimi ve bütün geceyi burada geçirmek zorunda kalabileceğimi fark ettiğimde, ensemde ter damlaları belirir.

Keşke Anton burada olsaydı. Bana yardım ederdi. Bu kapıyı açabilirdi.

Başarabilirsin Ella. Sen tanıdığım en cesur kızsın.

Bir an için gözlerim yaşlarla bulanır. Yapamam. Yapamayacağım. Anton bana inanmıştı, ama yanılmıştı. İkimize de inanmakla hata etmişti.

Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitti? Bu adil değil. Brittany Carter gibi insanların her şeye sahip olması, benim gibi insanların ise hiçbir şeye sahip olmaması adil değil.

Tabii ki, Brittany'nin de şimdi kendi sorunları var.

Tiksinti içinde ataçları yere atmak üzereyken, bir klik sesi duydum. Aman Tanrım. Kilit açıldı. Başardım.

Yapabileceğini söylemiştim!

Kalbim çarparken dolaptan çıkıyorum. Annemin dolabın önünde durup beni tekrar içeri atmak için beklediğini düşünüyorum. Ama bu sefer, bir daha asla çıkamayacağım bir şey yapacaktır.

Ama o burada değil. Ev karanlık ve sessiz. Uyuyor olmalı. Bu da benim çok sessiz olmam gerektiği anlamına geliyor.

Merdiven boşluğuna sürünerek yaklaşıyorum. Her zamanki gibi merdivenler kağıtlarla dolu, ama yine de yukarı ve aşağı inmek için bir yol var. En üst basamağa tırmanıyorum, ışıkların kapalı olduğundan emin olmak için annemin yatak odasına bakıyorum. Sonra en üst basamaktaki dev kağıt yığınını dikkatlice devriliyorum, düşerken çok ses çıkarmaması için ellerimle kontrol ediyorum. Her basamakta aynı işlemi tekrarlıyorum, ta ki her basamak annemin kağıtlarıyla neredeyse tamamen örtülene kadar. Sonunda merdivenler eski kağıtların şelalesine dönüşüyor.

Sonra oturma odasına gizlice giriyorum. Kanepenin üzerine de bir sürü kağıt ve giysi atılmış, ben de üstteki yatağa ulaşabilmek için hepsini tekmeliyorum. Neyse ki, yatak tek kişilik ve oldukça yıpranmış, bu yüzden fazla zorlanmadan kaldırabiliyorum. Yani, biraz homurdanmam gerekiyor, ama onu merdiven boşluğuna taşıyabiliyorum. Merdivenlere tam oturuyor, sadece biraz eğimli. Merdivenlerden aşağı inmek önceden zorduysa, şimdi çok daha zor. Sonunda, ikinci yatağı alıp merdivenlerin altına yaslayarak merdivenleri tamamen kapatıyorum.

Geri adım atıp yaptığım işi inceliyorum. Bu noktada, merdivenlerden inmek oldukça zor olurdu, ama yeterince motivasyonu olan biri için imkansız değil. Hayır, burada daha fazla iş yapılması gerekiyor.

Sonraki yirmi dakikayı, yatakların önüne olabildiğince çok giysi, makarna ve peynir kutusu ve enerji barı istifleyerek, merdiven boşluğunun altını tamamen kapatarak geçiriyorum. Yığın neredeyse benim boyum kadar, omuzlarıma kadar geliyor. İstersem, boyumun iki katı kadar yapabilirim — sadece oturma odasında o kadar çok çöp var. Ama bütün gece bunu yapmak istemiyorum.

Şimdi yapbozun sadece bir parçası kaldı.

Ataç dışında, her zaman cebimde taşıdığım bir şey daha var: Anton sigarayı bırakmaya karar verdiğinde bana verdiği çakmak. Şimdi cebime uzanıp onu çıkarıyorum. Çakmak, onun saçı gibi yeşil.

Kağıt yığınlarından birinin yanına çömeliyorum. Yığının en üstündeki kağıdı alıp içeriğini inceliyorum. İronik bir şekilde, bu ortaokul rehberlik danışmanından gelen ve benimle ilgili bir e-posta.

> *Ella önemli duygusal sorunlar sergiliyor ve bir kez daha, onu danışmanlık hizmetine kaydettirmenizi şiddetle tavsiye ediyoruz. Henüz ona bir terapist bulmadığınız için, bütçenize uygun bir danışman bulmanıza yardımcı olacak danışmanların listesini tekrar ekliyoruz...*

Neredeyse gülmek üzereydim. Tabii ki annem benim danışmanlık almamı istemezdi. Çünkü o zaman bizim yaşam tarzımızı birine anlatabilirdim. O zaman bana yaptıklarını kabul etmek zorunda kalırdı.

Bu e-postayı yakıp çöp kutusuna atmak çok cazip geliyor. Ama bunun nasıl görüneceği konusunda endişeliyim. Bu konuda daha akıllı davranmalıyım. Babam sosyoloji profesörü olmayabilir, ama ben aptal değilim.

Bunun yerine, sigara izmaritleriyle dolu küllükten annemin sigaralarından birini alıyorum. Ağızıma koyup yakıyorum. Bir saniye boyunca ağzım o iğrenç kokuyla doluyor, ama sonra sigara yanıyor ve ağzımdan çıkarabiliyorum.

Yanan sigarayı kağıt yığınına atıyorum. Ve bekliyorum.

Hepsinin tutuşması birkaç saniye sürer. Ama ilk kağıt alev alınca, tüm yığın çok hızlı bir şekilde yanmaya başlar. Evimin tüm birinci katı kağıtlarla doludur. Hızlı yanacaktır.

Anton'un çakmağını sehpaya bırakıyorum. Onun bana verdiği bir şeyi geride bırakmak istemiyorum çünkü onu hatırlatacak çok az şeyim var, ama başka seçeneğim yok. Polisin cebimde çakmak bulmasını istemiyorum.

İkinci kağıt yığını da alevler içinde kalır. Yakında tüm ev yanacak. Ve burada kurtarmak istediğim tek bir şey bile olmadığını fark ederim. Tek bir şey bile.

Bu yüzden kapıdan çıkıyorum.

Evin dışında durup pencereden çıkan alevlerin evimizin birinci katına yayılmasını izlerken, yaptığım şeyin tüm ciddiyeti sonunda kafama dank ediyor. Kendi annemi ölüme mahkum ettim.

Sırada babam var.

51

ŞİMDİ

CASEY

KITABIN SON SAYFASINDA BAŞKA BIR ÇIZIM VAR.

Diğer tüm çizimler kadınlardı, daha spesifik olarak, işkence gören bir kadın işkence görüyordu, ama bu çizimde bir erkek var. Adam kanlar içinde yerde yatıyor ve üzerinde kırmızı saçlı, çilli bir kız bıçakla duruyor.

Çizimin üstünde bir isim ve adres var.

Cebime uzanıp oturma odasının zemininde bulduğum haritayı çıkarıyorum. Haritayı açıp el fenerinin ışığı altında daha dikkatli bir şekilde inceliyorum. Şimdi haritayı yanlış okuduğumu anlıyorum. Ateşin ışığında hızlıca bakmıştım ve kız buradaydı, bu yüzden son hedef benim evimdir diye düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki, benim evim hedef değildi. Son hedef, buradan sadece yarım mil uzaklıkta başka bir ev.

Lee'nin evi.

Eleanor beni aramıyordu. Kafa karıştırıcı bir harita çizdi ve Lee'nin evi yerine buraya geldi. Ama aradığı kişi oydu. İşkence etmek istediği kişi *oydu*. Öldürmek istediği kişi oydu.

Çikolatalı kurabiyeleri yerken bana onunla ilgili sorular sorup durdu. Aşk hayatım ya da

bunun eksikliği hakkında zorluk çıkardığını sandım, ama yanılmışım. Ona farklı bir ilgi duyuyordu, ama nedenini tam olarak anlamadım.

Ve şimdi onu bulmak için evimden ayrıldı. Ve ben ona bir silah verdim.

Aman Tanrım. Lee...

Sadece bu da değil, güneş hala doğmadı. Lee muhtemelen yatakta derin uykuda. Onu şaşırtıp istediği her şeyi yapabilir.

Onu uyarmalıyım.

Telefonu kaldırıyorum, ama ahize kulağıma bile değmeden, çevir sesi çıkmayacağını biliyorum. Telefon hatları hala kesik. Muhtemelen birkaç gün boyunca da düzelmeyecek.

Onun evine gitmeliyim. Tek yol bu.

Kulübemden onun evine arabayla gitmek mümkün, ama ana yola çıkıp geri dönmem gerekecek. Ve şu anda toprak yolların ne durumda olduğunu bilmiyorum. Kamyonun devrilmiş bir ağaç tarafından engellenip sıkışması çok olası. Hayır, oraya gitmenin en iyi yolu yürüyerek gitmek.

El fenerimi dolaba götürüp en sıcak paltomu ve su geçirmez botlarımı alıyorum. En iyi koşullarda Lee'nin kulübesine yürümek on dakikamı alıyor. Şimdi tüm toprak çamura dönüştüğü için düşüp bileğimi burkmamak için daha dikkatli olmam gerekecek. En az yirmi dakika, belki daha uzun sürecek.

Ve oraya vardığımda, çok geç olabilir.

Kulübenin dışına çıktığımda, bahçem sanki dün gece bir kasırga vurmuş gibi görünüyor. Devrilmiş ağaç ve parçalanmış alet kulübesi, çimlerin üzerine dağılmış parçalarla ortalık hiç de iyi görünmüyor. Dün Rudy'ye ağacın dengesiz olduğunu söylemiştim, şimdi de onunla bir an önce ilgilenmesi gerekecek. Ama şu anda bununla ilgilenemem. Aracımı mahvetmediği için şükrediyorum.

Lee'nin kulübesine giden yol, ormandaki küçük bir açıklıktan geçiyor. Yola çıkarken, Eleanor yaklaşık kırk beş dakika önce evden ayrıldığında da aynı yolu kullanmış mı diye merak ediyorum. Ayak bileklerimdeki bağları keserek beni kurtardı, ama olacakları durdurmam için yeterli zaman tanımadı. Bu da, ne yapacağına karar verdiyse, bunu çabucak yapmayı planladığı anlamına geliyor.

Ormana birkaç metre girmişim ki onu gördüm: bir ayak izi. Bu, doğru yolda olduğum anlamına geliyor. O buraya gitmiş ve ben devam edersem

onu bulacağım.

Ormanda yürümeye devam ederken, doğru kararı verip vermediğimi merak etmeye başladım. Diyelim ki Lee'nin evine vardım ve bir mucize eseri, onu henüz vurmamış. O zaman ne olacak? Silah onda. Onu durdurmamın hiçbir yolu yok.

Kamyonetime binip karakola gitmeliydim. Akıllıca olan bu olurdu. Ama bu çok uzun sürerdi. En iyi koşullarda en yakın karakola gitmek yirmi dakika sürer ve birini bulup bana yardım etmesini sağlasam bile, o kişi kulübeye gelmek için arabayla gelmek zorunda kalırdı. Bu da Eleanor'un arkadaşımın kafasına ateş etmek için bir saat demek. Ya da kulağını kesip onu kör etmek için.

Hayır, doğru olan şey bu. Oraya gidip, o kıza bir şekilde hata yaptığını ikna etmeliyim. Sonuçta, neden Lee'yi öldürmek istesin ki? Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama yine de...

Lee'den her zaman garip bir hisse kapıldım. Yeterince iyi görünüyor ve doğru şeyleri söylüyor olsa da, ona hiç güvenmedim. Benim hakkımda biraz fazla şey biliyordu, fazla ilgileniyordu.

Ayrıca, hangi erkek yatmaya çalışmadığı bir kadının doğum gününü hatırlar ki? Bu bile tek başına şüpheliydi.

Eleanor ondan bu kadar nefret ediyorsa, iyi bir nedeni olmalı. Ölmeyi hak ettiğini söylemiyorum, ama biri o kıza çok zarar verdi ve bunu yapan kişi cezasını çekmeli.

Sonsuza kadar süren bir orman yürüyüşünden sonra, Lee'nin kulübesi görünür hale gelir. Adımlarımı hızlandırırım, botlarım çamurda sıçrar, kot pantolonumun paçaları sırılsıklam olur. Turuncu güneş ışınları ufuktan görünmeye başlar — sabah olmak üzeredir — ama Lee'nin kulübesinin pencereleri hala karanlıktır.

Geniş açık olan tek pencere hariç.

Pencerenin Eleanor'dan bağımsız olarak açık bırakılmış olma olasılığını hesaplıyorum. Bu çok olası görünmüyor, çünkü o yatmaya gittiğinde dışarıda şiddetli bir fırtına vardı. Kesinlikle tüm pencereleri kapatmıştı, ama kilitlemiş olmayabilirdi. Pencere açıksa, o zaman Eleanor kilitli olmayan bir pencere bulmuş ve içeri girmiş olmalı. O, Lee'nin evinde.

Soru şu: çok mu geç kaldık?

Buraya doğru yürürken, Eleanor'un Lee'ye neden bu kadar kızgın olabileceğini anlamaya çalışmak için kafamı yoruyorum. Sonuçta, onu pek tanımıyor gibi görünüyordu

onu tanımıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden kollarındaki yanıkların sorumlusu olması pek olası değil. Yine de onu hor görüyor. Ona bıçakla saldırdı ve şimdi de silahı var. Onun ölmesini istiyor.

Bu bana pek mantıklı gelmiyor, ama şimdi banyomda, o iki kuşun resmini hayranlıkla izlerken yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Babamı tanımıyorum. Ben doğmadan önce annemi terk etti. O korkunç bir insan.

Kötü insanların her zaman hak ettiklerini bulduklarına inanırım.

Ve şimdi her şey mantıklı geliyor.

Babasını hiç tanımayan Eleanor, onu bulmak ve hak ettiğini bulmasını sağlamak için bir arayışa çıktı. Ve arayışı Lee'nin kulübesinde sona erdi.

Lee, Eleanor'un babasıdır.

Şimdi onu öldürmeyi planlıyor, kendisini ve istismarcı annesini terk ettiği için onu cezalandırmak istiyor. Babalık görevlerini yerine getirmemesinin nedenleri neydi bilmiyorum, ama bunun için ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Tabii benim bilmediğim başka bir şey yoksa.

Oraya gidip Eleanor'a gerçeği göstermeliyim. Onu korkunç bir şey yapmaktan alıkoymalıyım, bir gün pişman olabileceği bir şey. Hayatını mahvedebilecek bir şey.

Ve bu dünyada onu buna ikna edebilecek benden daha uygun bir kişi kesinlikle yok. Çünkü ben de onun gibi aynı şeyi yaşadım.

52

ÖNCE

ELLA

KAPILARI AÇIK BIR AMBULANSIN ARKASINDA OTURUYORUM,
Omuzlarıma bir battaniye sarmış durumdayım. Yanımda endişeli bir ifadeyle oturan bir kadın sağlık görevlisi var. Birkaç dakikada bir öksürmeye başlıyorum. İlk başta numara yapıyordum ama artık yapmıyorum. Havada çok fazla duman var. Nefes almak zor.

"Beni hastaneye mi götürüyorsunuz?" diye soruyorum sağlık görevlisine.

Elimi tuttu. "Evet. Ama iyi görünüyorsun, bu yüzden bekliyoruz..."

Cümlesini tamamlamıyor. İtfaiye araçları geldiğinde, annemin hala içeride olduğunu söyledim. Ve şimdi onu kurtarabilecekler mi diye bekliyorum. İtfaiyeyi arayan ben değildim, komşumdu. İtfaiye araçları geldiğinde, her katın pencerelerinden alevler görünüyordu ve yanmış odun kokusu burnumu dolduruyordu. Annemin sigaraları veya çürümüş kabaklara kıyasla kokusu güzeldi ama.

Dışarı çıkmış olamaz. Bu imkansız. Olabilir
mi?

"İtfaiyeciler anneni çok arıyorlar," diyor şefkatle. "Eğer içerideyse, onu kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklar."

Gözlerimi kapatıp birkaç damla gözyaşı döktüm. Annemin yangın alarmının sesiyle birden uyanışını hayal ettim. Koridorda koşarken

koridorda koşarken ve merdivenlerin her tarafını kaplayan kağıt yığınını gördüğünü hayal ediyorum. Durumu fark edince kahverengi gözlerinin büyüdüğünü, sonra elinden geldiğince merdivenlerden inmeye çalıştığını hayal ediyorum. Belki kayıp düşer, neredeyse başarır ama sonra yatakların duvarına çarpar.

Tüm eşyalarıyla birlikte evde yanarak öleceğini fark ettiğini hayal ediyorum.

Ve tüm bunların benim yüzümden olduğunu.

Polis üniformalı bir adam ambulansın arkasına yaklaşıyor. Bana bir bakış atıyor, sonra parmağını sağlık görevlisine doğru kıvırıyor. Sağlık görevlisi onunla konuşmak için dışarı çıkıyor ve ikisi birlikte alçak sesle konuşuyorlar. Ne dediklerini anlamaya çalışıyorum, ama çok gürültülü. Siren sesleri yüzünden kulaklarım hala çınlıyor. Ama adamın yüzünde sert bir ifade var.

Nazik sağlık görevlisi benimle birlikte ambulansa geri biniyor. Kolunu omuzlarıma atıyor ve bana sarılıyor. "Çok üzgünüm tatlım."

Ona bakıyorum.

"Görünüşe göre..." O yüzünü buruşturur. "Annen kurtulamamış."

Bir an için buna inanamıyorum. Ne yapmaya çalıştığımı biliyordum, ama işe yarayacağına inanmıyordum. Orada oturuyorum, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Ağla. Ağla, aptal.

İlk başta gözyaşları akmaya başlamıyor. Ama bir kez akmaya başladığında, hızlı ve şiddetli bir şekilde akıyor. Büyük, ıslak damlalar yüzümden aşağı akıyor ve ben onları elimin tersiyle siliyorum. Annem öldü. Hayatım boyunca bana baktı ve kendi tarzında beni sevdi, bunu göstermede pek iyi olmasa da. Ve ben onu öldürdüm.

Keşke beni sevdiğinden daha çok *başka şeyleri* önemsemeye başlamasaydı. Eskiden böyle değildi. Ben küçükken, beni herkesten çok severdi. Değişmeseydi, bu asla olmazdı.

Ve şimdi o yok, benim kimsem yok. Beni korumaya çalıştığı için bir yere kapatılan Anton da yok. Bütün dünyada beni seven herkes gitti.

Sağlık görevlisi kollarıyla beni kucaklıyor. Ben onun omzuna yaslanıp ağlarken, o saçlarımı okşuyor. "Ah, tatlım. Ella, sorun yok. İstediğin kadar ağla."

Gözyaşlarım yavaş yavaş dinene kadar birkaç dakika boyunca bana sarılır. Sonunda ondan uzaklaşır, yüksek sesle hıçkırarak gözlerimi silerim. Cebinden bir mendil çıkarır, ben de onu burnumdaki sümüğü silmek için kullanırım.

Polis hala orada duruyor ve sabırla bizim etkileşimimizi izliyor. Bütün bu insanlar çok nazik. Bazen dünyada iyi insanlar olduğunu unutuyorum. "Çok üzgünüm," diyor polis nazikçe. "Seni hastaneye götüreceğiz, ama ailenle iletişime geçip seni orada karşılamalarını isteyeceğiz."

Kolay gelsin. Benim ailem yok. Beni önemseyen kimse yok. Artık yok.

Sağlık görevlisi omuzlarımı sıkıyor. "Seninle birlikte gideceğim Ella. Ailen gelene kadar seninle kalacağım."

Evet, sanmıyorum.

"Lütfen bana tam adınızı söyler misiniz?" diye sorar polis memuru.

Kirli mendilimle gözlerimden akan yaşları silerken, boğazımdaki düğümü yutuyorum. Sağlık görevlisi ve polis memuru beni izliyor, cevap vermemi bekliyorlar.

"Ben Ella," diye cevap veriyorum sonunda. Sonra tekrar düşünüyorum ve tam adımı söylüyorum: "Elizabeth Casey."

53

ŞİMDİ

ELIZABETH "ELLA" CASEY

EVET, ANNEMİ ÖLDÜRDÜM.

O mutsuz bir insandı. Çevresindeki insanlara ve kendine karşı mutsuzdu. Ancak büyüdüğümde, onun bu şekilde davranmasına neden olan bir hastalığı olduğunu anladım. Gerçi kollarımdaki sigara yanıkları tamamen onun eseridir.

Onunla geçirdiğim yıllar, özellikle son birkaç yıl, bir tür cehennem gibiydi, bu yüzden bana verdiği isim olan Elizabeth'i kullanmayı bıraktım ve soyadımı kullanmaya başladım — eski hayatımı geride bırakmak için o kadar çaresizdim. Bana kalırsa, yanarak ölmek onun için çok hafif bir ceza oldu.

Yine de bu yanlış bir şeydi. *Zayıf dürtü kontrolümün* beni ele geçirmesine izin verdim. Bana yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu, ama onun hayatını alan kişinin ben olduğum gerçeğiyle yaşamak zor oldu. Yirmi yıldan fazla zaman geçti, ama hâlâ o evde yanarken gördüğüm kabustan uyanıyorum.

Onu asla öldürmemeliydim. Bir yetişkine anlatmalı ve beni güvenli bir yere götürmelerini sağlamalıydım.

Demek istediğim, Eleanor'un neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ben de aynı öfkeyi hissettim. Yıllarca bununla yaşadım ve onun ne hissettiğini biliyorum. Şu anda aptalca bir şey yapma ihtimali olduğunu biliyorum ve

bunu yapmasını istemiyorum. Her gece rüyalarında bunu görmek zorunda kalmasını istemiyorum.

Ama evime geldiğinde giysilerindeki kanı düşündüğümde, artık çok geç olabileceğinden korkuyorum.

Kilitli olacağından emin olsam da, ön kapının kolunu çeviriyorum. Dönmüyor. Aslında mutfağımda Lee'nin kulübesinin anahtarı var, ama panik içindeydim ve onu almayı unutmuşum. Kapıyı çalmak istiyorum, ama bunun yerine gözüm açık pencereye takılıyor. Eleanor'dan daha iriyim, ama yine de pencereden tırmanabileceğimi düşünüyorum.

Hâlâ boynumda taktığım gümüş zinciri dokunarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Uzun zamandır kilit açmamıştım. Hâlâ yapabilirim, eminim, ama zaman çok önemliyken yapamam. Pencere daha hızlı olur.

Ancak, açık pencereden tırmanmaya başlar başlamaz, kararımdan derin bir pişmanlık duyuyorum. Ayrıca, geçen yıl yediğim her kurabiye için de pişmanlık duyuyorum. Bir mucize eseri, açık pencereden kendimi sıkıştırarak geçiyorum, ama yarı yolda dengemi kaybediyorum ve oturma odasının zeminine yığılıyorum.

Yukarı baktığımda, Eleanor yüzünde okunaksız bir ifadeyle başımda duruyor. Sağ elinde benim Glock'um var.

"Burada ne yapıyorsun Casey?" diyor düz bir sesle.

Onu korkutmak istemediğim için ani hareketler yapmamaya dikkat ederek yavaşça oturuyorum. "Lee nerede?"

"Hâlâ uyuyor." Belli ki oturma odasında oturmuş, kim bilir ne zamandır hayalini kurduğu şeyi yapmak için cesaretini topluyordu. "Eminim yakında uyanır."

Yavaşça ayağa kalkarken ellerimi havada tutuyorum. Ona zarar verme niyetim olmadığını bilmesini istiyorum. "O senin baban, değil mi?"

Çilli burnunu kırıştırdı. "Nasıl bildin? Benden bahsetmedi, değil mi?"

Gözlerindeki umut dolu bakışlar kalbimi parçaladı. Ama ona yalan söyleyemezdim.

"Bahsetmedi," diye itiraf ettim. "Ama ben anladım. Ayrıca, sen... ona benziyorsun."

Öyle. Artık gerçeği bildiğim için, benzerlik çok açık. Saçları farklı, ama gözleri ve burnu babasına benziyor.

"Yani biliyorsun," diyor, "onun beni ve annemi nasıl terk ettiğini. Onu tanıma fırsatım bile olmadan. Beni *o canavarla baş* başa bıraktı."

"Senin tarafını biliyorum, ama onun tarafını bilmiyorum. Onun gitme nedenini bilmiyoruz."

"Ne sebep yeterince iyi olabilir ki?" diye patladı.

"Ona sormadan bilemeyiz, değil mi?" Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Ona açıklama şansı vermek istemiyor musun?"

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Anlamıyorsun."

"Aslında..." Ceketimin kolunu sıvadım ve altındaki çıplak kolumu gösterdim. Buraya ona bunu göstermek için gelmiştim. Sigara yanıklarının izleri onunkinden çok da farklı değildi. "Anlıyorum. İnan bana."

Eleanor'un gözleri büyüdü. Ama cevap veremeden, yatak odasının kapısının gıcırdayarak açılma sesi dikkatimizi çekti. Kafasını çevirdi ve silahı kaldırdı, tam da Lee'nin kareli pijamalarıyla, açık kahverengi saçları dağınık, gözlerinde hala uykulu bir ifadeyle yatak odasından çıkarken. Ama oturma odasında silah tutan kızı görünce tamamen uyanmıştı.

"Ne oluyor...?" Benimle Eleanor arasında bakışlarını gezdirerek neler olduğunu anlamaya çalışır. "Casey?"

"Kıpırdama." Eleanor silahı ona doğru salladı. "Ellerini havaya kaldırmanı istiyorum."

Lee, ellerini başının üzerine kaldırırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bu bir yanlış anlaşılma olmalı."

"Yanlış anlaşılma falan yok." Eleanor'un sesi düz. Duygularını bastırmaya çalışıyor, ama gözlerinde kaynayan nefreti görebiliyorum. "Sen Lee Traynor musun?"

Lee ellerini havada tutar. Hala korkmaktan çok şaşkın görünür, ki bu bir hatadır. "Evet..."

*Ele*anor'un elleri titriyor. "Beni ve annemi terk ettin.
bizi terk ettin. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

"Dur bakalım." Lee ellerini indirmeye başlar, ama Eleanor ona bir adım yaklaşır ve Lee ellerini hemen tekrar kaldırır. Bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Casey, burada neler olduğunu biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. Buraya arkadaşımı kurtarmaya geldim. Ama şimdi ikimiz de buradayız ve Eleanor silahı ona doğrultmuş durumda, gerçek şu ki onun söyleyeceklerini merak ediyorum. Neden böyle bir şey yaptığını bilmek istiyorum. Babam her zaman aileden daha önemli bir şey olmadığını söylerdi ve o ailesi tarafından ihanete uğradı.

Onun iyiliği için, umarım iyi bir açıklaması vardır.

"Sakin olalım." Lee'nin sesi hafifçe titriyor, sonunda durumun ciddiyetini anlıyor. Eleanor'un onu burada, şu anda gerçekten öldürebileceğini. "Lütfen söyle, adın ne?"

Eleanor, gerçekte olduğundan çok daha genç görünmesini sağlayan bir hareketle ayağını yere vurur. "Adımı *biliyorsun*! Sen benim *babamsın*!"

Lee nefesini içine çekip, zaten dağınık olan saçlarını eliyle tarar. "Gerçekten bilmiyorum... Üzgünüm. Benim... benim baban olduğumdan emin misin?"

Eleanor'un yüzü saçlarının rengiyle aynı renge büründü. "Evet! Bu konuda *hata* yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır." Lee'nin yüzü de kızarmış. "Üzgünüm, ama... lütfen bana yardım et. Bana adını söyle."

"Eleanor Kettering." Lee'nin yüzündeki ifadeye kaşlarını çatıyor. "Herkes bana Nell der, ama tabii ki *sen* bunu bilemezsin, çünkü ben daha doğmadan annemi terk ettin."

Lee'nin yüzü hâlâ ifadesiz. "Annen...?"

"Annem Jolene Kettering."

Lee'nin yüzü soluyor. "Jolene..." Görünüşe göre

sonunda itiraf edecek.

"Tanrım," diye mırıldanır, ayakları üzerinde sallanarak. "Benden para istedi, ama bana hiç söylemedi..."

"Neden yaptığını söyle!" Eleanor'un, Nell'in gözlerinde şimdi yaşlar var. "Bizi neden terk ettiğini söyle!"

Silahı doğrudan ona doğrultuyor ve Lee'nin ne diyeceğini beklerken, dışarıdaki yağmur damlalarının sesi dışında tüm oda tamamen sessizleşiyor. Lee, ağzı açık bir şekilde ona bakıyor ve bir cevap bulmaya çalışıyor. Sessizliğin her geçen saniyesinde Eleanor'un öfkesi artıyor gibi görünüyor.

Aman Tanrım, onu öldürecek. Kendim vurulmadan onu durdurabilir miyim bilmiyorum, ama denemeliyim.

"Nell," diyorum, mümkün olduğunca sakin bir sesle, artık bildiğim için onun tercih ettiği takma adını kullanarak. "Lütfen silahı indir ve ona açıklama şansı ver. Lütfen, Nell."

"Hayır!" Silahı bir santim bile indirmiyor. "Bizi neden terk ettiğini duymak istiyorum. *Hemen* duymak istiyorum!"

"Ben... ben terk etmedim," diye kekeliyor Lee. Bana çaresizce bakıyor. "Nell, yemin ederim, ben

—

"Yalan söyleme! Onu tanıyorsun. Kabul ettin!"

"Lee," diyorum sakin bir sesle. Onun bu durumdan kurtulmasını istiyorum, ama bu kızın neler yapabileceğini gerçekten bildiğini sanmıyorum. Onu kanlar içinde gören bendim — ve çantasındaki kanlı bezi gören de. "Ona gerçeği söyle."

"Nell." Sesi titremesin diye uğraşıyor. "Üzgünüm, ama gerçek şu ki Jolene ile hiç çıkmadım. Onu tanıyorum, ama biz hiç, bilirsin... Sana söylemeye çalıştığım şey, ben senin baban değilim. Olamam. Bu mümkün değil." Durur, gözlerinin içine bakar. "Yemin ederim. Neden öyle olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü adını buldum!" Nell ikimizin arasında bakıyor, yüzünde histeri beliriyor. Silahı tutan eli titriyor ve kazara ateş almasından korkuyorum. "Doğum belgemle birlikte klasördeydi! Adın, eski adresin ve telefon numaran. Eğer sen benim babam değilsen, neden onu oraya koysun ki?"

"Çünkü," dedi, "o benim kardeşimle çıkıyordu. *O* senin baban olmalı. Dediğim gibi, sen doğduğunda para istemek için benimle iletişime geçti, ama nedenini hiç söylemedi. Onun öyle bir insan olduğunu bildiğim için bunun bir dolandırıcılık olduğunu düşündüm. Bu yüzden benim adım senin doğum belgenin bulunduğu klasörde olmalı. Onun bunu yaptığını hiç bilmiyordum..."

Nell'in alnı kırışır. Ona inanmıyormuş gibi görünür, ama aynı zamanda, onun babası olduğuna dair kanıtlarının en iyi ihtimalle zayıf olduğunu fark ettiğinden eminim. "O zaman o nerede? Babam nerede?"

Lee, ona bir an bakarak, kötü bir haberi nasıl vereceğini düşünür gibi görünüyor. Sonunda omuzları çöküyor.

"Çok üzgünüm Nell," der yumuşak bir sesle. "Ama kardeşim çok uzun zaman önce öldü."

Nell bir anlığına ona bakar, sonra dizlerinin üzerine çöker ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar.

54

İYI HABER, NELL SILAHIMI TESLIM EDIYOR.

Kötü haber ise, onu ağlamaktan vazgeçirememiz. Yüzünü ellerine gömer, küçük vücudu hıçkırıklarla titrer. Lee bana çaresizce bakar ve ben onun yanına çömelirim. Kollarımı ona dolarım, annem öldükten sonra o nazik sağlık görevlisinin beni kucakladığını hatırlarım.

Tabii, onu öldürdükten sonra.

Nell'i sakinleştirmeliyiz. Yapmamız gereken ilk şey bu. İkinci olarak, annesinin nerede olduğunu bulmalıyız. Çünkü babasının öldüğünü biliyoruz. En azından onu onun öldürmediğini biliyoruz.

Onu kanepeye oturtmayı başarırım. Hâlâ hıçkırarak ağlıyor, yüzü kıpkırmızı ve sümüklerle kaplı. Onun bir yanına oturuyorum, Lee ona bir kutu mendil getiriyor, sonra diğer yanına oturuyor. Hâlâ pijamalarıyla ama giyinmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Çok üzgünüm Nell," diyor Lee tekrar. "Bildiğim kadarıyla kardeşim senin varlığından haberdar bile değildi. Eğer haberi olsaydı..."

"Ne zaman...?" Nell ona bakar, hıçkırarak konuşmaya çalışır. "Ne zaman... öldü?"

"On iki yıl önce," der Lee. "Kaç yaşındasın?" "On

iki."

Lee'nin yüzünde çok hüzünlü bir ifade belirir. "Bana annenin hamile olduğunu söylemişti, ama onu kaybettiğini sanıyordu. Ben de öyle sanıyordum. Hiç bilmiyordum..."

"Nasıl... nasıl öldü?"

"Trafik kazasında." Başını eğdi. "Arabasını sürüyordu, başka bir araba dur işaretini geçip ona çarptı. Talihsiz bir kaza."

Yanaklarından birkaç damla daha gözyaşı akar. "Onunla yakın mıydınız?"

"Öyleydi." Lee, kutuya yeni bir mendil çıkarır. "O benim kahramanımdı, gerçekten. Onun için her şeyi yapardım. Ve seninle ilgilenmemi isteyeceğini biliyorum. Yani annenin yardıma ihtiyacı varsa..."

Sözleri yeni bir gözyaşı dalgasına neden olur. Elleriyle yüzünü kapar ve hıçkırarak ağlar. Lee ne yapacağını bilememiş gibi görünür, ben de avucumla sırtını okşayarak onu sakinleştiririm.

"Nell," diyorum, "annen nerede olduğunu biliyor mu?"

Yavaşça başını sallar.

"Seni arıyor mu?"

"Ben... sanırım..." Nell bana bakar, solgun kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştır. "Sanırım o öldü."

Lee'nin mavi gözleri birden açılır, ama ben o kadar şaşırmam. Nell'i ilk geldiğinde, kanlar içinde gördüm. Ayrıca kimsenin Amber Alarmı vermediğini de biliyordum. Böyle bir itirafa kendimi hazırlıyordum.

"Erkek arkadaşıyla çok kötü bir kavga etmişti." Elinin tersiyle gözlerini siler. "O ve Jax sürekli kavga ediyorlardı, çoğunlukla bağırıp çağırıyorlardı. Keşke ayrılsalar, ama o ona uyuşturucu buluyor, bu yüzden onunla kalıyor."

Telefon hizmeti olmamasına rağmen, çocuk koruma hizmetlerini aramak için sabırsızlanıyorum.

"Onu aldattığını düşündüğü için ona kızgındı," diye devam ediyor Nell. “Bağırmaya devam etti, sonra ona vurmaya başladı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama birden Jax cebinde tuttuğu sustalı bıçağı çıkardı ve... sanırım onu bıçakladı.” Bana bakarak, beni anlamamı istiyor. “Bana çok kötü davranırdı, ama onun ölmesini istemedim. Yemin ederim istemedim.” Kafasını şiddetle sallar.

Kolumu omzuna atıp ağlamasına izin veriyorum, onun yaşındayken annemin bana ne kadar kötü davrandığını hatırlıyorum. Onun hikâyesi birçok yönden benimkine çok benziyor.

Tabii ki, ben annemin ölmesini kesinlikle istiyordum.

"Her yer kan içindeydi," diyor Nell, gözyaşlarıyla ıslanan gömleğime fısıldayarak. "Ona yardım etmeye çalıştım, ama nasıl yapacağımı bilemedim. Sonra Jax, onu bıçaklayan benimmişim gibi davranmaya başladı. 'Ne yaptın sen, Nelly? Seni hapse gönderecekler!' dedi."

"Bu saçmalık!" diye bağırdım.

"Öyle değil." Elinin tersiyle gözlerini siler. "Okulda kavga ettiğim için hep başım belaya girerdi. Üstelik her tarafım onun kanıyla kaplıydı. Ben de... kaçtım." Lee'ye bir göz atar. "Ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama adını ve adresini hatırladım ve oraya gittiğimde, bakım görevlisi taşındığını söyledi, ama yeni posta adresini biliyordu ve ben de telefonumdaki haritaya baktım. Ve... işte buradayım."

"*Silahla* mı?" Lee, Glock'un kendisine doğrultulmasından hala açıkça sarsılmış bir şekilde sorar.

"Onu kullanmayı planlamıyordum." Nell yüzünü omzuma çevirerek Lee'nin gözlerinden kaçınır. "Ama buraya gelene kadar, kendimi ikna ettim ki..." Titrek bir nefes alır. "Sen beni bebekken istemedin. Şimdi de istemeyeceğini düşündüm. Ve... sinirlendim."

Lee ne diyeceğini bilememiş gibi görünüyor. Tüm bunları anlamaya çalışır gibi parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturuyor. "Polisi aramalıyız," diyor sonunda.

Nell kanepede küçük bir top gibi kıvrılır ve dizlerine yaslanarak ağlar. Lee'ye zarar vermesini engelledim, ama kız annesini kaybetmiş olabilir. Annesinin savunmasız bir çocuğa zarar veren korkunç bir insan olması, Nell'in onu özlemesini azaltmaz.

Ama Jolene Kettering'in hala hayatta olma ihtimali var. Evet, bıçaklanmıştı. Ama bu onun öldüğü anlamına gelmez. Dürüst olmak gerekirse, Nell'in kıyafetlerinde oldukça fazla kan vardı. Nell'in de belirttiği gibi, *çok fazla kan*.

"Lütfen polisi aramayın." İkimize birden bakıyor, yüzünde acil bir çaresizlik var, sanki telefonlar çalışmasa da hemen arayacağımızı düşünüyor gibi. Sanki her an hapse atılacağını düşünüyor gibi. "Kesinlikle benim yaptığımı düşünecekler. Ve eğer hayattaysa, muhtemelen Jax'i korumak için yaptığımı söyleyecektir."

"Kimse anneni senin bıçakladığını düşünmez," diye ısrar ediyor Lee. "Sen daha on iki yaşındasın."

"*Lütfen*." Artık neredeyse ateşli bir halde. "Beni götürmelerini istemiyorum. Beni hapse atmazlarsa, koruyucu aileye verecekler."

"Nell..." Lee başlıyor, ama ne söyleyeceğini söylemeden önce onu kesiyorum.

"Telefon hatları kesik olduğu için, ben kendim karakola gideceğim," diye gönüllü oldum. "Onlara olan biten her şeyi anlatacağım ve senin ailenle güvende olduğunu bilmelerini sağlayacağım. Sana zarar vermeyeceklerini veya seni götürmeyeceklerini garanti edeceğim."

"Bunu söz veremezsin," diye hıçkırır Nell.

"Söz veriyorum." Elimi göğsüme koydum. "Sonsuza kadar söz veriyorum, Nell. Bırak bu işi ben halledeyim, her şey yoluna girecek. Ben bir öğretmenim ve çocukları korumak benim işim."

"Casey." Lee de bana tam olarak güvenmiyor gibi kaşlarını çattı. "Belki de gidip polisle konuşmalıyım."

"Hayır," derim sakin bir şekilde. "Sen yeğeninle burada kal. Ben hallederim."

Tanrı biliyor, bunu daha önce de yaptım.

Lee uzun bir nefes alır. Önünde uzun bir yol olduğunu biliyor. Jolene Kettering ve kızın babası ölmüşse, en yakın akrabası o olabilir. Eğer isterse, kız onun sorumluluğundadır. Ama istemeyebilir de.

"Nell," der sessizce, "kalabileceğin teyzelerin, amcaların veya büyükannen ve büyükbaban var mı?"

Yavaşça başını sallar. Her şey acı verici bir şekilde tanıdık geliyor.

Ama Lee hiç tereddüt etmez. "O zaman şunu bilmen gerekiyor ki, annen ve baban öldüyse, ben senin yanında olacağım. Eğer istersen, senin vasin olacağım. Sana söz veriyorum."

Lee'ye yeni bir saygıyla bakıyorum. Yeterince iyi birine benziyordu, ama her zaman bana söylemediği şeyler olduğunu düşünüyordum ve bu da ondan uzak durmak istememe neden oluyordu. Ama şimdi, kendi çocuğu bile olmayan bir çocuğa yardım etmeyi teklif ediyor ve gözlerinden bunun samimi olduğunu görebiliyorum. Lee iyi bir adam.

"Casey polise anneni kontrol ettirecek," diyor. "Bu arada, babanın fotoğraflarına bakmak ister misin? Bir sürü fotoğrafım var."

Nell yavaşça başını sallıyor. Hâlâ gözyaşları içinde ama hiperventilasyona girecek gibi görünmüyor. Belki de sonunda iyi olacak.

Lee bunu bilmiyor, ama ben bunu sağlayacağım.

Çünkü ben karakola gitmeyeceğim. Nell'in o sefil kadının elinde bir gün daha acı çekmemesi için çok farklı planlarım var. Bu ıstırabın sona erme zamanı geldi.

55

ÖNCE

ELLA

SOSYAL HIZMET GÖREVLISININ SUV'SININ YOLCU KOLTUĞUNA BAĞLANDIM saatte 60 mil hızla New Hampshire yönünde ilerliyoruz.

Sosyal hizmet görevlimizin adı Amara. Kısa kesilmiş kıvırcık siyah saçları ve bolca rahat dolgusu olan iri bir kadın ve beni kocaman kucaklamalarla sarmalamayı seviyor. İlk tanıştığımızda yaptığı ilk şey buydu. Beni beş dakika boyunca kucakladı. İlk başta hoşuma gitmedi, ama sonra beni bıraktığında, kucaklaşmamızın daha uzun sürmesini diledim ve yanaklarımdan gözyaşları akıyordu.

Zavallı şey, dedi Amara bana. *Çok şey yaşamışsın.*

Sadece yangında annemi kaybettiğimden bahsetmiyordu. İstifçilikten haberi vardı. "Tehlikeli derecede zayıf" olduğumu biliyordu. Kollarımdaki sigara yanıklarından haberi vardı. Her şeyi bilmiyordu, yoksa muhtemelen Anton'un şu anda bulunduğu yerde olurdum, ama çok şey biliyordu.

Anton iyi. Harika değil, ama yeterince iyi. O korkunç günden beri onu görmedim ve çok uzun bir süre çocuk cezaevinde kalacağı için bir daha görebileceğimi sanmıyorum, ama bana hayatta olduğunu söyleyen bir mektup yazdı. Ona uzun bir mektup yazdım ve Amara ona ulaştıracağına söz verdi. Ona, birbirimizi göremesek bile mektup arkadaşı olacağımızı söyledim. Onu gerçekten çok özlüyorum.

"Neredeyse vardık," diyor Amara, otoyoldan çıkarken.

Midem düğümleniyor. Bir saatten fazla süredir yoldayız ve ben bu anı hep korkuyla bekliyordum. Ama Amara'nın arabayı kazaya sokmaması durumunda, ki bunun pek olası olduğunu sanmıyorum, her an varacağımız yere ulaşacağız.

Kasaba sessiz görünüyor. Medford'dan daha sessiz. Bisiklet süren birkaç çocuk ve arabayla geçen birkaç kişi görüyorum, ama bütün kasaba küçük bir kasaba havası var. Büyümek için kötü bir yer olmayacağına karar veriyorum.

Tabii bu, birlikte yaşayacağım kişiye de bağlı.

Amara sonunda küçük bir apartmanın önüne park ediyor. Motoru kapatıyor ve bana dönüp gülümsüyor, gülümserken gamzeleri beliriyor. "Ee, Ella," diyor. "Babanla tanışmaya hazır mısın?"

Hazır mıyım? Amara'nın bu gün için seçmeme yardım ettiği pembe eteğimi düzeltip, her gün kırmızıdan kahverengiye dönüşen kızıl kahverengi saçlarımı tutan saç bandını düzeltiyorum. Ona çok zayıf bir gülümseme sunuyorum, ama en azından deniyorum.

"Harika görünüyorsun," diye beni teselli eder. "Seni çok sevecek."

Annem, babamın hapisten çıktıktan sonra ortadan kaybolduğunu söylemişti, bu yüzden onunla yaşamak gibi bir seçeneğin olmadığını varsaymıştım. Ama çocuk hizmetleri ona olanları ve benim bir eve ihtiyacım olduğunu söylediğinde, görünüşe göre beni almaya çok istekliymiş. Amara'ya, yıllar önce, ilk kez serbest bırakıldıktan sonra anneme gelip benimle ilişki kurmak istediğini, ama annemin bunu reddettiğini söyledi. Annem ona iyi biri olmadığını ve bir hapishane kuşunun ailemizin bir parçası olmasını istemediğini söylemiş.

Aslında, muhtemelen babamın ona tüm ıvır zıvırlarından kurtulmasını isteyeceğinden korkmuştu.

Ve şimdi, daha önce hiç tanışmadığım ama görünüşe göre babam olan bu adamla yaşamaya gitmem gerekiyor. Ayrıca, saldırı suçundan hapse girmiş, ancak serbest bırakıldığından beri dürüst bir vatandaş olduğu söyleniyor. Korkmuş olduğumu söylemek yetersiz kalır.

"Güzel bir dairesi var," diyor Amara. "Çok temiz. Sadece bir yatak odası var, ama o kanepede yatacağını ve yatak odasını sana vereceğini söyledi. İki yatak odalı bir daire arayacak."

"Tamam," diyorum. En çok temiz olması hoşuma gitti.

Arabadan inip babamın apartmanına giriyoruz. Üçüncü katta oturuyor, bu yüzden asansörle yukarı çıkıyoruz. Amara'nın satın almama yardım ettiği giysilerle dolu küçük bir valizim var. Bu, dünyadaki tüm malım

sahip olduğum her şey bu. Yangında her şey yandığı için fazla bir şeyim yok. Ama eşyalarımı kaybetmiş olmayı umursamıyorum. Zaten hepsi çürümüş kabak gibi kokuyordu.

Apartmanın kapısına vardığımızda paniklemeye başlıyorum. Ellerim titremeyi kesmiyor ve kafamda milyarlarca düşünce dolaşıyor. Bunca zaman sonra nihayet babamla tanışacağım. O gerçekten benim babam — emin olmak için yanak içimden örnek aldılar bile. Ama aslında o benim için tamamen bir yabancı. Ya onu sevmezsem? Ya o beni sevmezse? Ya birbirimizi severiz ama o çok gürültülü horlar ve bütün gece uykumu kaçırırsa? Ya birbirimizi severiz, o horlamaz ama berbat müziklerden hoşlanır ve sürekli onları dinlemek isterse?

Kafam böyle dolduğunda, her şeyin yolunda gitmesi neredeyse imkansız görünüyor.

Bir saniye sonra kapı açılır. Kırk yaşlarında bir adam, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle orada durmaktadır. Sanırım babam. Bu yabancıyla tanışmaktan çok korkuyordum, ama şimdi ona baktığımda bana çok tanıdık geliyor. Nedenini bilmiyorum.

"Merhaba Elizabeth... Ella," diyor babam. "Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle.

Birkaç saniye sessizce durduk, ta ki Amara "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz!" diye bağırıncaya kadar.

Sonunda anlıyorum. Babamın bana bu kadar tanıdık gelmesinin nedeni, bana çok benzemesi. Yüzü, aynada gördüğüm yüzüme benziyor; aynı mavi gözler, aynı kırmızımsı kahverengi saçlar, aynı hafif çıkıntılı burun, aynı çene şekli. Amara bunu söylediğinde, sanki ona en büyük iltifatı yapmış gibi gülümsüyor.

“Seninle uzun zamandır tanışmak istiyordum, Ella,” diyor babam, bazen benim yaptığım gibi heyecanlı ya da gerginmiş gibi hızlıca konuşuyor. “Anneni defalarca aradım ama seninle konuşmama izin vermedi. Hatta kapına gittim, ama bir daha yaparsam polisi arayacağını söyledi ve ben hala şartlı tahliye olduğum için tekrar hapse girmekten korktum. Hatta senin benim çocuğum olmadığını söylemeye çalıştı, ama ben buna bir an bile inanmadım. Sen anneme çok benziyorsun, ruhu şad olsun."

Anneme karşı yeni bir öfke dalgası beni kaplıyor. Yaptığım şeyden pişmanlık duyduğum günler oluyor, ama bu duygu bir anda yok oluyor...

Bunu daha önce yapmalıydım.

“Konuşacak çok şeyimiz var.” Gülümsemesi genişledi. “Lütfen, içeri gelmez misin?”

Amara ve ben dairesine giriyoruz. İlk dikkatimi çeken şey, dairenin ne kadar düzenli olduğu. Kanepe lekesiz, halı yeni süpürülmüş gibi görünüyor ve ortalıkta kirli çamaşır yok. Eskiden yaşadığım evin tam tersi ve burayı çok seviyorum. Hem de çok.

Amara kulağıma eğilip fısıldadı, "Ne düşünüyorsun?" Ben

sadece mutlu bir şekilde başımı sallayabildim.

Buraya gelmeden önce Amara, eğer istemiyorsam bu ilk gece burada kalmam gerekmeyeceğini, çıkarken beni de yanında götüreceğini söz vermişti. Amara gitmeye hazır olduğunda babam bana bakar. "Ne dersin Ella? Benimle burada kalmak ister misin?"

Cevap belliydi. Burada kalma şansım varken, grup evine geri dönmeyi hayal bile edemezdim. "Evet."

"Güzel." Gülümsediğinde gözleri kırışır, bu gülümsemeyi çok sevdim. "Çünkü senin benimle burada kalmanı istiyorum. Aileden daha önemli bir şey yoktur."

Katılıyorum. Ve sonunda, babamla birlikte, beni seven bir ailenin içinde olduğumu hissediyorum.

"Sonsuzluk sözü nedir biliyor musun?" diye soruyor bana.

Kafamı sallıyorum.

"Bu en güçlü söz türüdür," diyor. "Bazen insanlar söz verir ama içtenlikle söylemezler, ama sonsuzluk sözü verdiğinde, onu sonsuza kadar tutmak zorundasın." Gözlerimin içine bakıyor. "Ve bilmeni istiyorum ki, sana her zaman bakmak için yanında olacağıma sonsuzluk sözü veriyorum."

"Sonsuzluk sözünü tutmazsan ne olur?" "Şey,"

diyor, "dizanteri olursun."

Ondan sonra her şey değişir. Babam mükemmel değildir — eski bir mahkum ve alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan biridir — ama bana iyi bir yuva sağlamak için elinden geleni yapar. Buzdolabında her zaman yiyecek vardır ve sonunda iki yatak odalı bir daireye taşınırız, burada kendi odam olur ve babam bir daha beni dolaba kilitlemeye çalışmaz.

Amara'nın ona Medford'daki hayatımın nasıl olduğunu anlattığını biliyor. Bazen bana ne kadar üzgün olduğunu söylüyor — annemin bana iyi baktığını düşündüğü ve hayatımı mahvetmek istemediği için beni terk ettiğini söylüyor. Keşke bilseydi, benim velayetimi almak için mücadele ederdi

. *Sana daha fazla yardım edemediğim için çok üzgünüm, Ella.* Ayrıca, onu hapse attıran korkunç şeyi yaptığı için de benden özür diler.

Sonunda, annemin evinde olan tüm korkunç şeyleri ona anlatmaya başladım. İlk başta sadece birkaç ayrıntı anlattım. Buzdolabındaki çürümüş yiyecekler. Evin her köşesindeki milyonlarca kağıt. Saatlerce dolaba kilitli kalmak.

Ama yıllar geçtikçe, ona daha fazla güvenmeye başladıkça, hayatımla ilgili daha fazla ayrıntı açığa vuruyorum. Ve bir gece, on yedi yaşındayken, o evde geçirdiğim son gecemi ona anlatıyorum. Ve annem içerideyken her şeyi nasıl yaktığımı.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylediğim için pişman oldum. Babamla çok yakınlaşmıştık, ama böyle bir şeyi itiraf etmek çok ağırdı. Anlamayacaktı. Benim hasta olduğumu, kapatılmam gerektiğini düşünecekti. Bu, benim bile bazen düşündüğüm bir şeydi.

Ama gerçek ortaya çıktığında, elimi eline alır ve sıkıca tutar.

"Aferin Casey," diyor bana. "*O bunu hak etmişti."*

Bu adamın, başka bir adamı hastanelik edecek kadar kötü dövdüğünü neredeyse unutuyordum. Zaten bu yüzden hapse girmişti. Bana, saldırdığı adamın barda rastgele bir adam olmadığını itiraf ediyor. Bu adamın kız arkadaşıyla, yani annemle yattığını öğrenmişti.

Birisi kötü şeyleri hak ediyorsa, *bazen adaleti sağlamak sana düşer*, diyor.

Babam yıllar boyunca bana birçok şey öğretti. Ama bu, asla unutmayacağım bir bilgelik.

56

ŞİMDİ

CASEY

NELL EVININ YOL TARIFINI YAZDI VE BANA BIR ANAHTAR VERDI.

ikisini de polise teslim etmem gerekiyor. Ama bunu yapmayacağım.

Bunun yerine, polis karakolunun önünden geçip Massachusetts yönüne doğru yola çıkıyorum. Lee şu anda ne yaptığımı bilseydi, çılgına dönerdi, ama o anlamıyor. Uzun yıllardır eğitimci değil ve çocuk istismarı ve ihmaline gelince gözden kaçan şeyleri görmedi. Annemle hiç yaşamadı.

Bu yüzden ona yalan söylemek zorunda kaldım.

Dün geceki fırtınadan sonra, otoyola giden küçük yollardan birinde mahsur kalmaktan endişeleniyordum, ama şans benimle ve durum korktuğum kadar kötü değil. Yağmur tamamen durdu ve bazı yerlerde su baskını olsa da, ben hiç su baskınına rastlamadım. Her şey çok yolunda gidiyor.

Nell'in annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Otoyolda hedefime doğru kayarken, öğretmenlik işimi kaybettiğim günü düşünmeden edemiyorum. Buraya taşındığımdan beri, bunu düşünmemeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım, ama şimdi her şeyin ters gittiği günü yeniden yaşamama izin veriyorum.

Her şey Karisa Harrel ile başladı.

Karisa yaklaşık bir aydır benim sınıfımdaydı, bir gün renkli kalemi almak için eğildiğinde sırtındaki morluğu fark ettim. Şüpheli bir şekilde kemer tokasına benziyordu. Kısa süre sonra başka bir morluk daha belirdi ve küçük kollarında da morluklar ortaya çıktı. Karisa'nın açıklaması beni hiç tatmin etmedi, özellikle de kızın neredeyse hiç konuşmaması da buna eklenince. Ne zaman yanına yaklaşsam irkiliyordu. Elbette durumu çocuk koruma hizmetlerine bildirdim, ama hiçbir şey olmadı.

Sonra bir gün Karisa boynunda bir morlukla geldi. Sanki biri boynuna bir şey sararak sıkmış gibi görünen bir morluktu.

Bunu müdüre bildirdim. O zamana kadar, Karisa'nın hayatının tehlikede olduğuna inandığım için çılgına dönmüştüm. Müdür, çocuk koruma hizmetlerine bildirdiğimizi ve onların herhangi bir suç bulamadığını tekrarlayınca çok öfkelendim. Soruşturmak *onların* işi, bizim değil.

Ancak Karisa'nın babası bir polis memuruydu. Açıkçası, bir tür nüfuzu vardı ve kızın tehlikeli ev ortamından uzaklaştırılmasını engelledi.

O gün, Karisa'nın babası onu almak için bırakma yerinde beklerken, onu ona teslim etmeyi reddettim. Bunu yapamazdım, boynundaki o korkunç morluklar varken yapamazdım. Bacaklarıma sarıldığı halde yapamazdım. Yine müdür müdahale etti ve Karisa'yı babasına teslim etti. Ve sanırım olay burada bitebilirdi. Bitebilirdi. Ama babam iki ay önce vefat etmişti ve ben bununla başa çıkamıyordum.

Yani, okulun yanındaki sahada diğer spor malzemeleriyle birlikte duran bir beyzbol sopasını aldım ve kimse beni durduramadan Bay Harrel'in arabasına saldırdım. Sonunda beni durdurdular, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bir sonraki adım Bay Harrel'e sopayı sallamak olacaktı. Bunu yapsaydım, ormandaki kulübede değil, hapishane hücresinde yaşıyor olabilirdim.

Müdür, dava açmadığı için şanslı olduğumu söyledi. Ama tabii ki kovuldum.

En kötüsü, tüm bu olayın en acı kısmı, Karisa'ya yardım edememiş olmamdı. Hala o okulda okuyan bir arkadaşımdan, Karisa'nın hala ailesiyle birlikte olduğunu öğrendim. Bu yüzden geceleri uykum kaçıyor.

Babam, o beyzbol sopasıyla yaptığım şeyden dolayı bana kızardı, çünkü bu tür şeyler başını belaya sokar. Onu hapse gönderen de buydu. Ama o adaleti dağıtmaya inanırdı

. Anneme yaptıklarım için beni bir kez bile yargılamadı. Annemin bunu hak ettiğini anlıyordu.

Bu sefer daha akıllı davranacağım.

57

NELL'IN EV ANAHTARI KOT PANTOLONUMUN CEBINDE.

Massachusetts sınırını geçerken, Jolene'e ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Onunla, kızına yaptıkları ve onu korumak için bundan sonra ne yapacağı hakkında biraz konuşmamız gerekiyor, öncelikle Jax'ten kurtulmakla başlayarak. Tabii ki, eğer o zaten ölmüşse, konuşma çok kısa olacak. Sorun çözülmüş olacak.

Jolene Kettering küçük bir kasabada yaşıyor. Kiraladığı bodrum katı dairesi, benim yaşadığım kulübeden bile daha ucuz olabilir, ama muhtemelen çok az fark vardır. Bütün ev, bir kiremit kırılsa yıkılmaya hazır gibi görünüyor. Evin birinci katı karanlık. İyi. Evde başka kimse yok, yani kimse bizi duymayacak.

Evin yanından dolaşıp bodrumun girişine doğru ilerlerken, dıştan güzel görünen ama içi korkunç olan kendi evimi düşünmeden edemiyorum. Yangınla ilgili kabuslar gördüğüm kadar, o evin içi ile ilgili daha da fazla kabus görüyorum.

İşte bu yüzden erkek arkadaşım yok. Gece yarısı çığlık atarak uyanırken kim benimle birlikte kalabilir ki? Şimdiye kadar çıktığım hiç kimse kalamazdı.

Arka tarafa park ediyorum, bozuk bir Pinto'nun arkasına. Kamyonetimden inip, üç basamak aşağıda bulunan bodrum katındaki dairenin kapısına yürüyorum. Araba sürerken kullandığım deri eldivenlerimi çıkarmaya başlıyorum, ama bir an tereddüt ettikten sonra, kapıyı çalarken eldivenleri çıkarmadan bırakıyorum.

Cevap yok.

İkinci kez kapıyı çaldım ve birkaç dakika bekledim, ama sonra cebimden anahtarı çıkardım. Anahtarı kilide soktum ve içeri girdim.

Ev dağınık, ama olağan dışı bir şey yok. Havada sigara kokusu var, oda spreyi kokusuyla örtülmüş, ama iyi tarafı, cesedin çürümesiyle gelen kokuyu almıyorum.

"Bayan Kettering?" diye sesleniyorum. "Jolene?" Cevap yok.

İyiye işaret değil.

Oturma odasından geçiyorum, mutfağın yanında yığılmış karton kutuların üzerinden atlıyorum. Çürümüş bir şeyin kokusunu alıyorum ve bir an kalbim sıkışıyor. Ölmüş mü?

Ama bu koku bana tanıdık geliyor, çürüyen bir cesedin kokusu tanıdık olmasa da. Mutfakta çürüyen bozuk yiyeceklerdi, bir insan değildi.

Mutfağa vardığımda, tahmin ettiğim gibi, orada duruyor.

Jolene Kettering, otuzlu yaşlarının sonlarında, omuzlarına kadar uzanan sarı saçlı, çene kemiği belirgin, sağlam yapılı bir kadın. Koyu kahverengi gözleri ve ağzının altında, Nell'in defterindeki korkunç çizimlerden tanıdığım küçük bir güzellik lekesi var. Gerçek hayatta Jolene ve ben birbirimize pek benzemiyoruz, ama onun çocukça çizimlerinin bana nasıl benzeyebileceğini anlayabiliyorum. Ama Jolene Kettering hakkında en önemli şey, onun hayatta olması.

Belki de "çok" kelimesi yetersiz kalır. Ama hayatta ve ben buna seviniyorum.

Jolene mutfağın köşesinde, parlak pembe tişörtünün önü koyu kırmızı kanla lekelenmiş, bu tişört yirmi yaş daha genç bir kıza daha çok yakışırdı. Cildi çok solgun ve nemli, nefes alışı zayıf, ama oturuyor. Gözleri aralık ve ben odaya girdiğimde bana bakıyor.

"Siz sağlık görevlileri misiniz?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Büyük kabarık bir palto ve şapka giydiğimi düşünürsek, nasıl paramedik gibi göründüğümü bilmiyorum. Ama bu kadın aklı başında değil. Muhtemelen dünden beri mutfak zemininde bilinci açık ve kapalı bir şekilde yatıyor. Kimse onu kontrol etmeye gelmeseydi, muhtemelen bir iki gün içinde ölmüş olacaktı.

"Evet, ben sağlık görevlisiyim," diyorum.

"Nihayet! Dünden beri bağırıp duruyorum." Boğazımı temizliyorum. "İyi misiniz hanımefendi?"

"İyi mi görünüyor muyum?" diye terslikle cevap veriyor.

Gözüm, gömleğini lekeleyen kana kayıyor. Çoğu kurumuş, ama taze kanın parıltısı da var. Hâlâ kanıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor, muhtemelen erkek arkadaşını suçlamak istemiyor. "Seni ilgilendirmez."

Jax'in ona yaptıklarını asla itiraf etmeyeceğini sanıyorum. Nell, annesinin polise onu bıçaklayan kişinin kendisi olduğunu söyleyeceğinden korkuyordu, ama annesinin bunu yapacağını sanmıyorum. Her zaman önceliğim çocuk olsa da, birçok ebeveynin zor zamanlar geçirdiğinin farkındayım. Jolene hayatla mücadele ediyordu ve ona yardım edecek kimse yoktu.

"Çocuğunuz var mı, hanımefendi?" diye soruyorum, Nell hakkında konuşmasını umarak.

Bana bir bakış attı. "Bu da seni ilgilendirmez."

Bir anlık öfke hissediyorum. On iki yaşındaki kızının ölümü umurunda bile değil mi? Hiç *endişelenmiyor* mu?

"Sadece buradaki çocukların refahının sağlandığından emin olmak istiyorum," diye açıklıyorum.

Ona kızını sevdiğini kanıtlaması için bir şans daha veriyorum.

"Evet, bir çocuğum var," diyor Jolene. "Ama o *çürümüş*. Ne kadar öğretmeye çalışırsam çalışayım, dersini asla almıyor. Ondan kurtulduğuma seviniyorum. O çürümüş bir elma. Tamamen çürümüş."

Kötü bir elma. Bu cümleyi kendim için kaç kez duydum?

Jolene kalkmaya çalışıyor ama acı içinde inliyor. Ne zamandır kalkmaya çalışıyor acaba? "Neden bana tüm bu soruları soruyorsun? Sedye nerede? Hastaneye gitmem lazım."

Jolene'in yanından geçip mutfağın ortasındaki küçük masaya doğru yürüdüm. Jolene'in çantası masanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu. O bana gözlerini kısarken, ben çantasını karıştırmaya başladım.

"Çantamı neden karıştırıyorsun?" diye bana bağırır. "Hadi hastaneye gidelim, hemen."

Sonunda aradığım şeyi buldum: buruşuk bir paket sigara. Pakette hala bir düzine sigara kaldığını görünce sevindim. Bir tanesini dudaklarımın arasına koydum, paketin geri kalanını cebime attım, sonra çantasından çakmağı çıkardım. Keşke o çakmak hala bende olsaydı

Anton'un bana verdiği çakmak hala bende olsaydı... Yıllar önce o yangında kaybettiğim tek şey o.

"Hey," diyor. "Onunla ne yapıyorsun?" "Bekle,"

diyorum ona. "Sadece hızlıca bir sigara içiyorum."

Jolene, sigarayı yakmamı izliyor, nefesi düzensiz. Neden onun sigaralarını içtiğimi tam olarak anlayamıyor, ama bana bağırmak için enerjisi yok. Duman ciğerlerimi dolduruyor ve öksürmeyi bastırmak için elimden gelen tek şey bu. İlk kez sigara içiyorum ve hayal ettiğim kadar iğrenç. Jolene'in yanına çömelip ikinci nefesimi alıyorum, sonra dumanı doğrudan yüzüne üflüyorum.

"Hey," diye bağırıyor bana. "Onu söndürür müsün?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden?"

"Çünkü *yaralıyım*." "Ee?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "*Söndür* dedim. Yoksa rapor edeceğim."

"Tabii," diyorum. "Sorun değil."

Kolunu tutuyorum ve sigaranın yanan ucunu ön kolunun yumuşak etine bastırıyorum. Acıdan çığlık atıyor ve kolunu benden çekmeye çalışıyor, ama kan kaybından zayıf düşmemiş olsa bile ben ondan daha güçlüyüm. Alev sönene kadar onu bırakmıyorum.

"Senin neyin var?" diye bağırır bana, yaralı kolunu kucaklayarak. "Bu gerçekten acıttı!"

Sigara ile yanmanın ne kadar acıttığını çok iyi bilirim.

Tekrar kalkmaya çalışır, ama bıçak yarası ve yanmış kolu yüzünden hiçbir yere gidemez. "Beni hastaneye götürmen gerekmiyor mu? Seni patronuna şikayet edeceğim!"

Onun bu saçma sözlerine neredeyse gülecektim. "Ben sağlık görevlisi değilim, Jolene."

"O zaman..." Beni baştan aşağı süzer ve ilk kez solgun yüzünde bir anlık korku belirir. "Burada ne işin var?"

Mutfak tezgahına bakıyorum. Orada, son derece keskin bıçaklarla dolu bir bıçak bloğu var. Ama linolyum zeminde kıvranan acı çekecek kadar zayıf kadına baktığımda, onlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Hayır, bir paket sigara işimi görür.

"Biliyorsun," diyorum. "Kızının kollarında morluklar vardı.
Bunun nasıl olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Gözlerini kısarak bana bakar. "Nell'i nereden tanıyorsun?"

Gözlerine bakarak, o bakışını kaçırana kadar ona bakmaya devam ediyorum. "Soruma cevap ver, Jolene."

"Bilmem," diye homurdanır sonunda. "O çocuk hep bunu hak ediyor, sonunda biri ona bir ders vermiş gibi görünüyor."

Cebimden sigara paketini çıkarır ve bir sigara daha alırım. Annemin çocukken milyonlarca kez yaptığı gibi çakmakla ikinci sigarayı yakarım. Deri eldivenlerimle çakmak kullanmak zor, ama onları çıkarmamın imkanı yok. Sigara yanar yanmaz, ciğerlerime çok fazla duman girmeden dudaklarımdan çekerim.

"Küçük bir oyun oynayacağız Jolene," diyorum ona. "Sana birkaç soru soracağım ve bana her yalan söylediğinde, bir sigara daha yakacağım." Bir süre duruyorum. "Ama yeni bir sigara yakmadan önce, sonuncusunu söndürmem gerekecek."

Jolene'in gözleri büyür, bacakları boşuna tekmeler. "Sen bir psikopatsın! Senin neyin var?"

"Biliyorsun," diyorum, "Nell'in sigara yanıkları olduğu ortaya çıktığında, suçlu neredeyse her zaman yetişkin bir aile üyesidir."

Ter damlaları nemli alnında birikiyor. "Neden bana Nell hakkında bu kadar soru soruyorsun? *Beni* neyle suçluyorsun? Bıçaklanan benim!"

"Son şansın, Jolene." Sigara parmağımla başparmağımın arasında tutuyorum. "Nell'in sigara yanıkları nasıl oldu?"

"Bilmiyorum!" diye bağırır bana. "O aptal bir çocuk. Muhtemelen kendi kendine yapmıştır."

Gülümserim. "Yanlış cevap, Jolene."

Bir sonraki sigarayı elinin arkasındaki narin cilde bastırıyorum. Jolene sanki... sanki haşlanmış gibi çığlık atıyor. Sigara elinde olabildiğince uzun süre tutuyorum ve sigarayı çektiğimde, altındaki cilt kızarmış ve yaralanmış durumda.

"Sen delisin," diye nefes nefese söylüyor.

"Evet," diyorum. "Ama en azından savunmasız çocuklara zarar vermiyorum."

Jolene'in sol gözünden bir damla yaş düşer. Şu anda ne hissettiğini tam olarak biliyorum, ne kadar acı çektiğini. Her iki kolunu da yaktım ve hangisine daha çok dikkat etmesini bilemiyor. Üstelik karnında da bıçak yarası var.

Sigara paketine uzanıp bir tane daha çıkarıyorum. Sonra yakıyorum.

O.

"Hayır," diyor. "Lütfen, hayır."

Bana vurmaya çalışır, ama yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar zayıftır. En azından kedi yavrusu gibi kör değil. Ama sigaram bol olduğu için bu durum değişebilir.

"Jolene," diyorum sessizce. "Nell'i sigarayla yaktın mı?" Ağzını açıyor, ama bir kelime bile çıkaramadan, "Unutma, bir sonraki *yüzüne* gidecek. O yüzden bana yalan söylemesen iyi olur," diyorum.

Kadının yutkunduğunu duyabiliyorum.

"Tamam." Cevabını fısıldarken sesi titriyor. "Nell'i birkaç kez yaktım. Ama inan bana, bunu hak etmişti. O küçük veledin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Asla dinlemiyor. Bu yaramaz çocuklar... Onlara ders vermek gerekiyor."

Onu izliyorum, parmaklarımın arasında hala yanan sigara var. Ondan bunu duyacağımı biliyordum, ama keşke başka bir şey söyleseydi. Keşke bana kızının yaramaz olduğunu söylemek yerine onu sevdiğini söyleseydi.

Belki öyle olsaydı, sigarayı bırakabilirdim.

"Neden hala onu tutuyorsun?" diye nefes nefese soruyor. "Sana gerçeği söyledim! Gerçeği söylersem duracağına söz vermiştin!"

Mutfak zemininde korkarak çömelmiş Jolene'e bakıyorum. Annemden nefret ettiğim kadar birinden nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

"Hayır," diyorum, "kesinlikle söz vermedim."

58

DOĞRUCA LEE'NIN EVINE GIDIYORUM.

Jolene bugün yaşadığımız küçük macerayı kimseyle paylaşmayacak. Ya da kimseyle hiçbir şey paylaşmayacak, özellikle de sigaralarının yanan uçlarını. Zaten tüm sigaralar artık yok. Ve mutfak tezgahındaki bıçaklar da sonunda işe yaradı.

Ne diyebilirim ki? Çocuk istismarcılarının hak ettiklerini bulmalarına bayılıyorum.

Eve dönüş yolunun ilk yarısını, arka aynadan polis arabalarının yanıp sönen ışıklarını kontrol ederek geçirdim. New Hampshire'a geri döndükten sonra biraz rahatladım. Kimse beni takip etmiyordu. Kimse peşimde değildi.

Bir kez daha cinayetten paçayı kurtarmıştım.

Yolculuğun ikinci yarısını Nell'e ne söyleyeceğimi düşünerek geçirdim. Çok dikkatli olmam gerekiyordu. Annesini çok seviyordu ve onsuz ne kadar daha iyi olacağını henüz fark etmemiş olabilirdi. Ona büyük bir iyilik yapmıştım, ama o bunu öyle görmeyebilirdi.

Lee'nin kapısını çaldığımda henüz bir sonuca varmamıştım. Bir dakika sonra kapıyı açmaya geldi, yorgun görünüyordu, ama en azından pijamalarını çıkarıp kot pantolon ve sweatshirt giymişti. "Ee?" dedi.

"Öldü," diye patladım.

Yüzü düştü. "Oh." "Ben...

üzgünüm."

"Tanrım." Elini saçlarının arasından geçirir. "Polis ne dedi?"

"Nell'in başı belada değil."

Buradan yaklaşık beş mil uzaklıktaki bir benzin istasyonunda durdum. Orada, ülkede kalan son birkaç ödemeli telefondan biri var ve polise isimsiz bir ihbarda bulundum. Cesedi henüz bulup bulmadıklarını bilmiyorum, ama Nell'in suçlanmayacağından eminim. Sonuçta, bir mazereti var: Evden kaçmış ve bütün geceyi benim kulübemde geçirmiş.

Ayrıca, bu kadar genç bir kızın annesini öldürdüğüne kim inanır ki?

Omzunun üzerinden, kanepede derin uykuda görünen Nell'e bakıyor. "Ona söylemeliyiz. Ama... onu uyandırmak istemiyorum..."

"Onu uyandırma. Bu tür şeyler bekleyebilir." "Haklısın. Ben

sadece... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Ona ben söyleyeyim mi?"

Kafasını sallar. "Hayır. Ben onun amcasıyım, tek ailesi. Benden gelmeli."

Kızı pek tanımamasına rağmen sorumluluk alıp öne çıktığı için ona saygı duyuyorum. Ama çok korkmuş görünüyor. Fırtınadan daha çok bundan korkuyor gibi. On iki yaşındaki bir kızın insana böyle bir etki yapması ne garip.

"Şöyle yap," diyorum. "Ona, başının belada olmadığını ve istediği sürece seninle birlikte kalabileceğini söyle."

"İstediği sürece benimle kalabilir." Yüzü hafifçe kızarır. "Ve bence bu, onun eski evinden daha iyi bir ev olacak. Kollarını gördün mü? Yemin ederim Casey, o kadınla aynı odada olsaydım, ben..."

Bunu gördüğüne sevindim. Onun neler yaşadığını biliyor ve belki de iyileşmesine yardımcı olabilir.

"Bunların hepsi geçmişte kaldı." Yirmi yıl öncesini, annem öldüğünde ve babamın kapısına gittiğimde hissettiklerimi hatırlıyorum. "Şu anda, ona ne olursa olsun yanında olacağını bilmesini sağlamalısın."

"Öyle yapacağım." Ciddiyetle başını sallar.

"Teşekkürler, Casey." "İyi şanslar, Lee."

Kapıyı kapatıp Nell'in yanına geri döner. Umarım onu biraz daha uyutur. Çünkü onu uyandırıp annesinin öldüğünü söylediğinde, çocukluğu sona erecek.

59

AKŞAM SAATLERINDE ELEKTRIK GELIR.

Zamanlama çok iyi, çünkü güneş yeni battı ve ben yeni bir set mum çıkarmaya hazırlanıyordum. Ama sonra aniden, oda lambalarımın yapay ışığıyla doldu. *Işık olsun.*

Babam karanlık bir odada ışığı açtığında şaka olarak böyle derdi. *Işık olsun!*

Seni özlüyorum baba.

Annemin ölümünden sonra onunla o yılları geçirebildiğim için mutluyum. Onun yanına taşındıktan bir yıl sonra onun soyadını aldım. Yasal olarak, benim adım Elizabeth Casey Carter, ancak ilk adımı neredeyse tamamen bıraktım. Yıllardır kimse bana Elizabeth veya Ella demedi. Çoğu insan bunun benim ilk adım olduğunu bile bilmiyor.

Ocak tekrar çalışmaya başladığına göre kendime akşam yemeği hazırlıyorum. Çok süslü bir şey değil. Kilerimde bulduğum konserve fasulye ve konserve hamburgeri ısıtıyorum. Gülmeyin, ama düşündüğüm kadar kötü değil. Biraz tuzlu ama yenilebilir. Akşam yemeğimi bitirirken, kulübenin kapısı çalınıyor.

İlk aklıma gelen, polisin geldiği oldu. Jolene'in evinin önünde dururken biri kamyonetimi görmüş ve plakasını yazmış olmalı. Ya da belki ben benzin istasyonunda telefon ederken biri beni görmüştür. Ya da benim haberim olmayan gizli bir kamera vardır.

Polis gelirse ne diyeceğimi bilmiyorum. Tanığım yok. Lee ve Nell benim çıktığımı gördü ve uzun süre ortada yoktum. Adli tıp

ölüm saatini doğru bir şekilde ortaya çıkaracaktır. Aslında, taze kanın bunu ele vereceğinden eminim, uzman analizi gerekmeyecek.

Kalbim çarparken kulübenin kapısına doğru yürüyorum. Ama pencereden baktığımda, yanıp sönen ışıklar görmüyorum. Polis ise, beni tutuklamaya gelmemişler.

Kapıyı açtım ve Rudy'nin sırık gibi vücudunu görünce omuzlarım çöktü. Sonuçta polis değilmiş, sadece ev sahibim. Kapının önünde duruyor, yağmurluk giymiş, yıpranmış beyzbol şapkası gözlerini zar zor görebileceğim kadar aşağıya çekilmiş.

Burada ne arıyor?

"Merhaba Casey," diyor Rudy boğuk sesiyle. "İçeri girebilir miyim?"

Bir adım geri çekildim, tüm vücudum tetikte. Beklenmedik ziyaretçilere nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, özellikle de polisin bulması için bir ceset bıraktığım bir zamanda. Rudy ile son görüşmemiz de en azından gergin geçmişti. Belki de intikam almak istiyordur.

Ama yine de o benim ev sahibim ve tamir edilmesi gereken bir çatım var. Bu yüzden kenara çekilip onu içeri alıyorum.

Rudy kulübeye girerken, sol bacağının topalladığını fark ettim. Bir keresinde dizinin ağrıdığından bahsetmişti. Eğer yine bir şey yapmaya kalkışırsa, doğrudan sol dizine saldıracağım. Daha başlamadan onu durduracağım.

"Ee," diyor, "fırtınada nasıl dayandın?" "Buraya bunu

sormaya mı geldin?"

Bakışları oturma odamdaki sehpanın üzerinde duran telefona takılır. "Gelme zorunluluğum vardı. Telefonun hala çalışmıyor."

Bu doğru. Hâlâ dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu yok ve Rudy bunu biliyor. Kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Görünüşe göre çatı dayanmış," diyor.

"Senin sayende değil."

Kulağını kaşıyor, yüzünde pişman bir ifade var. "Casey, özür dilerim. Gençken yaptığım gibi flört ediyordum, seni rahatsız etmek istemedim. Bana yaptıklarını hak ettim."

Bu, ondan duymayı beklediğim son şeydi. Bunu kendi başına mı düşündü, yoksa başka biri mi ona doğruyu söyledi, merak ediyorum. "Özrünü kabul ediyorum."

"Yemin ederim," diyor, "bütün gece senin için çok endişelendim.
Başından beri otelde kalmanı ısrar etmeliydim."

Yüz hatlarını inceliyorum. Samimi görünüyor, gerçekten endişelenmiş. Zor olsa da vücudumu gevşetmeye çalışıyorum. Uzun bir süre gergin olacağım

zaman gergin olacağım.

"Eh, başardım," diyorum. "Haklıydın, çatı dayanmış."

Rudy'nin yüzünde sarı dişli bir gülümseme belirir. Dişlerinin hiçbiri düzgün dizili değildir, ama beni süzmediğinde garip bir şekilde sevimli bir gülümsemedir. "Yarın gelip tamir edeceğim. Başka fırtınalarda tehlikeye girmeni istemem. O ağacı da halletmesi için birini çağıracağım."

"Aslında Lee çatıyı tamir etmek istediğini söyledi." Ama artık yeğeninin tek sorumluluğunu üstleneceği için bunun için zamanı olacak mı merak ediyorum.

Başını geriye atıp gülüyor. "Vay be, sana gerçekten çok düşkün. Neden en başından beri birlikte yaşamadınız? Kendi alanına sahip olmak istediğini biliyorum, ama bu sana biraz para tasarrufu sağlardı."

Kafamı sallıyorum. "Lee ve ben bir çift değiliz. Onu pek tanımıyorum. Sadece nazik davranıyordu."

"Ne diyorsun sen, Casey?" Rudy'nin kahkahası, hırıltılı bir öksürükle kesildi. Sigara içmeye başlamadığım için çok mutluyum. "Taşındığında senin hakkında her şeyi biliyordu."

Ne?

"Ne demek istiyorsun?" diye yavaşça soruyorum.

"Bana seninle ilgili sorular soruyordu. Adınla. 'Diğer kulübede oturan kadın, Elizabeth Casey' dediğini hatırlıyorum."

Midem düğümlendi. Duymak istediğim şey bu değildi. Lee taşınmadan önce beni nasıl tanıyordu? Ve neden artık yasal adım olmayan Elizabeth Casey olarak bahsetti? Onun bana olan ilgisinin biraz tuhaf olduğunu hep düşünmüştüm, ama bugün benim gözümde o kadar puan kazandı ki, kendimi aptalca davrandığıma ikna ettim.

"Ne sordu?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Çoğunu hatırladığımı söyleyemem," diye cevapladı Rudy. "Ama bir şeyi hatırlıyorum. Bana burada tek başına mı kaldığını sordu."

Aman Tanrım.

"Her neyse," diye devam etti, "Lee senin çatını tamir edecekse, o zaman —

"Hayır," diye araya girerim. "Lee çatımı tamir etmeyecek. Senin yapmanı istiyorum."

Rudy bu gelişmeden pek memnun görünmüyor, ama işinin bir parçası olduğu için hemen kabul ediyor. Doğrusu, Lee çatımı Rudy'den çok daha iyi onarırdı. Ama birdenbire, Lee'nin evime tekrar ayak basmasını istemiyorum — çatıya çıksa bile.

60

RUDY GITTIKTEN SONRA, GÖZLERIMI AÇIK TUTMAKTA ZORLANIYORUM.
ve önceki gece de yangınla ilgili kabuslar görmüştüm. Yakında biraz uyumazsam, hastalanacağım. Ama tam yatak odama doğru giderken, kulübenin kapısı çalındı.

Tabii ki, aklıma gelen ilk düşünce yine polisin geldiği. Kapı çalındığında kalbimin hızla atmaya başlaması ne kadar sürecek? Ama kapıya gittiğimde, polisten daha az görmek istediğim tek kişiyi görüyorum.

Lee.

"Selam,"

diyorum.

"Selam." Siyah bere takmış, elini bereye koymuş, neredeyse çıkaracak gibi ama izin bekliyor. "Girebilir miyim?"

Kapıdan bir adım geri çekilmiyorum. "Belki de burada konuşmalıyız."

Sesi neredeyse soğuk. "Bana uyar."

Yüzünde okunması imkansız, tuhaf, taş gibi bir ifade var. Özellikle Rudy'nin bana onun hakkında söylediklerinden sonra, tüm bu durum beni tedirgin ediyor. Neden benimle ilgili sorular soruyordu? Ben taşınmadan önce kim olduğumu nasıl biliyordu?

Bana tanıdık gelmiyor. En azından, öyle sanmıyorum... "Nell

nasıl?" diye soruyorum sonunda. "Ona söyledin mi?"

"Söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

"Çok ağladı. Ama şimdi iyi görünüyor. Eminim gelecekte çok terapi görecek. Ama bunu atlatacağız."

"Eminim üstesinden geleceksiniz."

"Evet..."

Yüzünde hâlâ o tuhaf ifade var. Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum ve bu beni tedirgin ediyor. "Her şey yolunda mı, Lee?"

"Tam olarak değil..."

Midem bulanıyor ve onu içeri davet etmediğim için aniden çok mutlu oluyorum. Lee'yi hızla baştan aşağı süzdüm ve bana saldırırsa ne yapacağımı düşündüm. Rudy'den çok daha iri ve kendini savunma dersinde öğrendiğim hareketlerin hiçbirine hazırlıklı olacağını hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Şöyle bir şey var." Başını yana eğiyor. "Fark ettiğin gibi elektrikler geldi. Nell ve ben televizyon izliyorduk. Annesi bulunmuşla ilgili bir haber vardı."

"Oh..." Sanki televizyondan nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. "Vay canına, çok zor olmuş olmalı."

"Evet..." Kaşlarını çattı. "Ama haberlerde Jolene Kettering'in bugün öldürüldüğünü söyleyip duruyorlardı. *Bugün*. Dün gece değil. Dün değil. *Bugün*."

"Huh," dedim, sanki bu beni şaşırtmış gibi. "Şey... belki dün bıçaklandı ama bugün öldü?"

"Sence?"

Lee ve ben birbirimize bakıyoruz. Gözlerimiz buluştuğunda, midem düğümleniyor.

O biliyor. Tanrım, o biliyor. Ne yaptığımı biliyor. Her şeyi biliyor.

her şeyi biliyor.

Ama beni polise teslim etmekle tehdit etse bile, ne yapabilirim ki? Belki annemi ateşe verdim ve Jolene'e onun bana verdiği acıyı tattırdım, ama Lee'ye zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Asla yapmazdım. Nell'in ona ihtiyacı var.

Beni polise ihbar edecek mi? Hiçbir fikrim yok. Lee'yi hiç tanımıyorum, o beni tanıyor gibi görünse de.

"Ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum," diyorum sonunda. "Bugün bir süre ortada yoktum, biliyorum, ama karakoldaydım."

Bana göz kırptı, bu yalanın ne kadar kolay ortaya çıkacağını çok iyi biliyordu. Polis karakoluna hiç gitmediğimi kanıtlamak çok kolay olurdu. Tanıklarım yoktu.

"Polis karakoluna hiç gitmedin Casey," diyor. "Gitmediğini *biliyorum.*"

Onu yanlış anlamış olabileceğime dair tüm umutlarım uçup gitti. Gerçekten bunu yapıyor. Sesimi sabit tutuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diyor yavaş ve keskin bir sesle, "tüm öğleden sonra benimle ve Nell'le kulübemdeydin, yani karakola gitmiş olamazsın. Ya da başka bir yere. Aynı anda iki yerde birden nasıl olabilirsin?"

Ne?

Bu, onun söylemesini beklediğim son şeydi. Ona bakıyorum. "Lee..."

"Nell ve ben bütün öğleden sonra seninle birlikteydik," diyor, bu sefer daha kararlı bir sesle

"İkimiz de bu konuda hemfikiriz. Tuvalete gitmek dışında hiç gözümüzün önünden ayrılmadın. Yani dediğim gibi, Jolene'in dairesine gitmiş olamazsın. Ve eğer bir polis memuru bu konuyu sorarsa, bunu onlara da söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Senin arkandayım Casey," diyor. "Umarım bunu biliyorsundur." "Ben... bunun için minnettarım."

"Ayrıca," diyor, "bu sadece benim fikrim, ama o kadının küçük bir kıza yaptıklarını yapabilecek biri yaşamayı hak etmiyor."

Bunu söylerken gözleri kollarımdan aşağı kayıyor. Bir ara yanıklarımı görmüş olmalı. Onlar sonsuza kadar kalacak, o korkunç kadını hatırlatacak. Yine de bunu söylememesine sevindim. Bu, konuşmak istediğim son şey.

"Neyse," diyor, "ben gitsem iyi olacak. Nell'i çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Onunla harika bir iş çıkaracaksın," diyorum ona. "Ve yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. Sütyen veya adetle ilgili her şey için, ben senin kadınınım."

Gülümsüyor — bütün gün boyunca ondan gördüğüm ilk gülümseme. "Teşekkürler. İnan bana — alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak. Bir genç kızı yetiştirmek hakkında ne bilirim ki?"

"Öncelikle bilmen gereken şey, bunun korkunç olacağı," diyorum, "ama aynı zamanda harika da olacak. Ve ben her zaman yardım etmek için yanında olacağım. Benden tamamen bıkacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Ella."

Ona gülümsüyorum. Bir an için kendime bir mutluluk dalgası hissetmeme izin veriyorum, ama bu mutluluk tam iki saniye sürüyor, sonra çok rahatsız edici bir şey aklıma geliyor:

Bana Ella dedi.

Gülümsememem hiç bu kadar çabuk kaybolmamıştı.

"Bana Ella dedin," diye bağırıyorum. "Neden?"

Lee'nin mavi gözleri büyüdü. "Özür dilerim," dedi çabucak. "Ama... bu senin adın, değil mi? İlk adın? Ben... mutfak masandaki bir mektupta gördüm."

"Aslında benim ilk adım *Elizabeth*." Ella adı mektuplarımda yoktu. Yıllardır kimse bana öyle seslenmemişti.

"Özür dilerim." Gözlerini indirir. "Sanırım ben sadece..."

Cümlesini tamamlamadı, ki bu da iyi oldu, çünkü ne tür saçma bir açıklama getirebileceğini hayal bile edemiyorum.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tanışıyor muyuz?" "Tabii.

Sen en yakın komşumsun."

"Hayır. Yani sen buraya taşınmadan öncesinden."

Tereddüt etmeden başını sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Rudy, onunla ilk tanıştığında benim hakkımda sorduğunu söyledi. *Adımı* vererek."

"Öyle mi?" Gözünü bile kırpmadı. "Casey, açıkça yanlış hatırlıyor."

"Öyle mi?"

"Elbette. Bu Rudy'nin ilk hatası değil. Seni, çökmek üzere olan bir çatı ve seni öldürebilecek dengesiz bir ağaçla birlikte büyük bir fırtınada bırakmadı mı?"

Lee, ilk kez adımı söylediğimde bir an şaşırdı, ama sonra kendini topladı ve şimdi hikayesine sadık kalıyor.

Lee'nin yüz hatlarını inceliyorum: kristal mavisi gözleri, yüzünün alt yarısını gizleyen sakalı, dağınık kahverengi saçları. Bir an için onu tanıdığımı hissediyorum, ama tam olarak anlayamadan bu his kayboluyor.

Hayır, onu tanımıyorum. Ve eğer o beni tanıyorsa, nasıl tanıdığını hayal bile edemiyorum.

"Neyse," diyor. "Ben şimdi çıkıyorum. Ama belki yarın bir ara uğrarsın?"

"Gelirim," diyorum. "Söz veriyorum. İkinizin nasıl olduğunu görmek istiyorum." Lee arkasını dönüp dışarı çıkıyor. Bir kez dönüp bana el sallıyor

—ben de el sallarım—sonra kulübemizi bağlayan ormandaki açıklığa doğru kaybolur.

Hâlâ ona güvenmiyorum. Ama sorun değil, çünkü ben kimseye güvenmiyorum.

EPİLOG

ALTINCI AY SONRA

CASEY

NELL'E POKER OYNAMAYI ÖĞRETIYORUM.

Bu oyunda korkutucu derecede iyi. O kız gözlerimin içine bakıp yalan söyleyebiliyor. Elinde iyi bir şey olmadığına neredeyse eminim, ama omletinden bir ısırık alıp bana iki fiş artırdığında, emin olamıyorum.

"Ee?" Lee'nin mutfak masasının karşısında bana sırıtıyor. "Bahsimi görecek misin?"

Bir an düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır, benim için çok pahalı."

Nell'in yüzü aydınlanır ve potun içindekileri alır. Kaybetmeyi sevmediğimi söylemeliyim, ama onun kazanmasını izlemeyi seviyorum. Yine de iki çiftten daha iyi bir eli olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım bunu asla bilemeyeceğim, çünkü ben pas geçtiğimde bana elini göstermeyi her zaman reddediyor.

Lee, eski bir kot pantolon ve yine kareli gömleklerinden birini giymiş olarak mutfağa girer. Bizi görünce gülümser. "Evet, görmek istediğim şey bu, Casey. Yeğenime kahvaltı masasında kumar oynamayı öğretiyorsun. Ne kadar da sağlıklı."

Jolene Kettering'in cesedi bulunduktan sonra, başka hiçbir yakın akrabası ortaya çıkmadı ve Lee, Nell'in yasal vasisi oldu. O, o kader fırtınalı geceden beri onunla birlikte burada yaşıyor ve anladığım kadarıyla

gittikçe gelişiyor, hatta 15 kilo aldı ve artık o kadar zayıf görünmüyor. Sonunda güvenebileceği bir yetişkin buldu ve hala iyileşmesi gereken çok şey olsa da, iyi yolda.

Bunu iyi bilirim.

Jolene'in ölümünden dolayı hiç başım belaya girmedi, Nell'in de girmedi. Polisin kapıma gelmesini bekliyordum ve mazuriyetimin geçerli olup olmayacağından emin değildim. Sonuçta, Jolene'in erkek arkadaşının kolum kadar uzun bir sabıka kaydı vardı ve onun kanının izleri hala üzerinde olan gömleğini saklayacak kadar aptaldı. Belki işi bitiren Jax değildi, ama kız arkadaşını bıçaklayıp ölüme terk ettikten sonra tutuklanması haklı görünüyordu.

Bana gelince, anlaşmamızın kendi kısmını yerine getirdim ve yardım etmek için sürekli Lee'nin kulübesinde kaldım. Konuyu tartıştık ve okul yılının geri kalanında Nell'e evde eğitim vermeye karar verdik, bu yüzden bu görevi ben üstlendim. O inanılmaz zeki bir kız ve ben tekrar öğretmeye başlamaktan çok memnunum. Ama gelecek yıl için Lee, Nell'in yerel okula gidebilmesi için şehre geri dönmeyi planlıyor.

"Neyse." Lee saatine baktı. "Ben çıkayım, siz ikiniz de süper eğlenceli okul ödevlerinize devam edin."

"Iyy," diyor Nell, aslında derslerini çok sevmesine rağmen. Sadece zorlu biri gibi davranmayı seviyor.

Masada ortada duran yığından bir parça tost alır. Eskiden ona tam bir kahvaltı hazırlamayı teklif ederdim, ama o her zaman hayır derdi, bu yüzden sadece tost hazırlardım. "Buna ne dersin? Akşam eve geldiğimde pizza getireceğim."

"Ne kadar geç?" diye sorar

Nell. "Çok geç değil."

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Cuma günleri hep geç kalıyorsun.
her hafta bu kadar geç saatlere kadar *ne yapıyorsun*?"

Lee'nin kulakları bir anlığına pembeye döner ve onu dikkatle izlemiyor olsaydım bunu neredeyse kaçırırdım. "Hey, benim yapmam gereken bir iş var. Buradaki faturaları birinin ödemesi lazım, ufaklık."

Ama haklı. Her cuma eve geç geliyor ve her zaman omuz silkiyor ve işim var diyor. Ama ne zaman onu arasam, telefon doğrudan sesli mesaja düşüyor. Eskiden bunun muhtemelen görüştüğü bir kız olduğunu düşünürdüm, ama artık öyle düşünmüyorum. *Ne* yaptığını bilmiyorum, ama

Lee'nin hayatında benimle paylaşmaya hazır olmadığı şeyler olduğunu kabul etmeyi öğrendim.

Nell günün notlarını çıkarır ve ben her sabah yaptığım gibi Lee'yi kapıya kadar geçiririm. Hala kendi kulübemde yaşıyor olsam da, burada oldukça fazla zaman geçiriyorum. Burada yatmıyorum ama bunun dışında, haftanın yedi günü sabah akşam buradayım.

Ön kapıya vardığımızda, Lee dönüp bana gülümser. Gömleğini ütüledim ve bu sabah çok yakışıklı görünüyor. Bunu giderek daha fazla düşünüyorum. Her zaman çekici olduğunu fark etmiştim, ama son zamanlarda ona her baktığımda içimi bir sıkıntı kaplıyor. Sürekli onu düşünüyorum ve eve geç geldiğinde onu özlüyorum.

Evet, teknik olarak Nell'e yardım etmek için buradayım. Ama aklımdan çıkaramadığım kişi Lee. Kendimi çok uzun süredir ilişkilerden mahrum bırakmış mıyım diye merak etmeye başladım. Evet, onun hakkında bilmediğim şeyler var, ama bildiğim bir şey var ki o da onun iyi bir adam olduğu.

Babam da onu onaylardı.

"Peki," diyor, kapıda dururken, "sonra görüşürüz. Pizza ile." "Evet," diyorum.

Beni öpmek istiyor. Gözlerinden anlaşılıyor. Uzun zamandır erkek arkadaşım yok, ama o bakış çok açık. Bir süre orada duruyor ve bunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Nefes alıp, dudaklarını dudaklarıma değdirip ilişkimizi resmileştirmesini bekliyorum. Bundan korkuyordum, ama Nell ve Lee ile bir hayatın, hep istediğim tek şey olduğunu fark ediyorum.

Ama beni öpmüyor. Bunun yerine elini uzatıp kolumu sıkıyor. Sonra garip bir şekilde gülümsüyor. "Hoşça kal Casey. Akşam görüşürüz."

Onun kamyonetine doğru yürüdüğünü ve içine bindiğini izliyorum. Lee Traynor'ı tam olarak anlamıyorum. O iyi bir adam, bunu birçok kez kanıtladı, ama bazen biraz gizemli olabiliyor. Cuma günleri nereye gidiyor? İstediğini bildiğim halde neden beni öpmüyor?

Ama en azından bana bir daha Ella demedi.

Mutfak masasına döndüğümde, Nell'in matematik kitabı masanın üzerinde duruyor. Kalın bir kitap ve neyse ki cevapları kitabın arkasında yazıyor, çünkü yedinci sınıf matematiği bilgim itiraf etmeliyim ki biraz paslanmış. Nell muhtemelen problemleri benden daha iyi çözüyordur.

"Ee," diyorum, yanındaki sandalyeye otururken, "başlamaya hazır mısın?"

Hevesle başını salladı. "Dün gece tüm alıştırma problemlerini yaptım ve tüm cevaplarım doğru çıktı."

"Aferin sana!" Bu konularda gerçekten benden daha iyi. "Tamam o zaman, kaldığın yerden devam edelim."

Nell'in ders kitabında bir yer imi var ve çalıştığı son sayfayı açıyor. Ama bunun aslında bir yer imi olmadığını fark ediyorum — kitapta yerini tutmak için bir fotoğraf kullanmış.

"O ne?" diye soruyorum.

"Oh, bu Lee amcamın bana verdiği babamın fotoğrafı." Fotoğrafı eline alır ve solmuş fotoğrafa gizlemeye çalışmadan sevgiyle bakar. "Fotoğrafların kaybolmaması için odamda güvenli bir yerde saklamama söz verdirdi. Geri koysam iyi olur."

Son altı ayda Nell'in bana babasının fotoğraflarından hiçbirini göstermediğini fark ettim. Bu fotoğraflar onun için çok önemli olduğu belli. Matematik kesinlikle bekleyebilir.

"Bana fotoğrafı gösterir misin, Nell?" diye soruyorum.

Utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Çok eski bir fotoğraf. Babam benim yaşımdayken çekilmiş." Ben de gülümsüyorum. "Çok isterim."

Fotoğrafı, sanki yanlış bir hareketle zarar görebilecek hassas bir sanat eseriymiş gibi, masanın üzerinden bana doğru dikkatlice kaydırır. Biraz solmuş renkli fotoğrafı elime alırım, fotoğraftaki çocuk bana bakmaktadır.

Aman Tanrım. İnanamıyorum.

Ama her şey korkunç bir şekilde mantıklı geliyor.

Fotoğrafa bakarken başım dönüyor. Nell benden bir yorum bekliyor, ama boğazım kederle tıkanmış durumda. Karşımda duran kişiye inanamıyorum. Bunca yıl sonra...

Parmaklarım boynuma, hala orada asılı duran gümüş zincire uçar. Hala kolyeye asılı bir ataş tutuyorum, her zaman güvenli olması için gömleğimin içine sıkıştırıyorum. Böylece kötü bir durumdan her zaman kaçabileceğim bir yolum olur. Ve böylece *onu* her zaman hatırlarım.

"Casey," diyor Nell endişeyle, "neden ağlıyorsun?"

Bunu ona nasıl açıklayabilirim? Bu kıza, babası olan çocuğun benim ilk arkadaşım olduğunu nasıl söyleyebilirim? Onu kendi tarzımla sevdiğimi, o zamandan beri hiç hissetmediğim bir şekilde sevdiğimi. Polis onu kelepçeleyip götürdüğünden beri her gün onu özlediğimi.

Ve şimdi, bir şekilde, o öldü.

LEE

Hapishanede ziyaret günü.

Artık prosedürü biliyorum. Metal dedektörlerden geçiyorum, ama gardiyan bana diğer ziyaretçilere yaptığı gibi uzun uzun konuşma yapmıyor, çünkü hepsi beni tanıyor. Bana ilk adımla hitap ediyorlar. Neredeyse on üç yıldır bir hafta bile kaçırmadım. Kaçırmam da mümkün değil.

Cam bölmenin arkasındaki koltukta bekliyorum. Bazen o gelene kadar beni burada yarım saat kadar bekletiyorlar ve genellikle bunun bir sakıncası yok. Genelde yapacak pek bir şeyim yok ama bugün var. Buraya gelmek için iki saat araba kullandım ve geri dönmek için de iki saat sürecek. Nell'i yalnız bırakmak için uzun bir süre ve mümkün olduğunca çabuk eve dönmek istiyorum. Kendimden başka bir sorumluluğum olması hala garip geliyor. Garip ama iyi.

Bu yüzden, gardiyan ağabeyimi şeffaf camın diğer tarafındaki, karşımdaki koltuğa götürmeden önce sadece beş dakika geçmesi için minnettarım. Her zamanki gibi, bej renkli tulum giyiyor ve kafası son beş yıldır olduğu gibi traşlı. Ama yüzünde yeni kesikler veya morluklar olmadığı için mutluyum. Bunları görmekten nefret ediyorum.

Ben de aynısını yaparken, o camın kendi tarafındaki telefonu kaldırıyor. "Selam Brad," diyor. Artık dünyada bana öyle seslenen tek kişi o. Liseden sonra Bradley, sadece Lee oldu. Casey gibi, ben de adımı değiştirerek eski hayatımı geride bırakmak istedim.

"Merhaba, Anton," diyorum.

Anton'un genel talimatı, biri onu sorarsa, ona öldüğünü söylemem yönündeydi. Hayatını hapishanede geçirdiğini kimsenin bilmesini istemiyor, bu konuda ısrarcı.

Nell ilk geldiği günün ertesi günü, onun duymaması için arabama gidip cep telefonumdan kardeşimi aradım. Ona, kararını yeniden gözden geçirmesini ve kızına babasının hala hayatta olduğunu söylememe izin vermesini rica ettim. Ona bu yalanı söylemek beni çok üzdü, ama karar vermek Anton'un hakkıydı — bu günlerde kontrol edebileceği çok az şey var, bu yüzden ona bu hakkı tanıyorum. Nell'in onun hapiste olduğunu bilmesini istemediğini söyledi, bu yüzden o izin verene kadar ona gerçeği söylemeyeceğim. Ama bu hiç olmayabilir. Sonuçta, o hayatının geri kalanını burada geçirecek.

Ve ona borçluyum. Ağabeyime çok şey borçluyum.

Ama onun hala hayatta olması, Nell'in velayetini almamı kolaylaştırdı. Ona belgeleri getirdim ve o da imzaladı. Ona kızına iyi bakacağıma söz verdim.

"O nasıl?" diye soruyor.

"Çok iyi," diyorum. "İyi bir çocuk."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. Son zamanlarda pek gülümsemiyor. "Fotoğrafını getirdin mi?"

Ayda bir kez Anton'a Nell'in yeni bir fotoğrafını getiriyorum. Bu hafta getirdiğim fotoğraf, Nell, Casey ve benim birlikte Scrabble oynadığımız zamandan. Casey'nin de olduğu birçok fotoğraf var ama getirdiğim fotoğrafta sadece Nell var.

Gardiyan fotoğrafı getirmeme izin verdi ve şimdi onu camın diğer tarafına gönderen kutuya koyuyorum. Anton fotoğrafı alıyor ve her zamanki gibi bir dakika boyunca dikkatle inceliyor. "Bana çok benziyor."

"Evet, ben de öyle görüyorum." Anton çocukken kızıl saçlıydı ve bundan nefret ediyordu. Mümkün olan en kısa sürede saçlarını ağartmaya ve farklı renklere boyamaya başladı. "Gözleri hariç."

Genetik garip bir şey. Hem annem hem babam hem de Anton'un gözleri kahverengi, ama benimki mavi. Nell'inki de öyle.

"Keşke onu görebilseydim." Gözlerini sıkıca kapatır. "Keşke onun yanında olabilseydim Brad. Keşke..."

Anton neredeyse on üç yıldır hapiste. O hüküm giydiğinde ben on yedi yaşındaydım, evden ayrılıp kendi başıma yaşamaya başlayabilmeme bir yıl kalmıştı. Keşke her şey olup bitmeden Anton'un yanına taşınma teklifini kabul etseydim, ama liseyi bitirmek istiyordum. Sonra bir gün babam sarhoş olarak eve geldi ve beni dövdü.

Hastaneye gitmek zorunda kalmam yetmezmiş gibi, iki dişimi kırdı, bir gözüm şişip kapandı ve kaburgalarım onun botuyla attığı darbelerden morardı. Hiç muayene ettirmedim ama o günden beri burnum eğri olduğu için kırdığından eminim. Bu yüzden on sekiz yaşına girer girmez soyadımı değiştirdim. O adamla hiçbir ortak noktam olmasını istemiyordum.

Ertesi gün, Anton babamın bana yaptıklarını öğrendiğinde çılgına döndü. Babamın sarhoş olduğu bara gitti ve onu çıplak elleriyle döverek öldürdü. Anton yıllardır ağırlık kaldırıyordu ve her zaman bir gün babamıza karşı hazır olacağını söylerdi. Hazırdı, hem de fazlasıyla hazırdı. Buna birinci derece cinayet dediler.

Hayatım boyunca, ağabeyim en iyi arkadaşımdı. Bana her şeyi o öğretti. Mümkün olduğunda beni babamdan korudu. Kimse benimle oynamadığında

kimse benimle oynamazken benimle oynardı. Bana tıraş olmayı öğretti. Ama keşke kendini ömür boyu hapse attıracak bir şey yapmasaydı. Eminim o da bunu dilemektedir.

"Onunla senin için ilgileneceğim," diyorum ona. "Söz veriyorum." Minnettarlıkla başını sallıyor. "Ella nasıl?"

Altı ay önce, artık genellikle Casey olarak düşündüğüm Elizabeth Casey Carter'ın yakınında bir kulübe kiraladım. Bunu yaptım çünkü Anton, Ella'nın bir polis memurunun arabasına beyzbol sopasıyla vurduğuna dair bir haber okumuştu. Ertesi gün beni aradı.

Brad, Ella Casey'ye göz kulak olmanı istiyorum. O benim için çok önemli. Lütfen iyi olduğundan emin ol.

Casey'i, ben sekiz yaşındayken birkaç kez evimize geldiği zamanlardan hatırlıyorum. Aslında, bunun ne anlama geldiğini bile bilmeden önce ilk aşık olduğum kişiydi. Casey ve Anton, Anton on üç yaşındayken bir kıza yaptıkları yüzünden çocuk cezaevindeyken uzun süre mektuplaşmışlardı. Kısmen Anton'un suçu olan bir şekilde irtibatlarını kaybetmişlerdi. Anton, Casey'nin onsuz daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama hala onu düşünüyor. Benden ona göz kulak olmamı istediğinde, bu sorumluluğu ciddiye aldım.

Ama şimdi işler değişti.

Casey'e aşığım. Onu sürekli düşünüyorum. Onun gibi birini daha önce hiç tanımadım ve onu tutup dudaklarını dudaklarıma bastırma isteği bazen dayanamayacağım kadar güçlü oluyor. Daha önce hiç yerleşik bir hayat kurmayı düşünmemiştim, ama Casey'e baktığımda, tüm geleceğimi onunla görüyorum. Bu düşünce geceleri uykumu kaçırıyor.

Ama onu öpemem, henüz değil. Kardeşimin onayı olmadan bir adım atamam. Çünkü onu sevmeme rağmen, onu ilk seven oydu. Ama bence bana sorun olmadığını söyleyecektir. Benim mutlu olmamı istiyor ve elbette Ella'nın da mutlu olmasını istiyor. Bazen beni onu korumak için gönderdiğini düşünüyorum, çünkü sonunda birlikte olacağımızı ve ona hak ettiği gibi iyi davranacağımı biliyordu.

Ve kardeşim bana sorun olmadığını söylediğinde, doğruca eve gideceğim ve kapıdan içeri girmeden önce dudaklarımı onun dudaklarına değdireceğim. Beni kabul ederse onunla evleneceğim.

"Brad?" Anton bana tuhaf bir bakış atıyor. "Ne oldu? Ella iyi mi?"

"İyi," diyorum. "Aslında harika."

Ona soramam, bugün olmaz. Kızını bir daha göremeyeceği gerçeğiyle başa çıkmakta yeterince zorlanıyor. Ella'yı ondan

onu ondan alamam. Bu adil olmaz.

Ayrıca, bir yanım onun hayır diyeceğinden korkuyor. Casey ile birlikte olmamı istemediğini söyleyecek. Ve eğer öyle derse, onun isteğini saygıyla karşılamam gerekecek. Eğer istemediğini söylerse, ona parmağımı bile sürmem. O benim kardeşim ve onun için her şeyi yaparım.

Aileden daha önemli bir şey yoktur.

Son

TEŞEKKÜRLER

Her zaman ilk ve en coşkulu okuyucum olan anneme teşekkür ederim! Her zamanki gibi, sonsuz desteği ve geri bildirimi için menajerim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine çok minnettarım. Jenna Jankowski'ye tüm inanılmaz yorumları ve görüşleri için, ayrıca Sourcebooks'un perde arkasındaki herkese teşekkür ederim. Mandy Chahal'a inanılmaz pazarlama çabaları için teşekkür ederim.

Birçok beta okuyucuma teşekkür ederim: Jenna, Rebecca, Maura, Beth ve Karen. Geri bildirimleriniz inanılmaz derecede yardımcı oldu! Düzeltme okumalarında yardımları için Val'e teşekkür ederim.

Bana iyi bir babanın nasıl olması gerektiğini gösteren babama teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi, hem çevrimiçi hem de bilgisayar sahibi olmayan tüm okuyucularıma büyük bir minnettarlık duyuyorum. Desteğiniz için çok teşekkür ederim!

SON SÖZ

The Intruder'ı okumaktan keyif aldınız mı*?*

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, haber bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web sitemi de ziyaret edin:

http://www.freidamcfadden.com/

Haber bültenime doğrudan da kaydolabilirsiniz. Yeni yayınlar hakkında güncellemeleri almak için lütfen Amazon'da beni takip edin! Bookbub'da da beni takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okuyucu grubum Freida McFans'a katılın!

Şimdi kitabım *The Tenant*'tan kısa bir alıntı keyfini çıkarın...

THE TENANT

Altı ay önce, birisi tam da bu noktada, çalıştığım Manhattan pazarlama şirketi Coble & Roy'un bulunduğu yüksek binanın yirmi beşinci katında durdu ve atlamaya çalıştı.

Ne yazık ki (ya da neyse ki) onun için, pencere sadece yaklaşık üç inçlik bir boşluk bırakacak şekilde açılıyordu ve bu, yetişkin bir erkeğin sığması için yeterli değildi. Vücudunu o boşluğa sığdırmak için pencereyi yeterince açmaya çalıştı, ama başaramadı. Güvenlik görevlileri, yirmi beş kat aşağıya düşüp ölmeden önce onu durdurdu ve şimdi New York'un kuzeyindeki bir dinlenme merkezinde, papatyalar topluyor, şarkılar söylüyor, şok tedavisi görüyor ya da o tür yerlerde yapılan diğer saçmalıkları yapıyor.

Ve şimdi onun işini ben aldım.

Bu işi istiyordum. Burada çalışmaya başladığımdan beri istiyordum. *Harika* bir pozisyon. Quigley o düşüşü denedikten sonra herkes bu işi kapmak için yarışıyordu. Ve şimdi benim oldu.

Peki ya yeni ofisim? Muhteşem. Deri koltuk, omurgamın şekline mükemmel uyum sağlıyor ve ilk arabamdan daha pahalı. Kahverengi deri kanepe, Peru cevizinden yapılmış kitaplık ile uyumlu, kitaplık da odanın ortasındaki masayla aynı renkte, sanki hepsi aynı ağaçtan kesilmiş ahşaptan yapılmış gibi.

Ama en güzel kısmı masanın üzerindeki altın harflerle yazılmış isim levhası:

Blake Porter, Başkan Yardımcısı.

Pencereden, efsanevi gökdelenleriyle bezeli New York şehrinin silüetini seyrediyorum. Cleveland'da büyürken, Empire State Binası'nı her şeyden çok görmek isterdim, şimdi ise her gün onu seyredebilirim. Sonra bakışlarımı aşağıdaki caddeye çeviriyorum. Yirmi beş kat aşağıda insanlar karıncalar gibi dolaşıyor ve araçlar annemin mahalle bahçe satışlarından benim için aldığı oyuncak arabalara benziyor.

Böyle bir ofisi varken kim pencereden atlamaya kalkar ki? Ne aptalca.

Baskıya dayanamadı. Ben dayanabilirim.

Telefonum masamda bıraktığım yerden titriyor. Kafamı çevirip ekranda yanıp sönen *Krista Marshall* ismini görebiliyorum ve telefonu alıyorum. Kaçtığım aramalar ve cevapladığım aramalar var, ama Krista aradığında *her zaman* cevap veririm.

"Merhaba bebeğim," diyorum.

"Merhaba, Sayın Başkan Yardımcısı," der Krista gülerek.

Dostum, en az bir hafta daha bundan bıkmayacağım.

"Nasıl gidiyor?" diye sorar.

Masamdaki evrak yığınlarına bakıyorum, bunlara sadece gelen kutumda beni bekleyen yüzlerce e-posta rakip olabilir. Tuvalete gidersem, geri döndüğümde beni bekleyen yirmi mesaj olacak. Ve ben çabuk işerim.

Ama biliyor musun? Bu gayet normal. Geçen hafta pazarlama başkan yardımcılığına terfi ettim çünkü bu işi yapabilirim. Çünkü bunu *hak ettim*. Bir haftalık işi bir saatte bitirmem mi gerekiyor? Harika. Getir bakalım.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde evde olacak mısın?" diye soruyor. "Çin yemeği getirmemi ister misin?"

Saat neredeyse altı ve hayır, işimi bitirmeye yakın değilim. Ama aynı zamanda, son bir aydır her gece yatma vaktinde eve sendeleyerek gidip soğuk paket yemek ya da protein bar yiyorum. Gözlerimi kapatıp nişanlımın Upper West Side'daki brownstone evimizin oturma odasında beni beklediğini hayal ediyorum, çilek sarısı saçları her zamanki gibi seksi, dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış, siyah taytı beline tam oturmuş.

İki ay önce, onun başını döndüreceğini umduğum bir elmasla evlenme teklifinde bulundum ve o zamandan beri nefes almaya bile vaktim olmadı

. İstediği nişan partisini yapmadık, nişan *yemeği* bile yemedik. O bundan çok daha iyisini hak ediyor.

"Bu akşam dışarıdan yemek sipariş etmeyeceğiz," diyorum. "Erken çıkacağım."

"Gerçekten mi?"

Onun bu kadar şaşırmış görünmesi beni etkiliyor. "Evet, seni yemeğe çıkaracağım."

"Blake," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Çalışman gerekiyorsa, anlarım..."

"Sen daha önemlisin." Sesim kararlıdır, insanların hayır diyemeyeceği bir ses. "Yemeğe çıkacağız ve çok güzel bir yere gideceğiz, o yüzden iştahını sakla. Yedi buçukta evde olacağım."

Sesi çok mutlu geliyor. Ve tüm bu işler yarın da burada olacak. Ayrıca, o uyuduktan sonra açabileceğim bir dizüstü bilgisayarım var.

Krista ile ev hayatımızı çok seviyorum. Yirmi beş yaşındayken, bir kadınla yaşamak benim için düşünülemez bir şeydi, ama harika oldu. O kadar iyi gidiyor ki, bir evcil hayvan almaya karar verdik. Bu, birlikte çocuk sahibi olduğumuzda bir prova olacak diye sessizce anlaştık. Kedi ya da köpek almayı düşündük, ama o kadar sorumluluğu kaldıramayacağımızı düşündük, sonunda bir akvaryum balığı aldık. Adı Goldy. Elbette, akvaryum balıkları pek sevimli değiller, ama ben ona çok bağlandım.

Ama iş ve ev hayatımı dengelemeyi öğrenmem gerekiyor. Krista ve bana istediğimiz hayatı, onun *hak ettiği* hayatı, umarım annemin yaşadığından daha iyi bir hayatı sunmak için bu terfiye ihtiyacım vardı. Brownstone'un masraflarını ödemek için buna ihtiyacım vardı, çünkü ipotek maaşımın tamamını yiyordu.

Hiçbir şeyim yoktu ve bundan nefret ediyordum. Babam küçük bir nalbur dükkanı işletiyordu ve dükkanı ayakta tutmak için sürekli mücadele ediyordu, bu yüzden hayatımın farklı olmasını sağlamak için adımlar attım. Elektriklerin kesilmesinden endişe etmek istemiyorum.

Telefonumu, ütülü pantolonumun cebine sokuyorum. Burada birkaç işi halledip sonra gideceğim. Ama masama dönmeden önce, pencereden son bir kez dışarı bakıyorum. Camda kendi yansımamı belirsiz bir şekilde görebiliyorum — boyum uzun sayılır, 1,80'e yakın, kahverengi saçlarım var ve kıvrılma eğilimi olduğu için her zaman çok kısa keserim, çenemde hafif bir çukur var ve koyu kahverengi gözlerim biraz fazla yakın ama "yoğun" olarak nitelendiriliyor, bunu bir iltifat olarak alıyorum.

"Blake?"

Gözlerimi pencereden ayırıyorum. Patronumun sekreteri Stacie, ofisimin açık kapısında duruyor, dikkatimi çekmek için kapı çerçevesine vurmaya hazırlanıyor. Ve dikkatimi çekti. O etekle — evet, vay canına, dikkatimi çekti.

"Merhaba," diyorum. "Ne var, Stacie?" "Wayne seninle konuşmak istiyor."

Yine saatime bakıyorum. Toplantı için geç bir saat. "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi, dedi."

Her zamanki gibi gözlerime bakmıyor. Sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi yerdeki oryantal halıya bakıyor. Ve içimden "*Bu garip*" diyorum.

"Tamam," diyorum. "Hemen geliyorum."

Pencereden uzaklaşıp Stacie'yi takip ederek ofisten çıkarken, beş dakika sonra tüm hayatımın alt üst olacağı aklıma bile gelmiyor.

The Tenant'ı bugün satın alın!

FREIDA MCFADDEN'IN DİĞER ESERLERİ

Kiracı Kaza

Erkek Arkadaş

Öğretmen

İş Arkadaşı

Ward D Asla

Yalan Söyleme

Mahkum

Hizmetçi

Hizmetçinin Sırrı Hizmetçi

İzliyor

Hatırlıyor musun?

Rahatsız Etmeyin

Kilitli Kapı

Bir Sır Öğrenmek İster Misiniz?

Tek Tek

Yukarıdaki Karı

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

Ölü Med

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğin Şeytan

YAZAR HAKKINDA

New York Times, *USA Today*, *Washington Post*, *Publishers Weekly* ve *Sunday Times'ın* uluslararası en çok satan yazarlarından Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış bir doktordur. Freida, Uluslararası Gerilim Yazarı Ödülü'nün En İyi Orijinal Kitap kategorisinde ve Goodreads Seçimi Ödülü'nün En İyi Gerilim kategorisinde birincilik ödülünü kazanmıştır. Romanları otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida, ailesi ve kedisiyle birlikte, okyanusa bakan asırlık üç katlı bir evde yaşamaktadır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️